

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

Πατησίων 88, 104 34 Αθήναι

Ευρώ 0,01

100ον Τεύχος

Άρθρα

* **Ο Καποδίστριας και τα “παιδιά της Σχολής του Σικάγου” που “σβήνουν την ιστορία”**

Του πρέσβεως ε.τ. Περ. Νεάρχου

* **Καποδίστριας ο Μέγας**

Του κ. Ιωάννου Δ. Παπακωνσταντίνου

* **Η κατάντια της Επιτροπής για το 21: Ο Χατζής, η Αγγελουπούλου... και ο δικτάτορας Καποδίστριας**

Του κ. Γιώργου Καραμπελιά

* **Ψυχομετρικές κυματοβολές**

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου

Αργυροπούλου

* **Τα όρια της “στρατηγικής ψυχραιμίας”**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου

ΠΝ

* **«Το στρατηγικό λάθος του κ. Ερντογάν»**

Του Στρατηγού ε.α. Μιχαήλ Κωσταράκου

* **Το αξιόμαχο δεν είναι μόνο αεροσκάφη και φρεγάτες**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτου Γκαρτζονίκα

* **Χωρίς Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας και στρατιωτική παιδεία, αλλά με διδακτορικά!**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτου Γκαρτζονίκα

* **Οι εξοπλισμοί στο θαλάσσιο μέτωπο**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου

ΠΝ

* **Συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας Τουρκίας-Σερβίας**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Γεωργίου Επιτηδείου

* **Η στρατηγική περικύκλωση της Ελλάδας**

Του κ. Μάνου Καραγιάννη

* **Η τηλεργασία και το domino effect**

Του κ. Δημήτρη Α. Ζακοντίνου

* **Όψιμες ανησυχίες για το νομοσχέδιο περί ασύλου**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου

ΠΝ

* **ΝΑΤΟ και ΕΕ; Χρειάζονται δύο για να χορέψουν τάνγκο!**

Του Υποναυάρχου ε.α. Γεωργίου Τσόγκα ΠΝ

* **ΕΕ: Οι διαδοχικές «κρίσεις», το μέλλον της και η θέση της Ελλάδας**

Του Απόστολου Τσομπάνη-Νότιου

* **Η ορθή οδός**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ.

Μπαλτζώη

* **Το Νέο Σχέδιο της Τουρκίας κατά της Ελλάδος στην Αλβανία**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ.

Μπαλτζώη

* **Εγκατάσταση από την Αλβανία μουσουλμάνων προσφύγων στην Βόρειο Ήπειρο**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Γεωργίου Επιτηδείου

* **Το επιβεβλημένο “anti-casus belli” της Ελλάδος προς την Τουρκία**

Του κ. Ι. Θ. Μάζη

* **Hard Power – Η στρατιωτική ισχύς των κρατών**

Του κ. Νίκου Ιγγλέση

* **Ο πολιτιστικός ιμπεριαλισμός της Τουρκίας**

Του κ. Λεωνίδα Χ. Αποσκήτη*

Επισκοπήσεις

* **Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χρήστου Μουστάκη

**Ο Ιωάννης Καποδίστριας
και τα μορμολύκεια
της επιχωρίου ιντελιγκέντσιας**

Οι Προβληματισμοί του Εκδότου

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Στο περιοδικό του ΕΛΙΣΜΕ, του Α' Τριμήνου 2020 τα δύο κυρίαρχα θέματα ήταν η επέλαση της πανδημίας του κορονοϊού σε όλη την Ευρώπη και φυσικά σε μας και ο απίστευτος υβριδικός πόλεμος της Τουρκίας κατά της Ελλάδος στα σύνορά μας στο Έβρο. Η πρωτοφανής επίθεση της Τουρκίας με «οπλοποίηση» του ανθρώπινου παράγοντα και χρήση των μεταναστευτικών ροών, που σκόπιμα και με επιχειρησιακό σχεδιασμό χρησιμοποίησε η Τουρκία, όχι μόνο κατά της Ελλάδος, αλλά και κατά της Ευρώπης τελικά κατέληξε σε εντυπωσιακή νίκη της πατρίδος και σε καταφανή ήττα και αποκάλυψη των τουρκικών σχεδιασμών, γεγονός που εξόργισε τον Σουλτάνο και έκανε την Τουρκία να αναζητά «ρεβάνς». Τα σχέδιά της δεν υλοποιήθηκαν άμεσα, αλλά ματαιώθηκαν, καθόσον το πρόβλημα της επιδημίας, έπληξε αρκετά ισχυρά όπως φαίνεται, την Τουρκία. Όμως οι τουρκοί σχεδιασμοί δεν εγκαταλείφθηκαν. Οι συνεχείς και αυξανόμενες απειλές κατά του Ελληνισμού, οι προσπάθειές της να αλλάξει πεδίο επιχειρήσεων, που θεωρούσε πιο εύκολο, με ροές μεταναστών στα νησιά του Αιγαίου, δεν έχουν ευτυχώς ευδοωθεί, ως ανέμενε ξανά η Τουρκία, λόγω της σθεναρής αντιμετώπισης του Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας, συνεπικουρούμενοι πλέον με καλύτερη διάθεση και από τις Ευρωπαϊκές δυνάμεις της Frontex, κάτι που αποδεικνύει, ότι αν είμαστε σοβαροί, αποφασιστικοί, ενωμένοι και με εθνοκεντρική στρατηγική, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την τουρκική επιθετική στρατηγική.

Η Τουρκία σε αυτό το διάστημα επικεντρώθηκε ιδιαίτερα στο θέμα της Λιβύης, με σκοπό την στήριξη και διάσωση του χειραγωγούμενου από αυτήν πρωθυπουργού της κυβέρνησης εθνικής συνεννόησης της Τρίπολης, του Τουρκολίβου Σάρατζ, που αναγνωρίζεται διεθνώς, καθόσον κινδύνευε από την προέλαση των πολιτοφυλακών του στρατάρχη Χαφτάρ, ηγέτη του Λιβυκού Εθνικού στρατού και της κυβέρνησης της Δυτικής Λιβύης και του εθνικού κοινοβουλίου, που και αυτό είναι διεθνώς αναγνωρισμένο. Με την αποστολή Συριών και άλλων μαχητών και τζιχαντιστών από την επαρχία της Ιντλίμπ, συνολικά μέχρι 12.500 άνδρες, σύμφωνα με το Συριακό Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, άλλαξε τα δεδομένα και αντέστρεψε την πορεία των εξελίξεων. Αυτό όμως της δημιουργεί νέα προβλήματα, αφού οι γεωστρατηγικές της επιδιώξεις στην περιοχή έρχονται σε αντίθεση με τις αντίστοιχες επιδιώξεις τόσο της Ρωσίας, όσο και της Αιγύπτου και των ΗΑΕ, κάτι που κάνει το κλίμα εκρηκτικό και επικίνδυνο και με αναμενόμενες εξελίξεις.

Σε αυτό το επικίνδυνο σπινάλ στο σύμπλοκο Αιγαίου-Αν. Μεσογείου εμπλέκονται και άλλα γεγονότα και

χώρες. Η Τουρκία ανακοίνωσε ότι θα διεξαγάγει έρευνες και γεωτρήσεις στο άμεσο μέλλον εντός της παράνομης και παράλογης ΑΟΖ, που υπέγραψε με το καθεστώς Σάρατζ, αγνοώντας την Ελληνική υφαλοκρηπίδα των Ελληνικών νήσων του Ανατολικού Αιγαίου, καθώς και της Κρήτης, καθόσον ισχυρίζεται, πέραν από καμιά έννοια διεθνούς δικαίου (UNCLOS), το νομικό παράλογο, ότι τα νησιά δεν έχουν υφαλοκρηπίδα!! Από Ελληνικής πλευράς οι αντιδράσεις ήταν άμεσες και ουσιαστικές. Η Ελλάδα απάντησε στις προθέσεις της Τουρκίας, σε όλα τα πολιτικά και στρατιωτικά επίπεδα ότι δεν θα επιτρέψει με κανένα τρόπο στην Τουρκία να υλοποιήσει τις προθέσεις και οι αντιδράσεις εκτός από πολιτικο-διπλωματικές θα είναι και στρατιωτικές, με ότι αυτό συνεπάγεται. Και μάλιστα για να το κάνει πιο σαφές ξεκίνησε μια διπλωματική ένδειξη, ως προοίμιο των μελλοντικών εξελίξεων και κινήσεων. Και ως επιστέγασμα των παραπάνω είχαμε και εξαιρετικές εθνικά εξελίξεις, όπως η υπογραφή, επιτέλους, ΑΟΖ μεταξύ Ελλάδος και Ιταλίας (η Ελλάδα γίνεται η 133 η χώρα στον κόσμο που συμφωνεί ΑΟΖ) και προσιωνίζεται και δεύτερη ΑΟΖ μεταξύ Ελλάδος και Αιγύπτου, έστω και περιορισμένης έκτασης, που όμως τέμνει και καταρρίπτει την παράνομη Τουρκολιβυκή ΑΟΖ. Πέραν αυτών δημιουργούνται πολιτικοί, στρατιωτικοί, συμμαχικοί άξονες και ιδιαίτερης σημασίας, με προεξάρχουσες την Γαλλία και το Ισραήλ, καθώς και τις υπόλοιπες χώρες που συντάσσονται με τα Ελληνικά εθνικά δίκαια, όπως η Αίγυπτος, η Κύπρος, τα ΗΑΕ, η Σαουδική Αραβία και η Ιορδανία. Σε ότι αφορά τις ΗΠΑ, δυστυχώς η υπερδύναμη βρίσκεται σε μια εσωτερική περιδίνηση, με εσωτερικά προβλήματα, διαδηλώσεις, διχαστικές αντιλήψεις που αναδεικνύουν τα μειονεκτήματα και την έλλειψη κοινωνικής και εθνικής συνείδησης, καθώς και τις προεδρικές εκλογές του ερχόμενου Νοέμβριου, που της αποστερούν την δυνατότητα ουσιαστικής παρέμβασης και ενδιαφέροντος στα τεκταινόμενα της Αν. Μεσογείου. Παρόλα αυτά κρίνεται κρίσιμο και απαραίτητο η εθνική ενότητα, η ενιαία πολιτική στάση, μια νέα εθνοκεντρική αποτρεπτική στρατηγική, να πεταχτεί στον κάλαθο των αχρήστων της ιστορίας η μέχρι τώρα εθνοκτόνος πολιτική κατευνασμού, να προετοιμαστούμε εθνικά και να μην φοβηθούμε την Τουρκία, μπορούμε και πρέπει να την αντιμετωπίσουμε. Διαφορετικά, νομοτελειακά θα απωλέσουμε εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα και θα καταστούμε προτεκτοράτο της Τουρκίας. Και όπως πολλοί εκτιμούν, η ώρα της κρίσης και της τελικής αντιπαράθεσης έχει φθάσει και χρονικά τοποθετείται το φθινόπωρο του 2020.

Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης, M.Sc.
Πρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ
Ιούνιος 2020

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.Μ.Ε. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037
Εκδότης-Διευθνήτης: Ιωάννης Μπαλτζώης
Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος
Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστήριξης: Α. Τόσιος
Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Α. Μπασαράς, Δ. Ηλιόπουλος
DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος
Εκτύπωση: NEMESIS A.E.

Διευθύνσεις

Γραφεία: Πατησίων 88
TK 104 34 Αθήνα
Τηλέφωνο: 210 8211025
Fax: 210 8211056
E-mail: elesme@otenet.gr
Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Ο Καποδίστριας και τα “παιδιά της Σχολής του Σικάγου” που “σβήνουν την ιστορία”

Του πρέσβεως ε.τ Περ. Νεάρχου

Ο Αριστείδης Χατζής, που φέρεται ως συντάκτης του βέβηλου κειμένου για τον Καποδίστρια, στο όνομα της Επιτροπής για τον εορτασμό της Επετείου των 200 χρόνων από την Επανάσταση του 1821, είναι ο κινητήριος νους στη μη κερδοσκοπική οργάνωση ΚΕΦΙΜ (Κέντρο Φιλελεύθερων Μελετών), που έχει ως σκοπό τη μελέτη και τη διάδοση του φιλελευθερισμού, νοούμενου στην εκδοχή του διεθνούς και φιλελευθερισμού της Σχολής του Σικάγου. Η οργάνωση αυτή δραστηριοποιείται μέσα στον πανεπιστημιακό κυρίως χώρο και στρατολογεί φοιτητές στις ιδέες του νεοφιλελευθερισμού, με την αξιοποίηση κάθε δυνατού πλεονεκτήματος που παρέχει η εύνοια του ακαδημαϊκού δασκάλου και η συνεργασία με ξένες οργανώσεις του διεθνούς νεοφιλελευθερισμού, που συγχέεται σήμερα με την παγκοσμιοποίηση και τα εθνομηδενιστικά ιδεολογήματα.

Υπάρχει, κατ' αρχήν, ένα θέμα δεοντολογίας, κατά πόσο ένας καθηγητής Πανεπιστημίου έχει το δικαίωμα να κάνει κατάχρηση της θέσεώς του για να επιδίδεται σε ιδεολογική προπαγάνδα, μέσω οργανώσεων που ο ίδιος συστήνει και προάγει στο Πανεπιστήμιο, συνεργαζόμενος μάλιστα με ξένα κέντρα ιδεολογικής προπαγάνδας. Είναι πολύ διαφορετική η διεθνής συνεργασία και δραστηριότητα, που αναφέρεται σε επιστημονικούς σκοπούς και πολύ διαφορετική η απροκάλυπτη προπαγάνδα, που εκφεύγει των ορίων της πανεπιστημιακής τάξεως. Το ΚΕΦΙΜ, άλλωστε, δεν περιορίζεται στην απλή προπαγάνδα. Προσφέρει ευκαιρίες προσωπικής ανεξίτηλης και σταδιοδρομίας, μέσα από τις Ευρωπαϊκές κυρίως αλλά και άλλες διεθνείς συνεργασίες και εξασφαλίζει, με άξονα τις ιδέες του νεοφιλελευθερισμού, αλλά, όπως αποδεικνύεται και του εθνομηδενισμού και του λεγόμενου “πολύ πολιτισμού”. Οι ευκαιρίες δεν προσφέρονται γενικά σε όλους τους φοιτητές του Πανεπιστημίου, αλλά στους ιδεολογικούς προσήλυτους του ΚΕΦΙΜ.

Η περίπτωση του Αριστείδη Χατζή δεν είναι η μόνη στα Ελληνικά Πανεπιστήμια. Υπάρχουν και πολλοί άλλοι που λειτουργούν με λιγότερο απροκάλυπτο τρόπο, αλλά εξυπηρετούν τους ίδιους περίπου σκοπούς. Αντί δηλαδή τα Πανεπιστήμια να είναι

χώροι ελεύθερης παραγωγής σκέψεως και -γιατί όχι- και ιδεολογίας, χρησιμοποιούνται καταχρηστικά ως χώροι ιδεολογικής αλώσεως των φοιτητών από ακαδημαϊκούς δασκάλους, που λειτουργούν ως πράκτορες και ανταποκριτές ξένων κέντρων και ξένων ιδεολογιών και επιδιώξεων.

Αυτό που συμβαίνει από δεξιά με τον Αριστείδη Χατζή, συμβαίνει και από αριστερά, με άλλη φρασεολογία, αλλά με την ίδια κατάληξη, τον εθνομηδενισμό.

Η εξήγηση βρίσκεται στην παγκοσμιοποίηση και στα ιδεολογήματα της. Στην προπαγάνδα για τον παγκοσμιοποιημένο νεοφιλελευθερισμό και στη διεθνοποίηση και τον πολυπολιτισμό, που συγχέει σκοπίμως τον παλαιό διεθνισμό της Αριστεράς, που αναφερόταν σε έθνη, λαούς και εθνικά κράτη, με τον νέο διεθνισμό της παγκοσμιοποίησης, που αναφέρεται στο άτομο και στα δήθεν οικουμενικά δικαιώματα του ατόμου, πάνω από κράτη και εθνικά σύνορα. Με πρόσχημα τον κάλπικο αυτό διεθνισμό, δεξιά και αριστερά συγκλίνουν στον πόλεμο κατά του έθνους και του εθνικού κράτους, το οποίο παρουσιάζουν ως δήθεν ιστορικά παρωχημένο.

Στην προβολή των ιδεών αυτών, έρχεται σ' επικουρία η Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία παρέχει, υποτίθεται, την προοπτική μιας υπερεθνικής υπερβάσεως.

Τι θα είναι όμως η Ευρώπη; Ένα αμάλγαμα ενός δήθεν Ευρωπαϊκού λαού, που δεν υπάρχει ή μια συμπολιτεία των εθνών και των εθνικών κρατών που τη συναποτελούν; Δεν μπορεί να είναι κανείς ευχαριστημένος από τη σημερινή Ευρώπη, που ταυτίστηκε, ως μη όφειλε, με την παγκοσμιοποίηση. Η κρίση του κορωνοϊού και πως τελικά θα την αντιμετωπίσει, θα κρίνει πολλά για το μέλλον της.

Η κατάσταση που επικρατεί στα Πανεπιστήμια, με την παρουσία από δεξιά και από αριστερά, καθηγητών εθνομηδενιστών, που κηρύσσουν απροκάλυπτα την εθνική αποδόμηση και προσπαθούν, στο πνεύμα αυτό, να παραχαράξουν την Ελληνική ιστορία, είναι απίστευτο σκάνδαλο και εθνικόν όνειδος.

Ζήσαμε στο παρελθόν τον “συνωστισμό”

της Μαρίας Ρεπούση και τις θεωρίες του Αντώνη Λιάκου, ότι το Ελληνικό έθνος δημιουργήθηκε μετά την Επανάσταση του 1821. Και ποιος και γιατί έκανε τότε την Επανάσταση; Ερχεται τώρα ο Αριστείδης Χατζής και η Επιτροπή για τα 200 χρόνια από το 1821 και μιλούν απαξιωτικά για τον μεγάλο αυτό Έλληνα, που πρόσφερε τόσα στην Ελλάδα και τον αποκαλεί δικτάτορα.

Η Επιτροπή αυτή είναι ήδη απαξιωμένη στη συνείδηση των Ελλήνων. Οι ύβρεις κατά του Καποδίστρια επιβεβαίωσαν τους φόβους, που είχαν δημιουργηθεί από την πρώτη στιγμή, όταν ανακοινώθηκε η σύνθεση της Επιτροπής.

Η πλειοψηφία των μελών της, είχε ήδη συγκεκριμένη ταυτότητα. Ήταν φανερό ότι ανομολόγητος στόχος της Επιτροπής δεν είναι ο εορτασμός των 200 χρόνων από την Επανάσταση, για να δοξασθούν αυτοί που αγωνίσθηκαν και να φρονηματισθούν οι σημερινοί Έλληνες, με το αγωνιστικό πνεύμα του Εικοσιένα. Αντιθέτως, στόχος είναι να χρησιμοποιηθεί η επέτειος των 200 χρόνων για να επανερμηνευθεί το Εικοσιένα, μέσα από το πρίσμα των σημερινών ιδεολογημάτων της "πολυπολιτισμικής" κοινωνίας και του νέου "πατριωτισμού". Λογικά ο Πρωθυπουργός που διόρισε την Επιτροπή αυτή, θα έπρεπε άμεσα και να εκδιώξει απ' αυτήν τους υβριστές του Καποδίστρια. Πως θα το κάνει όμως, όταν αυτός έχει την ευθύνη της επιλογής τους και όταν ο ίδιος, λίγους μήνες πριν, είχε δηλώσει ότι "είναι υπερήφανος που βλέπει την Ελληνική κοινωνία να μεταλλάσσεται σε πολυπολιτισμική";

Η Επιτροπή είναι γιαυτό ακυρωμένη στη συνείδηση του Ελληνικού λαού, όσες κοσμικότητες και

ψευτο πανηγυρισμούς και αν κάνει η Γιάννα Αγγελοπούλου. Ο Ελληνικός λαός, σε όλες τις Περιφέρειες της χώρας, στους ιστορικούς χώρους των μαχών και στον Απόδημο Ελληνισμό, θα βρει τους τρόπους να τιμήσει, με γνήσιο εθνικό αίσθημα τους ήρωες του Εικοσιένα και να προβάλλει τα σύμβολα και τις υποθήκες του Εικοσιένα για τους σημερινούς Έλληνες και το εθνικό μέλλον της Ελλάδας.

Οι ανιστόρητοι υβριστές του Καποδίστρια, που αναπαράγουν την προπαγάνδα που οδήγησε στη δολοφονία του, θα αρκούσε να μελετήσουν το μέγα έργο του Καποδίστρια στην Ελβετία για ν' αντιληφθούν τι ήταν πραγματικά ο Καποδίστριας. Από που εμπνεύσθηκε το σύστημα των αυτόνομων καντονίων; Προφανώς, από τις Αρχαίες Ελληνικές Συμπολιτείες. Οι Συμπολιτείες ήρθαν, δυστυχώς, με πολύ καθυστέρηση στον Αρχαίο Ελληνικό κόσμο. Δεν πρόλαβαν τον φοβερό Πελοποννησιακό Πόλεμο και τον άλλο σπαραγμό του Ελληνικού κόσμου, που τον οδήγησε τελικά στην υποδούλωση στους Ρωμαίους.

Ο Καποδίστριας ήταν ο μόνος που μπορούσε να θέσει γερά θεμέλια στο Νεοελληνικό κράτος. Ήταν ένας πολιτικός διεθνούς διαμετρήματος και φλογερός πατριώτης, που δεν αντιμετώπιζε συμπλεγματικά τον πρέσβυ καμίας ξένης δύναμews. Κατήγγειλε γιαυτό τους "φιλήκοους των ξένων" "ως προδότες. Από τέτοιους "φιλήκοους των ξένων" δολοφονήθηκε, με συνθήματα για δήθεν σύνταγμα και δημοκρατία. Που να φανταζόταν πως 200 χρόνια μετά, θα βρισκόταν κάποιοι άλλοι φιληκοοι των ξένων ιδεολογημάτων να τον υβρίσουν, με τα συνθήματα των δολοφόνων του, ως δήθεν δικτάτορα.

Πηγή: <https://www.militaire.gr/o-kapodistrias-kai-ta-quot-paidia-tis-scholis-toy-sikagoy>

Καποδίστριας ο Μέγας

Του κ. Ιωάννου Δ. Παπακωνσταντίνου

Κείμενον ληφθέν εκ της πηγής του διαδικτυακού περιοδικού Φιλίστωρ.

Επειδή οι πηγές και οι υποσημειώσεις του συγγραφέως είναι αρκετά λεπτομερείς, εμβριθείς και εκτεταμένες καταλαμβάνουσες χώρον μεγαλύτερον του κειμένου, ζητούμεν την κατανόησιν συγγραφέως και αναγνωστών για την παράλειψίν των.

«μέγας τῷ ὄντι οὗτος ἀνὴρ ὃς ἂν μέγала δύνηται γνώμη διαπράξασθαι μᾶλλον ἢ ῥώμη.»
Ξενοφών

Ο Ιωάννης Καποδίστριας, ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ Έλληνας ηγέτης παγκοσμίου διαμετρήματος και αναγνωρισιμότητας (Exh. 2-5) στη νεώτερη ιστορία τής Ελλάδος, ο μοναδικός πραγματικός ΕΘΝΑΡΧΗΣ από την Άλωση τής Κωνσταντινουπόλεως μέχρι σήμερα, απέτελεσε μια εμβληματική προσωπικότητα στη μεταναπολεόντειο Ευρώπη, ως:

(1) Αρχιτέκτων τής ουδετερότητας και τού προτύπου ομοσπονδιακού κράτους τής Ελβετίας.

(2) Συντελεστής τής πολιτικής ενότητας και γεωγραφικής ακεραιότητας τής Γαλλίας στη μεταναπολεόντιο περίοδο—κατά τών επιδιώξεων τής νικητρίας Πρωσίας προς διαμελισμό/ομοσπονδιοποίηση τής ηττημένης Γαλλίας—και αμύντωρ τής γεωγραφικής ακεραιότητας Πολωνίας μετά την συντριβή τού Ναπολέοντος.

(3) Συναρχιτέκτων στο Συνέδριο τής Βιέννης (1815) τής μεταναπολεοντείου διευρωπαϊκής τάξεως,⁵ που διεσφάλισε τήν ειρήνην στην Ευρώπη επί 100 χρόνια (1815-1914).

(4) Συνυπουργός Εξωτερικών τής Ρωσίας («Γραμματεὺς τού Τσάρου ἐπὶ τών Εξωτερικών») κατά τήν εξετη περίοδο 1816-1822.

(5) Προασπιστής και διασώστης τού Οικουμενικού Ελληνισμού, διά τού (συνταχθέντος διά χειρός του) Ρωσικού τελεσιγράφου πολέμου κατά τής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας τό 1821, τό οποίο αφενός απέτρεψε τήν Σουλτανική εξουσία από γενοκτονιακά εγκλήματα κατά τών Ελλήνων τής Μικράς Ασίας, τής Θράκης και τής Κωνσταντινουπόλεως, τότε και έκτοτε ἐπὶ ἕναν αἰῶνα (1822-1919), και αφετέρου προσδιόρισε και επέβαλε έκτοτε, στην παγκόσμια γεωπολιτική σκηνή, τήν αρχή και ηθικό δικαίωμα παρεμβατικότητας τών Μεγάλων Δυνάμεων κατ' ἐπὶ κλίσην ανθρωπιστικών και μόνον λόγων.

(6) Αμύντωρ τών δυτικών συνόρων τής εμπολέμου Ελλάδος στον Αγώνα τής Παλιγγενεσίας, δεδομένου ότι δια περίτεχνων διπλωματικών χειρισμών του στο Συνέδριο τής Ιεράς Συμμαχίας στο Leibach (1821), ὅπως ἐπίσης και κατά τήν προσυνεδριακή προετοιμασία τού Συνεδρίου της στη Verona (1822), και ειδικά διά τού Ρωσικού τελεσιγράφου (1821), απέτρεψε και εξουδετέρωσε οριστικά τήν απειλή στρατιωτικής επέμβασης (δήθεν ανθρωπιστικής) τών Μεγάλων Δυνάμεων προς βιαία κατάπνιξη τής εξέγερσης τών χριστιανών ραγιαδών και αποκατάσταση τής δήθεν «θεόθεν ἐξουσίας» τού Σουλτάνου στον ελλαδικό χώρο τό 1821-1822.

(7) Άτυπος ηγέτης τού εθνοσωτηρίου για τούς Έλληνες (και εθνογονικού για άλλους λαούς) Φιλελληνισμού τό 1822-1827, ενός παγκοσμίου κινήματος, από τήν Αμερική μέχρι τήν Ινδία, που μεταξύ άλλων σφυρηλάτησε τήν

ρηξικέλευθη «αρχή τών εθνότητων» στις συνειδήσεις τών λαών τής Ευρώπης και τού Κόσμου, και ανέδειξε τήν Ελλάδα ως πρότυπο (paradigm) για τήν απελευθέρωση όλων τών λαών και εθνών που στενάζουν κάτω από αυτοκρατορικό ή αποικιοκρατικό ζυγό.

(8) Απελευθερωτής τής Ελλάδος, αφού κατόρθωσε, ως εθναρχών πολέμαρχος, να απελευθερώσει όχι μόνον τήν Πελοπόννησο διά διπλωματικών χειρισμών και στρατιωτικών μέσων, αλλά και τήν Στερεά Ελλάδα διά ιδίων στρατιωτικών και ναυτικών δυνάμεων τού Ελληνικού έθνους τό 1828-1830,8 ματαιώνοντας τά γεωστρατηγικά σχέδια τής Αγγλίας προς δραστικό περιορισμό τής Ελληνικής Επικρατείας μόνον στην Πελοπόννησο και τίς Κυκλάδες. Ο Καποδίστριας ολοκλήρωσε τό απελευθερωτικό του έργο στις 14 Σεπτεμβρίου 1831, ὁπότε οι Μεγάλες Δυνάμεις εξαναγκάσθηκαν—από τούς διπλωματικούς χειρισμούς και τίς στρατιωτικές ενέργειες τού Καποδίστρια—να συναινέσουν ἐπὶ τέλους στο Λονδίνο για τήν προς βορράν επέκταση τής Ελληνικής Επικρατείας στην οριογραμμή Αμβρακικού-Παγασητικού, μόλις δύο εβδομάδες πριν τήν στυγερή δολοφονία του από εντοπίους ξενοκίνητους ΠΡΟΔΟΤΕΣ (27 Σεπτεμβρίου 1831).

(9) Θεμελιωτής-αρχιτέκτων τού Ελληνικού Κράτους τό 1828-1831, εν δυνάμει αναδεικνυομένου προτύπου για τήν εποχή του κράτους προνοίας, παιδείας, ισονομίας και ισοπολιτείας, και μάλιστα εν μέσω πολέμου, οικονομικής απορίας, διεθνών διπλωματικών διαβουλεύσεων, και ξενοκίνητων (προδοτικών) ή και εγκληματικών (φονοκτονικών) μηχανορραφιών από εντοπίους μνηστήρες τής εξουσίας τού νεοφυούς ανεξάρτητου Ελληνικού Κράτους.

(10) «Άγιος τής πολιτικής», με υποδειγματική εντιμότητα σε απόλυτο βαθμό—ο Καποδίστριας πρωτοεισηγάγε και πρωτοεφήρμοσε τίς αρχές τής πλήρους διαφάνειας και καταλογισμού στη διαχείριση τών δημοσίων οικονομικών τής Ελλάδος—και με αυτοθυσιαστική διάθεση εμπράκτου προσφοράς στο έθνος: Όχι μόνον δεν απεδέχθη να μισθοδοτείται από τό Δημόσιο Ταμείο τής εμπολέμου Ελλάδος, αλλά και διέθεσε υπέρ τού χειμαζομένου Ελληνικού λαού τό σύνολο τής περιουσίας του. Επὶ πλέον, μία από τίς αρετές τού Καποδίστρια ήταν η βαθιά αίσθηση χριστιανικής επιεικίας έναντι τών πολιτικών του αντιπάλων, ακόμη και όταν αυτοί (Μαυροκορδάτος, Κουντουριώται, Μαυρομιχαλαίοι, κ.τ.λ.) διέπρατταν πράξεις ΕΣΧΑΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ κατά τής εμπολέμου Ελλάδος: Ουδέποτε ο Καποδίστριας παρέπεμψε σε δίκη τούς εν λόγω ξενοκίνητους ΠΡΟΔΟΤΕΣ προς παραδειγματική τιμωρία (εκτέλεση). Ούτε καν όταν ανατίναξαν τόν Πολεμικό Στόλο τής Ελλάδος¹¹ στον Πόρο τό 1831...

(11) Γεωστρατηγική ιδιοφυΐα, αφού με περίτεχνους διπλωματικούς χειρισμούς τό 1827-1828, συνετέλεσε τότε στη ραγδαία και μαζική κλιμάκωση του Αγώνα της Παλιγγενεσίας σε μείζονα τριηπειρωτική περιφερειακή σύρραξη, με εμπλοκή στρατευμάτων και στόλων των Μεγάλων Δυνάμεων στο πλευρό των προμαχούντων Ελλήνων, προς «αντιρρόπηση» της συνδυασμένης εκστρατείας Αφρικανικών, Ασιατικών και Οθωμανοευρωπαϊκών στρατευμάτων κατά της Ελλάδος, χωρίς επ' ουδενί να διασαλευθή ή απειληθή η διευρωπαϊκή μεταναπολεόντειος ειρήνη.

(12) Κορυφαίος διπλωμάτης στον Κόσμο, αφού εξηνάγκασε τις ευρωπαϊκές Μεγάλες Δυνάμεις να αναγνωρίσουν την απελευθερωθείσα Ελλάδα ως ανεξάρτητη χώρα τό 1830, και όχι ως αυτόνομη Οθωμανική ηγεμονία (suzerainty), φόρου υποτελή στον Σουλτάνο, όπως εμχανεύοντο, ήδη από τό 1822, μέχρι και τό 1829. Προς αυτόν τόν σκοπό μάλιστα, την ανεξαρτησία της Ελλάδος, κατόρθωσε να μεταστρέψει τελικά (από τό 1829) ακόμη και τόν δαιμόνιο διπλωματικό και ιδεολογικό του αντίπαλο, τόν Καγκελάριο Μέττερνιχ της Αυστριακής Αυτοκρατορίας, ο οποίος συνόψισε επιγραμματικά τήν παγκόσμια βαρύτητα της προσωπικότητας του Καποδίστρια ως εξής: “Δύο παρατάξεις αντιπαρατίθενται η μία κατά της άλλης σε όλο τόν Κόσμο: οι Καποδίστριοι και οι Μέττερνιχ.”

Καποδιστριακή Δημοκρατία

Πέραν όλων εκείνων τών εξωπραγματικών επιτευγμάτων, ο Καποδίστριας ήταν ένας λαοπρόβλητος ηγέτης και πραγματικός δημοκράτης, επαγγελλόμενος και αγωνιζόμενος για μια πραγματική (και όχι προσχηματική) δημοκρατία, για ένα φιλολαϊκό (και όχι ολιγαρχικό) Σύνταγμα τών Ελλήνων. Ενδεικτικά:

(α) Γ' Εθνοσυνέλευση. Ο Καποδίστριας ανέλαβε τά ηνία της εμπολέμου και εν πολλοίς κατεχομένης Ελλάδος, ως «Κυβερνήτης», παμψηφεί από τήν Γ' Εθνοσυνέλευση τών Ελλήνων στην Τροιζήνα, σύμφωνα με ρητές διατάξεις του Συντάγματος της Τροιζήνας τό 1827 (άρθρα 102-125), και ειδικά διά του ΣΤ' ψηφίσματός της.

(β) Κοινοβουλευτική αναστολή του Συντάγματος. Ο Καποδίστριας ανέστειλε μεν προσωρινώς τήν ισχύ του Συντάγματος της Τροιζήνας λόγω χαοτικής εμπολέμου καταστάσεως (ήτοι «καταστάσεως πολιορκίας» όπως εξ άλλου προβλέπει και τό άρθρο 48 του σημερινού Συντάγματος της Ελλάδος), όχι όμως αυταρχικώς ή δικτατορικώς δι' ιδίων αυτού πράξεων—όχι δηλαδή με αντισυνταγματικές «πράξεις νομοθετικού περιεχομένου», όπως επισυμβαίνει στην «μνημονιακή» Ελλάδα από τό 2010—αλλά διά της από 18-1-1828 αποφάσεως της Βουλής τών Ελλήνων, όπως και δια της προηγηθείσης από 12-1-1828 συναφούς αποφάσεως της Αντικυβερνητικής Επιτροπής, ήτοι με πλήρη συναίνεση τών εκπροσώπων του εμπολέμου έθνους.

(γ) Δ' Εθνοσυνέλευση. Ο Καποδίστριας διεξήγαγε εκλογές προς ανάδειξη τών (236) πληρεξουσίων αντιπροσώπων του έθνους στην Δ' Εθνοσυνέλευση τών Ελλήνων στο Άργος (11 Ιουλίου - 6 Αυγούστου 1829). Οι πληρεξούσιοι εξελέγησαν με ΑΜΕΣΗ ψηφοφορία, για πρώτη φορά στην Ιστορία της Νεωτέρας Ελλάδος, και κατά τήν συντριπτική τους πλειοψηφία δέκνυντο ευμενώς ή και ενθουσιωδώς υπέρ της εθνοαπελευθερωτικής διακυβέρνησης της

χώρας από τόν Καποδίστρια.

(δ) Βασιλευομένη Δημοκρατία. Όπως προκύπτει από τήν εκτενή αλληλογραφία του, ο Καποδίστριας κατήγαγε μεγάλο αγώνα ώστε ο μελλοντικός βασιλεύς τών Ελλήνων—όπως προσδιόριζε και επέτασσε τό περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος Πρωτόκολλο που συνυπέγραψαν οι Μεγάλες Δυνάμεις στο Λονδίνο στις 22 Ιανουαρίου 1830—να πληροί μεταξύ άλλων δύο βασικές προϋποθέσεις: (α) να υποβληθή η εκλογή του βασιλέως εις τήν ψήφον του έθνους, και (β) ο βασιλεύς να άρχει βάσει του Νόμου (όχι «ελέω Θεού»), ήτοι σε πλαίσιο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ νομιμότητας, με καταστατικό χάρτη (Σύνταγμα) της Πολιτείας συντεταγμένο από τήν Εθνοσυνέλευση τών Ελλήνων.

(ε) Αρχαιοελληνικά δημοκρατικά πρότυπα. Ο Καποδίστριας αγωνίσθηκε να εγκαθιδρύσει στην Ελλάδα ένα πρωτοποριακό πολιτικό σύστημα πραγματικής (και όχι προσχηματικής) δημοκρατίας, σύμφωνα με αρχαιοελληνικά πρότυπα, ήτοι με παλλαϊκή συμμετοχή και άμεση ψηφοφορία σε κάθε εκλογική διαδικασία (ανεξάρτητα από τήν περιουσιακή κατάσταση εκάστου εκλογέως), υπό τήν διοργανωτική ευθύνη και επιτήρηση τοπικών δημογεροντιών, εκλεγομένων δημοκρατικά από τούς πολίτες σε κάθε κοινότητα, περιθωριοποιώντας ούτως πολιτικά τούς πάσης φύσεως πλιατσικολόγους μνηστήρες της εξουσίας (κοτσαμπάσηδες, φαναριώτες πολιτικάντιδες, κ.ο.κ.)—που κατ' επανάληψη δεν ορρωδούσαν προ ουδενός, συχνάκις διαπράττοντες ακόμη και ξενοκίνητα εγκλήματα ΕΣΧΑΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ, προκειμένου να επιπέσουν ως ύαινες επί του Δημοσίου Ταμείου και τών εθνικών γαιών της καθημαγμένης εμπολέμου Ελλάδος.

(στ) Οικονομική Δημοκρατία. Ως φιλολαϊκός ηγέτης, ο Καποδίστριας θεωρούσε ότι η πολιτική δημοκρατία θα ήταν προσχηματική εάν δεν είχε ως στέρεο υπόβαθρο και λειτουργικό πλαίσιο τήν οικονομική δικαιοσύνη. Προς τούτο, ο Καποδίστριας μεθόδευε έναν ριζικό και ευρύτατο αναδασμό της γης τό 1832, με τεράστια χρηματοδότηση (600.000 Αγγλικών λιρών), υπέρ τών ακλήρων και πτωχών πολιτών (χωρικών). Δυστυχώς, η δολοφονία του από εντόπιους ξενοκίνητους ΠΡΟΔΟΤΕΣ τό 1831 ματαίωσε, για οκτώ και πλέον δεκαετίες, εκείνο τό Καποδιστριακό σχέδιο (πρωτοποριακό για τήν εποχή του), με καταστροφικές συνέπειες όσον αφορά αφενός στην ευημερία γενεών Ελλήνων μετέπειτα, και αφετέρου στη οικονομική εξάρτηση και πολιτική ξενοκρατία της Ελλάδος έκτοτε.

Ακαταμάχητα όπλα του Καποδίστρια

Αυτά τά άπίστευτα επιτεύγματα, ο Καποδίστριας τά κατόρθωσε όχι δια της υλικής του δυνάμεως, όχι δηλαδή με (ανύπαρκτα) μυθώδη πλούτη, ούτε με στρατεύματα που του κληροδότησε ο πατέρας του, όπως π.χ. τίς Μακεδονικές Φάλαγγες που ο Φίλιππος κατέλιπε στον Μέγα Αλέξανδρο. Τα κατόρθωσε μόνο διά του λόγου, της πειθούς, του οραματισμού, και του ιδεαλισμού του, σε συνάρτηση με τήν ακεραιότητα και εντιμότητά του. Αυτά και μόνον αυτά ήσαν τά ακαταμάχητα όπλα του κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και έναντι τών Μεγάλων Δυνάμεων. Επομένως, σύμφωνα με τόν Ξενοφόντα, ο Καποδίστριας ήταν Μέγας.

Μαΐου 12, 2020

Η κατάντια της Επιτροπής για το 21: Ο Χατζής, η Αγγελοπούλου... και ο δικτάτορας Καποδίστριας

Του κ. Γιώργου Καραμπελιά

Έχουμε αναφερθεί και εμείς αλλά και πολλοί άλλοι στο σκάνδαλο που συνιστά μια Επιτροπή για το 21 που έχει ως ομολογημένο στόχο της να θάψει το εθνικοαπελευθερωτικό νόημα της Επανάστασης. Γεγονός το οποίο τεκμαίρεται τόσο από τις δηλώσεις της Επι κεφαλής της όσο και από τη σύνθεση των μελών της. Ανάμεσά τους, παρότι άγνωστος μέχρι χθες, ο κύριος Αριστείδης Χατζής χρησιμοποιεί συστηματικά την πρόκληση για να προβάλλει τις εθνομηδενιστικές αντιλήψεις του περί ελληνικής ιστορίας. Και αυτό το κάνει ακόμα και αν «τραβάει» ή ακόμα και αν παραχαράσσει τα ιστορικά στοιχεία. Μάλιστα, τον τελευταίο καιρό, ασχολείται συστηματικά με τον... Καποδίστρια, τον οποίο, σε πρόσφατο κείμενό του, χαρακτήρισε «δικτάτορα», με ανάρτηση στον επίσημο λογαριασμό, στο twitter της «Επιτροπής για τον εορτασμό της επετείου των 200 χρόνων της Επανάστασης του 1821». Κείμενο που προκάλεσε πραγματική θύελλα.

Ας διαβάσουμε αυτό το παράθεμα:

«Για τον Ιωάννη Καποδίστρια, τα πρώτα δημοκρατικά και φιλελεύθερα συντάγματα αποτελούν “ξυράφι στα χέρια μικρού παιδιού”. Ο Καποδίστριας φτάνει τον Ιανουάριο του 1828 στην Αίγινα ενώ έχει αποδεχτεί ήδη από τον Αύγουστο του 1827 τη θέση του Κυβερνήτη. Καθώς λοιπόν θεωρεί ιδιαίτερα επικίνδυνο ξυράφι το Σύνταγμα της Τροιζήνας, το αναστέλλει και κηρύσσει ουσιαστικά δικτατορία καθώς συγκεντρώνει όλη την εξουσία στα χέρια του. Αυτό είναι το τέλος της Πρώτης Ελληνικής Δημοκρατίας. Όμως οι δημοκρατικοί και φιλελεύθεροι Έλληνες δεν το έβαλαν κάτω. Συνέχισαν να αγωνίζονται για δημοκρατία και δικαιώματα. Ούτε η εκσυγχρονιστική δικτατορία Καποδίστρια, ούτε οι Βαυαροί, ούτε οι ξένες δυνάμεις μπόρεσαν να τους αναγκάσουν να ανεχθούν ένα αυταρχικό καθεστώς.»

Όμως δεν είναι η πρώτη φορά που ο κύριος Χατζής χρησιμοποιεί τον Καποδίστρια για να ενισχύσει τις εθνομηδενιστικές απόψεις του.

Ενάμιση μήνα πριν, θέλοντας να επιστρατεύσει τον βαθιά ορθόδοξο Καποδίστρια εναντίον της Εκκλησίας, σε σχέση με το κλείσιμο των Εκκλησιών, σε άρθρα (22/03/2020) και συνεντεύξεις του, προκάλεσε ευθέως το αίσθημα των ορθόδοξων Ελλήνων αποδίδοντας αποκλειστικά τον περιορισμό της επιδημίας

του 1828 στο κλείσιμο των εκκλησιών. «Πώς ο Καποδίστριας έκλεισε τις εκκλησίες και νίκησε την επιδημία» (protagon.gr). Πραγματοποιώντας μια απόλυτα «ιδεολογική χρήση της ιστορίας», δηλαδή διαστρεβλώνοντάς την, προβάλλει ένα άρθρο (το 285, εδ. 3), μιας υγειονομικής διάταξης με υπερτρακόσια άρθρα, που είχε εκδώσει ο Καποδίστριας, ως το σημαντικότερο μέτρο για την καταπολέμηση της επιδημίας!

Ταυτόχρονα δε, ο κ. Χατζής, αμφισβητεί και το πανθομολογούμενο γεγονός ότι η επιδημία του 1828 προκλήθηκε από τους Άραβες του Ιμπραήμ! Διότι κάτι τέτοιο θα ήταν ίσως «ρατσιστικό», «εναντίον των Αράβων», έστω και αν αποτελούσαν στρατό κατοχής, και θα μας θύμιζε το μεταναστευτικό σήμερα. Έτσι, υποστήριξε, σε περισσότερες της μίας περιπτώσεων, πως οι «Έλληνες κατηγορούν τους Αιγύπτιους, ότι απ’ αυτούς το κολλήσαμε. Δύσκολο πια αυτό να διαπιστωθεί πλέον»

Όμως, είναι επιστημονικά διασταυρωμένο από πληθώρα πηγών πως η επιδημία προήλθε από τους Αιγυπτίους. Αλλά δεν αρκείται σε αυτά. Το προχωράει πιο πέρα, σε ανοικτή ιστορική παραχάραξη, μια και δεν βρίσκεται κανένας να τον σταματήσει. Σε άλλο κείμενο του, στις 23 Μαρτίου, προβαίνει και σε νέες ιστορικές “ανακαλύψεις”: «Δεν είναι βέβαιο από πού μεταδόθηκε η πανώλη, οι Έλληνες κατηγορούσαν τους Αιγυπτίους αλλά θυμίζω ότι οι μεγάλες επιδημίες στην Πελοπόννησο ξεκίνησαν μετά τη σφαγή της Τριπολιτσάς και εξαιτίας του μεγάλου αριθμού των εκτεθειμένων άταφων πτωμάτων Τούρκων, Εβραίων και Αλβανών» (Αρ. Χατζής, «Ο Καποδίστριας κατά την πανδημία στην Ελλάδα το 1828 και η συμβολή του Κερκυραίου γιατρού»)

Έτσι, οι «εθνικιστικοί» ισχυρισμοί των Ελλήνων πως την πανώλη του 1828 μετέδωσαν οι Άραβες του Ιμπραήμ συσχετίζονται εντελώς καταχρηστικά με επιδημίες που είχαν συμβεί 6 χρόνια πριν. Προφανώς διότι ο κύριος Χατζής ήθελε να υπομνήσει την ευθύνη των Ελλήνων στη «σφαγή Τούρκων, Εβραίων και Αλβανών» στην Τριπολιτσά, ώστε να ευχαριστήσει κάποιους. Ποιους άραγε;

Και όμως εδώ συνελήφθη ψευδόμενος ανοικτά. Όπως έδειξα σε παλιότερο κείμενό μου γράφει σχετικά ο Ιωάννης Φιλήμων: «Μετά την μάχη της

Γράνας ήρξατο αναπτύσσεσθαι ἐν τῇ πόλει καὶ ἡ χαλεπὴ νόσος τοῦ στρατιωτικοῦ τύφου... Ἡ ἐπιδημικὴ αὕτη μάλιστα προσετέθη ὡς κορωνὶς ἐπὶ τοῖς τοσούτοις ἄλλοις δυστηχήμασι τῶν Τούρκων, πολυαρίθμων θεωριζομένων καθ' ἑκάστην...» (Ι. Φιλήμονος ΔΙΕΕ, τ. 4, σσ. 198-199). Καὶ τα ἴδια ἀναφέρουν ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ μας (Βλ. Απ. Βακαλόπουλος, ΙΝΕ, τόμος Ε', σσ. 653-654). Μάλιστα, ἡ ἐπιδημία ξαπλώθηκε ἀκόμα περισσότερο μετὰ τὴν πτώση τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ ἐπληξε κατ' ἐξοχὴν τοὺς Ἕλληνας!

Τώρα ἐπανερχεταὶ στὸν Καποδίστρια καὶ τὸν χαρακτηρίζει, δικτάτορα, ἐνὸς βεβαίως ἐκθειάζει συστηματικὰ τὸν... Μαυροκορδάτο, [Ὅπως γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἔκανε στὴν Καθημερινή τῆς Κυριακῆς, 4 Μαΐου – προφανῶς λόγῳ τῆς ἀγγλοφιλίας του, ποὺ ἴσως κάτι το θυμίζει καὶ γιὰ σήμερα.]

Καὶ το κάνει παραχαράσσοντας τὴν Ἱστορία γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ. Ο Καποδίστριας υπῆρξε λαοπρόβλητος ηγέτης καὶ, ἐνὸς ἀκόμα οἱ Αἰγύπτιοι βρίσκονταν στὴν Πελοπόννησο, ἔκανε τὰ πάντα, ἐπιστρατεύοντας καὶ τὸ διεθνὲς κύρος του, γιὰ νὰ διασώσει τὴν Επανάσταση καὶ νὰ μεγαλώσει τὸ ἐλληνικὸ κράτος, ποὺ οἱ προστάτιδες δυνάμεις, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ Ἀγγλία, τὴν ἠθέλανε ἀκόμα μικρότερη. Ο ρόλος τοῦ «κυβερνήτη», γιὰ τὸν ὁποῖο τὸν ὁποῖο ἐπέλεξαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἐπικύρωσε σύσσωμη ἡ Βουλὴ δὲν προβλεπόταν, βέβαια, στὰ παλιότερα Συντάγματα τῆς Επανάστασης, ἀλλὰ τὴν ἐπικύρωσαν ἀντιπρόσωποι ἐκλεγμένοι σύμφωνα με αὐτά. Αποτελοῦσε τὴ μοναδική καὶ τελευταία λύση ποὺ διέθεταν οἱ ἀπελπισμένοι Ἕλληνες. Εξάλλου, οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχασαν τὰ πολιτικά καὶ συνταγματικά τοὺς δικαιώματα γιὰτὶ ἐκλογές συνέχισαν νὰ διεξάγονται, σὲ ἀντίθεση με τὸ ὅτι θὰ σήμαινε ἡ “δικτατορία”. Ἐπιπλέον δὲ, ὁ “δικτάτορας” Καποδίστριας δὲν ἔπαιρνε καν στοιχειώδη μέτρα προστασίας καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ γίνῃ εὐκόλη καὶ ἡ δολοφονία του.

Καὶ ὁμῶς, αὕτη ἐμφανίζεται ὡς «δικτατορία» ἀπὸ τὸν Χατζὴ ποὺ τὴν πασπαλίζει καὶ με διάφορα δημοκρατικο-φιλελεύθερα γιὰ νὰ ἀπομειώσῃ τὸν τελευταῖο, μαζί ἴσως με τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο, Ἕλληνα πολιτικὸ ποὺ στέκει τόσο ψηλά στὴ συνείδηση τῶν Ἑλλήνων. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χατζὴς εἶναι μέλος τῆς Επιτροπῆς γιὰ τὸ '21, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ κατὰπτυστο κείμενο δημοσιεύτηκε στὴν ἐπίσημη σελίδα τῆς, δὲν χαρακτηρίζει μόνον τὸν ἄνθρωπο ἀλλὰ ολόκληρο τὸ εγχεῖρημα αὐτῆς τῆς Επιτροπῆς.

Χαρακτηριστικά δὲ, ἡ Γιάννα Ἀγγελοπούλου-Δασκαλάκη, γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὸ roulain τῆς, προ-

σπάθησε με τὴ σειρά τῆς νὰ ἀποπροσανατολίσῃ τὴ συζήτηση καὶ ἔγραψε:

«Με ἀφορμὴ τὸ θόρυβο ποὺ δημιουργήθηκε γιὰ τὴν ἀνάρτηση τῆς Επιτροπῆς “Ἑλλάδα 2021” σχετικὰ με τὰ σχόλια τοῦ Ι. Καποδίστρια γιὰ τὸ Σύνταγμα τῆς Τροιζήνας, διευκρινίζουμε τὰ ἐξῆς: Γιὰ τὴν Επανάσταση τοῦ 1821 ἔχουν γράψῃ πολλοὶ καὶ ἔχουν ἀποδοθεῖ οἱ τιμές στους μεγάλους ηγῆτορες ἐκείνης τῆς ἐθνεγερτήριας περιόδου. Προφανῶς, κάποιες ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις ὅλων αὐτῶν, ἡχοῦν παράξενα μέσα στο ἀσφαλὲς σημερινὸ περιβάλλον».

Λες καὶ ὁ σάλος δημιουργήθηκε ἀπὸ τὶς ἀπόψεις τοῦ Καποδίστρια γιὰ τὰ Συντάγματα καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τους, τὸν ὁποῖο Καποδίστρια δῆθεν σπεύδει «νὰ προστατεύσῃ» ἡ Γιάννα, με «ἐπιχειρήματα» ποὺ ουσιαστικὰ ἐπικυρώνουν τὶς ἀθλιότητες τοῦ Χατζῆ. Καὶ ὄχι γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ Καποδίστρια ὡς δικτάτορα. Ὅμως, με τέτοια τερτίπια δὲν ἀνασταίνεται μιὰ «Επιτροπὴ» ποὺ γεννήθηκε θνησιγενὴς καὶ ἐθνομηδενιστικὴ. Διότι οἱ Ἕλληνες τοὺς ἔχουν πάρῃ χαμπάρι. Ὅσοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν Επιτροπὴ ἔχουν τοποθετηθεῖ ἐκεῖ ἀπλῶς γιὰ νὰ τῆς προσδώσουν κάποια ἐπίφαση ἀμεροληψίας, καὶ δὲν θέλουν νὰ στιγματιστοῦν, εἶναι καιρὸς νὰ πάρουν γρήγορα θέση, ἐγκαταλείποντάς τὴν.

Υ.Γ. Ο κύριος Χατζῆς, μαζί με τὸν Στάθη Καλύβα καὶ ὀρισμένους ἄλλους, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐκφραστὲς τῆς νέας φουρνιάς τοῦ νεο-φιλελεύθερου ἐθνομηδενισμοῦ (χαρακτηρίζει μάλιστα τὴν Επανάσταση τοῦ '21 ὄχι ἐθνικοαπελευθερωτικὴ ἀλλὰ «φιλελεύθερη»!). Ἡ δὲ πρόσφατη υπερπροβολὴ τους, με ἀποκορύφωμα τὴν ἐνταξί τους καὶ στὴν «Επιτροπὴ γιὰ τὸν εορτασμὸ τοῦ '21», δὲν οφείλεται ἀπλῶς στὴ συμπόρευσί τους με τὴν κυβέρνησι, ἀλλὰ ἐντάσσεται σὲ μιὰ ευρύτερη προσπάθεια κάποιων κύκλων νὰ ἀνταγωνιστοῦν, καὶ ἐν μέρει νὰ υποκαταστήσουν, τὸν μέχρι σήμερα ἡγεμονικὸ ἀριστερόστροφο ἐθνομηδενισμό τῶν Λιάκου, Κουλούρη, Ρεπούση κ.ά. Τὸ ἀπορίας ἄξιο σχετικὰ με τὸν κύριο Χατζὴ εἶναι πῶς, παρότι δὲν διαθέτει κάποιο ἀνάλογο ἐπιστημονικὸ ἔργο, ἔχει ἐπ'αἰξία κερδίσει τὴ συμμετοχὴ τοῦ στὴν «Επιτροπὴ γιὰ τὸ 1821», δίπλα στὸν Νίκο Μουζέλη, τὸν Marc Mazauer, ἢ τὸν Στάθη Καλύβα, μιὰ καὶ καταβάλλει ἀοκνὲς προσπάθειες γιὰ νὰ διαστρεβλώσῃ σὲ ἐθνομηδενιστικὴ κατεύθυνση τὴν ἐλληνικὴ Ἱστορία – minor ἀλλὰ ταχύς.

Πηγή: <https://ardin-rixi.gr/archives/219714>

Σημείωση Συντάξεως: Ἴσως κάποια μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἔχουν κατὰ νου τὸ κατωτέρω ἀπόφθεγμα τοῦ Oscar Wilde

“Ἡ μοναδικὴ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ ἓναν ἀμαρτωλὸ καὶ ἓναν ἅγιο, εἶναι ὅτι ὁ ἅγιος ἔχει παρελθόν καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς ἔχει μέλλον”.

Ψυχομετρικές κυματοβολές

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Γνωρίζοντας, ότι τα δημοσιευόμενα άρθρα στο ανά χείρας περιοδικόν απηχούν προσωπικές απόψεις και όχι τις συλλογικές του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών, τούτο ουδόλως επιδρά αρνητικά επί διαθέσεως εκφράσεως δημοκρατικῶ τῷ τρόπῳ μιας εισέτι γνώμης επάνω σε φαινόμενα εν εξελίξει.

Υπάρχουν ζωτικά εθνικά θέματα με δυσοίωνες ενδείξεις γεωπολιτικών εκδιπλώσεων. Οι ενδείξεις αυτές θα έπρεπε να θορυβήσουν είτε τους κυβερνητικούς σε υπεύθυνες θέσεις είτε τους συνειδητοποιημένους πολίτες, οι όσοι των οποίων οσφραίνονται επικείμενα δεινά. Ωστόσο των οικίων υμών εμπιμπραμένων μετατίθεται το κέντρον βάρους του ενδιαφέροντος στα καθ'ήμας. Διότι ο εχθρός είναι εντός.

Συγκεκριμένα: υπάρχουν ένιοι Έλληνες με κεκτημένες περγαμινές και επίσημα χρίσματα, χωρίς να έχουν υποστεί δοκιμασίαν ικανοτήτων και επιδόσεων, οι οποίοι θεωρούν ως το υπέρτατον δέον την παροχήν των προσωπικών των υπηρεσιών, ώστε να εξυπηρετηθεί ένας κυβερνητικός σκοπός. Αυτός της αποδομής του ευκλεούς εθνικού μας παρελθόντος μέσω δραστηριοτήτων μιας επιτροπής για την οργάνωσιν των επετειακών εκδηλώσεων για τα 200 χρόνια από της Επανάστασεως του 1821.

Τα πολιτικά κόμματα των τελευταίων δεκαετιών, ανεξαρτήτως επισειομένης χρωματικής μπαντιέρας, μας έχουν καταστήσει σαφές, ότι το παρελθόν, δηλαδή η Ιστορία του Ελληνικού Έθνους πρέπει να τροποποιηθεί κατά τέτοιον τρόπον, ώστε οι τωρινοί Έλληνες και οι επιγενόμενοι Έλληνες να ιδούν τους τότε Έλληνες με ένα «άλλο μάτι». Ένα μάτι καχύποπτο, επικριτικό, αποδοκιμαστικό, επίμορφο, επιπληκτικό.

Πριν ομιλήσουμε για τα περί επιτροπής, ας προβούμε σε μία ψυχομετρική θεώρηση της δυάδος κυβέρνηση-ρυθμιστής αντιλήψεων και λαός-στόχος κυβερνητικών σχεδιάσεων.

Η υπερανεπτυγμένη τεχνολογία έχει τον ενεργόν της ρόλον, ως η ουσιώδης αρωγός στην κοινωνικήν μηχανικήν, την οποίαν με χαρακτηριστικήν επιμέλειαν εφαρμόζουν οι εκάστοτε κυβερνήτες. Τούτέστιν, οσημέραι είναι περισσότερον ευκολοκατόρθωτος ένας κυβερνητικός σχεδιασμός, ο οποίος στοχεύει στην ψυχοπνευματικήν διόδευσιν του λαού (εκλογικού σώματος) σε πεδία απροσκόπτου ποδηγετήσεως. Και αυτός ο σχεδιασμός έχει σαν αντικείμενον κοινωνικές μεταρρυθμίσεις προσηρμοσμένες επί κυβερνητικών κατευθύνσεων δι' ομάδων μελετητών.

Οι μελετητές ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, πολιτικοί αναλυτές, αναλυτές μακροοικονομίας, αναλυτές δημοσίου-διεθνούς δικαίου και άλλοι και όλοι αυτοί

συλλήβδην δέον να είναι γνώστες της αντλεριανής ψυχολογίας της κοινωνικογνωστικής θεωρίας (Albert Bandura), τα μοντέλα εμφυσήσεως συναισθημάτων, τις μετενέργειες του στόχου, τις πολλαπλότητες προσαρμογής των ατόμων κλπ, κλπ και θεωρούνται ως οι διατελούντες σύμβουλοι της εκτελεστικής εξουσίας.

Ο Πλάτων στην Πολιτεία του είχε επισημάνει τις πρώτες ενδείξεις επινοήσεων και συμπαιγνιών επί αριθμού πολιτικών διακηρύξεων. Στην σύγχρονη εποχή, αυτή η πολιτική πλατφόρμα δράσεων βασίζεται στην εγγυημένην επιτυχίαν της δυναμικής της τεχνολογικής σκέψεως στο να επιλύει κοινωνικά προβλήματα με την υποστήριξιν ειδικών προγραμμάτων υπολογιστών, πλέον των παραδοσιακών μεθόδων.

Βασική επιδίωξη των κυβερνώντων είναι να επιτευχθεί ακράδαντος η πεποίθησις στο κοινωνικόν σύνολον, ότι απαξάπαντες είναι ικανοί να επινοούν ένα μέλλον, το οποίον έχει αποδεσμευθεί από το παρελθόν, από την εθνικήν παράδοσιν, από την εθνικήν ιστορίαν. Να έχει αποστασιοποιηθεί από το πνεύμα των λογίων του παρελθόντος. Να έχει μεταγνωρίσει τους χαρακτηρισθέντας, ως ήρωες μιας κάποιας εποχής, η οποία -ως διατείνονται- ίσως τότε να δικαιολογούσε ηρωϊσμούς.

Σήμερα, ωστόσο η μηχανική της συμπεριφοράς δεν ανέχεται ανάδειξη ηρώων. Η έννοια «ψυχραιμία» στους σημερινούς καιρούς -κατά τους εξουσιαστές- είναι μία άκρως βολική συνθήκη για την αποφυγή εισόδου σε αγνώστους χωροχρονικούς προσανατολισμούς αινιγματικής ή αδιανοήτου εκβάσεως. Φυσικά και γνωρίζουν, ότι θα μπορούσαν να αποβάλλουν το άγχος της αγνώστου συνεπειάς ένεκα πράξεων ή παραλείψεων των αφ'ης γνωρίζουν κάλλιστα, ότι η πολιτική οντότητα (όχι έθνος πλέον), την οποίαν διοικούν θα μπορούσε στηριζομένη σε ισχυρά οικονομία και απρόσβλητες ένοπλες δυνάμεις, να παρέξει ένα ασφαλές μέλλον στο δίδυμο διοικούντες-διοικούμενοι. Όμως η κακώς διαχειριζομένη οικονομία, επιφέρει πτωχευτικήν ολίσθησιν, οι δε ένοπλες δυνάμεις παραμένουν στο πολιτικό υποσυνείδητο σαν ένας κορωνοϊός, που απειλεί θώκους, διακρίσεις, δικαιώματα, οικογενειακές δυναστείες, κέντρα επιρροής και πολιτικά στεγανά, όπου όλα τα ανωτέρω έχουν υποκείμενα νοσήματα. Έ... λοιπόν, αυτός ο ιός πρέπει να ευρίσκεται σε καταστολή, σε διαρκή έλεγχο και σε ενδοι-

αστική εγγραφή στην συνείδηση των πολιτών.

Έργον του συγχρόνου εξουσιαστού είναι ο έλεγχος της γενικής καταστάσεως της κοινωνικής ομάδος, όπως άλλως τε και των ειδικών καταστάσεων, οι οποίες ενίοτε προκύπτουν, όταν π.χ. παρατηρείται υπέρβασις των καθορισθεισών κοινωνικών σταθερών.

Κατά τον εκάστοτε κυβερνήτη πρέπει να υφίσταται συνεχής έλεγχος των αναφουμένων ηθικών προβλημάτων. Βασικά, αυτά έκσπῶνται όταν προωθούνται δυσάρεστες κοινωνικές μετερρυθμίσεις. Ακόμη και όταν απροβλέπτως εκδηλώνεται πολιτική διαμάχη σχετικά με τον χαρακτήρα μιας κοινωνικής αλλαγής, η οποία, ως εικός δεν έχει αρνητικήν επίπτωσιν σε πολιτικά κόμματα ει μη μόνον στο μείζον μέρος του κοινωνικού σώματος.

Η άσκηση της εξουσίας γίνεται ευκολότερη με τα παντοιοτρόπως επιδοτούμενα media και την χρήσιν της τεχνολογίας, η οποία πλέον φθάνει στα επίπεδα των προβλέψεων του George Orwell (1984), με υπολοιπούμενον τον έλεγχο της σκέψεως του ανθρώπου, την οποία -και αυτή κατά προσέγγισιν- την αξιολογούν με την βοήθεια των αλγορίθμων σωρού ή κάδου και των εν εξελίξει αλγορίθμων των λειτουργούντων σε πολυωνυμικόν χρόνον.

Πώς λοιπόν φαντάζεται ο κοινός νους, ότι ο λαός είναι προστατευμένος;

Δεν είναι! Η πολιτική σκέψη του ατόμου οπισθοχωρεί ένεκα τεχνουργημένης αλλοτριώσεως. Αυτός, ο σημερινός άνθρωπος διατελεί -σχεδόν- εν εξαχρειώσει. Είναι βυθισμένος σε ένα τέλμα μιας ζωής ιδιωτικοποιημένης, εστιασμένης στον εαυτόν της: ολοκληρωτικά απασχολημένης με τις προσωπικές υποθέσεις και τις εντεταμένες προσπάθειες επιλύσεως οικονομικών, οικογενειακών και σχεσιολογικών προβλημάτων. Αυτός ο άνθρωπος δεν έχει μεγάλες προσδοκίες, δεν έχει ίχνος ενός οραματισμού. Έχει απλά κάποιες επισκεπτικές ψευδαισθήσεις. Κάποιο διαβατικό φαντασιοκόπημα της υπερπροβαλλομένης οικονομικής πραγματικότητας. Κατά μίαν γνωμοδότησιν αυτή η «πάθησις» θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως αλεξιθυμία.

Έχει αποδεχθεί το γεγονός μέσφ αναλογικών συλλογισμών, ότι δεν είναι πλέον ικανός να αλλάξει τον κόσμο (έ... τι να κάνουμε, ας ακολουθήσουμε την φορά των πραγμάτων). Είναι ικανοποιημένος με την ελευθερία του λόγου και του ευρέως φάσματος δράσεων, που παρέχονται με την «ανοχή» της εξουσίας.

Εν προκειμένω η εξουσία θυμοσοφεί: «...αφήστε τον λαό να μας βρίζει με λόγια, με πλακάτ, με γελοιογραφίες, με λιβελλογραφήματα. Έτσι ξεθυμαίνει και με τα καταχθόνια επινοήματα της τεχνολογίας, της προβολής των φροϋδικών show biz, των σπερμολο-

γίας σημαντικών reality show, της προτροπής προς εστίασιν σε μετανεωτερικά ενδιαφέροντα καθώς και με τα πολιτικά μας τεχνάσματα τον κάνουμε και λησμονεί. Κι εμείς αποφεύγοντας τα χειρότερα συνεχίζουμε σαν λαοπρόβλητοι παραμυθητές ».

Ο λαός αισθάνεται ασφάλεια με την διατρανυμένη από τα media ρητορική των αρμοδίων, ότι είμαστε τόσον ισχυροί, ώστε ο κάθε εχθρός (Τούρκος και λοιποί όμοροι υβριδική τῇ μεθόδῳ ενεργείας των) θα πρέπει να το σκεφθεί πολύ καλά πριν αποφασίσει να θέσει σε εφαρμογήν την απειλήν ἢ το σχέδιό του.

Αισθάνεται ελεύθερος, διότι του «επιτρέπονται» τα πάντα, εκτός από του να φοροδιαφεύγει και να μην ασχολείται με τους κυβερνήτες, τους οποίους με την ψήφο του εξέλεξε να τον αντιπροσωπεύουν. Συνεπώς δεν δικαιούται να διαμαρτύρεται εναντίον της δικής του επιλογής, όταν τα επερχόμενα δυσάρεστα νομοθετήματα προέρχονται από τον αντιπρόσωπόν του. Κατά τον Κορνήλιον Καστοριάδη η «αντιπροσώπευση» είναι μία αρχή ξένη προς την δημοκρατία.

Ο συνειδητοποιημένος εκλέκτωρ καλώς λοιπόν επεπόνθει. Ας πρόσεχε!

Και η πολυθρύλητη «ελευθερία» είναι μία ουτοπία, αρκεί να σκεφθεί κάποιος, ότι η κατά τόπους αλλά και η σε παγκοσμία κλίμακα elite, μπορεί, χωρίς να αναφέρεται σε τρίτους να παραγκωνίσει και εξωθήσει μεγάλη μερίδα της κοινωνίας σε στέρηση κοινωνικής προνοίας. Ακόμη και σε όρια λιμοκτονίας.

Τελικά, ποία είναι η δημοκρατία; Ποία είναι η βούληση του λαού;

Είναι μάλλον αυτή, την οποίαν ο διαμορφωτής βουλήσεων έχει σχεδιάσει και απροσκόπτως εφαρμόζει. Και ακολουθεί η αναδίπλωσις της ανθρωπίνης συλλογικότητας εμπρός στο κύμα των ψυχικών απαλλοτριώσεων, που το καθεστώς επιβάλλει. Αυτό το καθεστώς που ευαγγελίζεται, ότι επαισθάνεται, και αντιπροσωπεύει την βούληση του λαού και που αυτό το καθεστώς, εν πάση περιπτώσει ουσιαστικά υπηρετεί μία συστηματική πολιτικο-οικονομική μειοψηφία.

Και αφ' ου όλα αυτά τα αρνητικά επιθέματα χρεώνονται στην μερίδα των υπηκόων, τούτο σημαίνει, ότι οι υπήκοοι καθιστώνται όμηροι της βουλήσεως και των σχεδιασμών των κοινοβουλευτικών τους αντιπροσώπων. Σε τι λοιπόν διαφέρουν από εκείνους τους ομήρους με το ψυχολογικό ιδιογνώρισμα του συνδρόμου της Στοκχόλμης; Ήγουν, με το που επανεκλέγουν τα ίδια πρόσωπα στις επόμενες εκλογές αποδέχονται το status της αιχμαλωσίας των από τους ίδιους και μάλιστα με αυξημένο τον αριθμό συναισθημάτων αφοσιώσεως και στοργής προς αυτούς. Αλληλούϊα!

Ιδού λοιπόν σε τι είδους λαό η εξουσία έκρινε, ότι του χρειάζεται μία επιτροπή «επαϊόντων» να ανεμίσει υπερκόσμια αγγελόσκη, με σκοπό να μεγεθύνει την αφηρημένη συλλογική νοημοσύνη, να εξουδετερώσει τις επετειακές αντιδράσεις και να αποκόψει το φοβισμένο και απροσανατόλιστο “σήμερα” από το στιβαρό και εθνικά επιμένον “χθες”. Και ας πούμε, ότι όλα αυτά δείχνουν πολιτικώς ορθά και απαραίτητα. Στην πορεία, ωστόσο, της «προπαρασκευής» ακόμη και ο τελευταίος εξ επόψεως εθνικής ευαισθησίας πολίτης αντιλαμβάνεται, ότι τα επιλεγέντα πρόσωπα της επιτροπής είναι ακατάλληλα για τον σκοπό τούτο.

Και το ερώτημα αιωρείται. Σε ποιόν καταλογίζονται οι ευθύνες; Στα επιλεγέντα πρόσωπα ή στους επιλέξαντας αυτά; Και αν ενοχοποιούνται οι επιλεγέντες, τότε το ερώτημα είναι της μορφής: τί θα ήθελαν να αποδείξουν; Την ακαταλληλότητα του Καποδίστρια; Την γραφικότητα του Καραϊσκάκη; Τους ξεβράκωτους (όπως είπε κάποιος προκαθήμενος) εναντίον μιας αυτοκρατορίας, η οποία τους «επέτρεπε» - καθώς αφήνει να εννοηθεί- ισονομία και ισοπολιτεία; Και κατ'επέκτασιν εκείνοι που ψυχαναλύουν τους Μεγάλους της Ιστορίας, τι άραγε διαθέτουν οι ίδιοι πιο τρανό από τους κρινομένους, ώστε να δικαιούνται να ομιλούν;

Για να γίνει πιο κατανοητό ως δώσουμε δύο εικόνες στην κρίση του αναγνώστου.

Εικόνα πρώτη: στο ολυμπιακό στάδιο λαμβάνει χρυσούν μετάλλιον ο παγκόσμιος πρωταθλητής των εκατό μέτρων από ένα κοιλαρά «επίσημον», ο οποίος ουδέποτε στην ζωή του ησχολήθη με αθλοπαιδιές πλην της ουζοποσίας κατά την διάρκεια αγώνος τάβλι.

Εικόνα δεύτερα: ήρωας του πολέμου δέχεται στο στήθος του το χρυσούν αριστείον ανδρείας από ένα πολιτικόν, ο οποίος κατά τον πόλεμο είχε καταφύγει σε κάποιο υπόγειο για να σώσει το «πολύτιμον» σαρκίον του.

Δίδαγμα: για να βραβεύσεις αθλητή πρέπει να είσαι ο ίδιος αθλητής. Για να αμείψεις με ηθική αμοιβή έναν ήρωα πολέμου πρέπει να είσαι ο ίδιος πολεμιστής.

Δεν εξηγείται αλλιώς. Ποίος είσαι συ κύριε, πτυχιούχε, μεταπτυχιούχε και δοκτορούχε, κατά τα άλλα (οι μισοί Έλληνες είναι περγαμηνούχοι), ο οποίος εν ονόματι του πτυχίου σου μπορείς και κρίνεις τρισμέγιστες μορφές του τρισηλίου πανθέου των ηρώων; Από τι είδους σύνδρομον έχεις κατακυριευθεί; Για να έχεις το θράσος να κρίνεις τους διακεκριμένους του Ελληνικού Έθνους, πρέπει να θεωρείς εαυτόν μείζονος ιστορικού βάρους από εκείνους που συ εν τη επιπολαιότητί σου κρίνεις απαξιωτικά. Μήπως θεω-

ρείς εαυτόν άσπilon, αμόλυντον, ύπατον και δημιουργόν ενός κόσμου υψίστων ψυχοπνευματικών προδιαγραφών;

Αλλά πάλιν, ο κοινός νους μας οδηγεί σε άλλες σκέψεις. Μήπως αυτές οι άδικες, οι υποτιμητικές, οι καταφρονητικές παρατηρήσεις δεν είναι αυτές του μέλους της επιτροπής αλλά εκείνες του συγκροτήσαντος την επιτροπή; Και το λέμε αυτό μετά παρησίας δεδομένου, ότι παγκοσμίως ισχύει η αρχή της ευθύνης, η οποία ορίζει, ότι δια πάσαν πράξιν ή παράλειψιν των υφισταμένων, υπεύθυνος είναι ο προϊστάμενος, ο αρχηγός, ο ηγέτης, ο πρωθυπουργός. Συνεπώς, τι διστάζεις κύριε πρωθυπουργέ και δεν αντικαθιστάς την επαίσχυντη επιτροπή εφόσον διάκεις από καλήν προαίρεσιν; Δεν ακούς την γενική κατακραυγή; Ή μήπως ακούς μονοφωνικά του δηλώνοντες «προοδευτικοί». Μήπως έχεις περιπέσει στην κατάσταση της αυταπάτης του ελέγχου; Μήπως μ' αυτή την ευκαιρία προσδοκάς μια πιθανή προσωπική επιτυχία πολύ υψηλότερη από αυτήν που δικαιολογεί η αντικειμενική πραγματικότητα; Γνώριζε όμως τούτο. Η αυταπάτη ελέγχου της επιτροπής αλλά και ολοκλήρου της κυβερνήσεως επισημαίνεται μόνον από την μερίδα των σκεπτομένων πολιτών. Από την δική σου οπτική γωνία αυτή η παρατήρηση δεν προσλαμβάνεται ως αυταπάτη αλλά ως πεποίθηση, ότι έχεις τη ικανότητα να ασκείς τον έλεγχο, πράγμα που σε περιάγει σε υποκείμενον ψυχομετρίας.

Αλλά και πάλιν ο κοινός νους επανέρχεται συναγερτικός. Δέχεται, ότι υπάρχουν πάντοτε άνθρωποι, οι οποίοι διψούν για εξουσία. Οι πολίτες εκλέκτορες κρίνουν. Δεν θέλουν τους τυράννους, τους δεσποτικούς, τους δικτάτορες. Όμως παρασύρονται από άλλους, που έχουν το «χάρισμα» της παραπείσεως αφ' ης υπάρχει το στοιχείον της ανελικρινείας. Δηλαδή άλλα δηλώνω πριν και άλλα πράττω μετά (π.χ. Σκοπιανό). Συνεπώς αυτοί που φέρουν στην εξουσία τέτοιους πολιτικούς αποτελούν κατά βάσιν και τα υποκείμενα μελέτης. Άρα οι ερευνητές οφείλουν να επικεντρωθούν στους «οπαδούς». Είναι οι οπαδοί αυτοί που δημιουργούν τις συνθήκες επιβολής της κοινωνικής μηχανικής που θέλει το κόψιμο του ομφαλίου λώρου με το παρελθόν του Έθνους. Είναι οι οπαδοί, οι οποίοι σε τελική ανάλυση έχουν καταληφθεί από το «σύνδρομον της γενικής προσαρμογής».

Αλλοίμονον! Είναι η ώρα να επαναστατήσουν οι ψυχές του Μεγαλέξανδρου, του Πλάτωνος, του Αριστοτέλη, του Παλαιολόγου, του Κολοκοτρώνη, του Καποδίστρια και των λοιπών χιλιάδων Αξίων Τέκνων της Πατρίδος, που έκαναν τους Έλληνες -μέχρι πριν λίγα χρόνια- να αισθάνονται υπερήφανοι γιατί ήταν Έλληνες.

Τα όρια της “στρατηγικής ψυχραιμίας”

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού Σχολής Ναυτικών Δοκίμων
Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Κάποτε ήταν η υφαλοκρηπίδα, ο εναέριος χώρος, η αποστρατικοποίηση των νήσων και το FIR. Ακολούθησε το casus belli για τα χωρικά ύδατα (ΧΥ) και η απαγόρευση ενεργειακών ερευνών (εκτός ΧΥ) στο Αιγαίο. Τα πράγματα όμως δεν σταματούν εδώ. Μας ήλθαν τα Ίμια και οι γκρίζες ζώνες, οι διεκδικήσεις νήσων, τα σύνορα της καρδιάς, οι γαλάζιες πατρίδες, οι «τουρκικές» μειονότητες σε Θράκη, Κω και Ρόδο, οι χιλιάδες «επενδυτές» μετανάστες που απλόχερα μας στέλνει η Τουρκία, οι έρευνες και γεωτρήσεις στην Κύπρο καθώς και η συμφωνία Τουρκίας – Λιβύης για την ΑΟΖ. Η τουρκική αδελφοσύνη μας αφήνει τα Χανιά αλλά θέτει θέμα για την υπόλοιπη Κρήτη και τα νησιά που την περιβάλλουν. Η κανονικότητα των παραβιάσεων και παραβάσεων αναβαθμίζεται και οι υπερπτήσεις άνωθεν μεγάλων κατοικημένων νήσων όπως η Ρόδος γίνεται η νέα ρουτίνα μας, ενώ οι αλιείς μας παρενοχλούνται ακόμη και όταν αποφεύγουν τις «γκρίζες ζώνες».

Δεν έχουμε πάντως παράπονο. Οι γείτονες πάντα μας προειδοποιούν για τα επόμενα βήματα που τώρα φαίνεται να είναι οι έρευνες και γεωτρήσεις στην ελληνική υφαλοκρηπίδα. Ο διεθνής παράγων μας χτυπά στην πλάτη, μας συγχαίρει για την ατσάλενια μας ψυχραιμία, μαλώνει που και που φραστικά την Τουρκία και μας συνιστά «να τα βρούμε» προς αμοιβαίο όφελος αλλά και χάριν της συνοχής του NATO.

Εμείς δεν είμαστε βάρβαροι σαν αυτούς. «Είμαστε αγκυροβολημένοι στο Διεθνές Δίκαιο», «οι υδρογονάνθρακες αποτελούν ευκαιρία συνεργασίας ή συνέργειας», αποστρέφουμε το πρόσωπό μας με βδελυγμία από την «ουτοπική πολιτική των κανονιοφόρων στον 21ο αιώνα» και «δεν στρατιωτικοποιούμε τις κρίσεις» όσο και αν επιμένει ο γείτονας. Και στο Σούνιο να φθάσει εμείς θα μιλούμε για τα ΜΟΕ και θα ετοιμάζουμε το έδαφος για διαπραγματεύσεις. Δεν είμαστε μαξιμαλιστές, ούτε εγωιστές ούτε «μοναχοφάδες». «Με τόσες ακτές στην περιοχή» έχει και αυτός δικαιώματα στην «γαλάζια πατρίδα». Μην ξεχνούμε ότι έχει και «ζωτικά συμφέροντα στο Αιγαίο». Εξ’ άλλου «τι θέλετε να κάνουμε πόλεμο;». «Καλύτερα μία δυσάρεστη συμφωνία» παρά το απευκταίο μας συμβουλευθούν πρώην Πρωθυπουργοί.

Ο Θουκυδίδης μπορεί να μελετάται ανά την οικουμένη αλλά οι απόγονοί του δεν υπολήπτονται την αξία της εθνικής αποτροπής. Μπορεί ο Τούρκος να μετατρέπεται σε αστακό αλλά εμείς σνομπάρουμε επί 20 χρόνια τις ΕΔ. Εμείς δεν είμαστε στρατοκράτες αλλά παγκοσμιοποιημένοι κοσμοπολίτες. Πολυπολιτισμός και έθνος δεν συμβιβάζονται. Ο πολυπολιτισμός ξεδιπλώνει ολόκληρη την ανθρωπιά και την ζεστασιά της φιλοξενίας μας ενώ η έννοια του έθνους είναι εθνικιστική, ρατσιστική και σχετικά καινοφανής (κατά ορισμένους εμφανίζεται μετά το 1821). Οι σύμμαχοι, το διεθνές δίκαιο και τα δεκάδες διπλωματικά

διαβήματα είναι αρκετά. Κάθε κρίση με την Τουρκία και μία ήττα αλλά διαθέτουμε μνήμη χρυσόψαρου. Χορεύουμε με τούρκικο νταούλι και όταν θα ξαναφθάσουμε στο κρίσιμο δίλημμα, θα ομολογήσουμε για μία ακόμη φορά, σαν τις μωρές παρθένες, ότι δεν είμαστε έτοιμοι.

Τα τουρκόπουλα διδάσκονται ότι για όλα τα δεινά της πατρίδος τους ευθύνονται τα απολωλότα πρόβατα της αυτοκρατορίας, οι γκιαούρηδες. Τα ελληνόπουλα δεν μαθαίνουν λεπτομέρειες από το 1821 και τις επαναστάσεις που προηγήθηκαν ή ακολούθησαν. Οι θιασώτες του έθνους – κράτους και της «μιαρής γαλλικής επαναστάσεως» δεν συγκρίνονται με τους οραματιστές των πολυεθνικών αυτοκρατορικών μορφωμάτων.

Ο «δικτάτωρ» Καποδίστριας και ο «άθεος» Κοραΐς έπονται αυτών οι οποίοι ακόμη και μετά την απελευθέρωση πρότειναν υποτέλεια στον Σουλτάνο. Θεσμικά όργανα ανεβάζουν το φρόνημα διδάσκοντας ότι «ήταν θέλημα Θεού η Πόλη να τουρκέψει», ότι υπήρχε ομαλή συμβίωση, επί 400 χρόνια, με τον «φιλελεύθερο» Οθωμανό με τον οποίο μέχρι σήμερα καταλαβαίνομαστε καλύτερα (κοινή κουζίνα και μουσική κ.λπ.) από ότι με τους «μοχθηρούς» και «αιρετικούς» Δυτικούς. Άλλωστε με την Δύση δεν μας ενώνουν βραβεία Ιπεκτσί, αφού αυτή μας επιβουλεύεται νυχθημερόν και με εφαρμογή του «διαίρει και βασίλευε» βάζει τους «αδελφούς» λαούς στα μαχαίρια.

Στρογγυλοποιήθηκαν περίτεχνα στο εθνικό σύστημα παιδείας οι λεπτομέρειες από την γενοκτονία της Μ. Ασίας, την Σμύρνη του 1922, τα Σεπτεμβριανά του 1955, την Κύπρο του 1974. Οι μνήμες θολώνουν μέχρι εξαλείψεως. Οι τουρίστες πηγαινοέρχονται, οι πόλεις αδελφοποιούνται, μαρίνες, ξενοδοχεία και ακίνητα αγοράζονται και οι Τούρκοι μετανάστες αυξάνονται και αισθάνονται σαν στο σπίτι τους αφού δεν τους λείπουν τζαμιά, τσιφτετέλια και τουρκοσειρές στην TV.

Εάν η Ελλάς έχαιρε της αμέριστης υποστηρίξεως των ΗΠΑ (διπλωματικής, στρατιωτικής κ.λπ.) εκτιμάται ότι θα είχε μηδενίσει τα ψίχουλα που διαθέτει σήμερα για εξοπλιστικά προγράμματα και την ανάπτυξη της αμυντικής βιομηχανίας. Αντιθέτως το Ισραήλ που γεύεται σταθερά την άνευ όρων στήριξη των ΗΠΑ, διαθέτει το 5% του ΑΕΠ για τις ένοπλες δυνάμεις του και δέχεται επιπλέον \$ 1 δις ετησίως από την εβραϊκή ομογένεια για τον σκοπό αυτό. Βίοι παράλληλοι των δύο κρατών ως προς τις άμεσες απειλές που αντιμετωπίζουν αλλά πλήρης απόκλιση στην αντίληψη περί εθνικής αποτροπής.

Τι άλλο πρέπει να συμβεί για να ξεφύγουμε από την εθνική μας σχιζοφρένεια, να απαρνηθούμε τον εγωκεντρικό ατομικισμό μας και να μοχθήσουμε για την επιβίωση, την ασφάλεια και την ευημερία των αγέννητων Ελλήνων;

18 Μαΐου 2020

«Το στρατηγικό λάθος του κ. Ερντογάν»

Του Στρατηγού ε.α. Μιχαήλ Κωσταράκου

Επιτίμου Αρχηγού ΓΕΕΘΑ:

«Έχουν γραφεί πολλά για την αποτυχημένη τουρκική ενέργεια στον Έβρο το τριήμερο της Καθαράς Δευτέρας. Επιχειρώντας μία ανάλυση από διαφορετική γωνία θεωρώ ότι η ενέργεια αυτή και τα αποτελέσματα της συνιστούν ένα σοβαρό στρατηγικό σφάλμα του κ. Ερντογάν και της πρόσφατης πολιτικής του. Θεωρώ ότι ενδεχομένως δεν είχε γίνει σωστά η «ανάλυση κινδύνου» πριν από τη λήψη απόφασης στην Άγκυρα, γιατί αυτά που έχασαν οι γείτονες μας από την αποτυχημένη ενέργεια τους είναι κατά τη γνώμη μου πολλά.

Το στρατηγικό σφάλμα είναι ότι με την «υβριδική εισβολή» τους οι γείτονες μας ενεργοποίησαν τα εθνικά αντανακλαστικά των Ελλήνων για την διασφάλιση της εθνικής ακεραιότητας της χώρας.

Μέχρι πρόσφατα πολιτικοί και ακαδημαϊκοί κύκλοι στην Ελλάδα θεωρούσαν ότι η κυριότερη (και ίσως η μοναδικά αποδεκτή) από τις υφιστάμενες επιλογές για τις Ελληνοτουρκικές σχέσεις ήταν η συνεργασία με την Τουρκία, η επίλυση των διαφορών μας με συνεννόηση και μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης και η συνδιαχείριση και ενδεχομένως «μια μοιρασιά» στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο. Παράλληλα, κατανόηση των Τουρκικών θέσεων, απαιτήσεων και ευαισθησιών, και προσφυγή σε διεθνή δικαστήρια για εύρεση συνολικών λύσεων στα πλαίσια ενός ειλικρινούς Ελληνοτουρκικού διαλόγου που θα διασφάλιζε τα συμφέροντα των χωρών και την ειρήνη και ηρεμία στη περιοχή.

Η προσέγγιση αυτή, έχει τεράστιες προεκτάσεις. Κατ' αρχήν τίθεται σε δεύτερη μοίρα η ανάγκη ύπαρξης ισχυρών Ενόπλων Δυνάμεων (και όχι τυπικών δυνάμεων διεθνούς παρουσίας όπως στην κεντρική και νότια Ευρώπη), η ανάγκη διάθεσης κονδυλίων για την Άμυνα και η υποχρεωτική συμμετοχή σε αυτή μέσω της στράτευσης.

Αμφισβητείται επίσης η σκοπιμότητα δυναμικών αντιδράσεων για τη διασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και ακεραιότητας αν αυτή απειληθεί από τους γείτονες.

Οι τελικές λύσεις σύμφωνα με την προσέγγιση αυτή, θα δοθούν σε αίθουσες συνομιλιών ή διεθνών δικαστηρίων στην Ουάσινγκτον ή τις Βρυξέλλες από έμπειρους διπλωμάτες και νομομαθείς και κατά συνέπεια οι Ένοπλες Δυνάμεις, μικρή ή καθόλου συμμετοχή έχουν στη εθνική ισχύ που πρέπει να διαθέτει και να προβάλλει η χώρα.

Όλα αυτά κατά τη γνώμη μου σαρώθηκαν και εξαφανίστηκαν με την πρόσφατη τουρκική κατάφωρη εργαλειοποίηση το μεταναστευτικού. Έγινε αντιληπτό σε όλους ότι το διεθνές δίκαιο, η συνεννόηση, η μη καταφυγή στη βία, η αποφυγή χρήσεως στρατιωτικής ισχύος, η καλή γειτονία και ο σεβασμός των δικαιω-

μάτων των άλλων δεν απασχολούν την παρούσα τουρκική ηγεσία.

Οι λύσεις αμοιβαίου κέρδους είναι διαχρονικά άγνωστες στις τουρκικές ηγεσίες, ενώ αντίθετα οι λύσεις όπου η Τουρκία κερδίζει τα πάντα σε βάρος ενός αντιπάλου που έχει συντριβεί, ή υποχωρήσει είναι πάντα το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Ο κ. Ερντογάν έχει συγκεκριμένους επεκτατικούς εθνικούς αλλά και προσωπικούς στόχους και θα προσπαθήσει να τους υλοποιήσει πάση θυσία ακόμα και με χρήση οποιουδήποτε διαθέσιμου μέσου.

Θα μπορούσε πολλά να επιτύχει και μάλιστα σχετικά εύκολα αν προλάβαινε να εκμεταλλευτεί αιφνιδιαστικά τον μέχρι τώρα ειρηνικό εφησυχασμό των Ελλήνων, και τις επικοινωνιακού ή ακαδημαϊκού τύπου προσπάθειες επίλυσης των προβλημάτων που κυριαρχούσαν στην Αθήνα μέχρι πρόσφατα, με αμφισβήτηση της απειλής, «πολιτισμένη» περιορισμένη αποτροπή και τελικά κατευνασμό.

Ο κ. Ερντογάν λοιπόν ευτυχώς για μας βιάστηκε, δυστυχώς γι' αυτόν υποτίμησε την παρούσα ελληνική κυβέρνηση και τη δυναμική της αντίδραση, και έτσι γκρέμισε μόνος του όλο αυτό το εικονικό θεωρητικό «οικοδόμημα» που είχαμε κτίσει μόνοι μας για να κρυφτούμε μέσα του και να αποφύγουμε τις ενδεχομένως δυσάρεστες δυναμικές επιλογές και αποφάσεις για τη διασφάλιση της εθνικής μας ακεραιότητας και κυριαρχίας.

Το στρατηγικό σφάλμα του κ. Ερντογάν φέρνει αναπόφευκτα στη μνήμη μας, (ίσως και στη δική του) ένα παρόμοιο στρατηγικό σφάλμα του Ιταλού δικτάτορα Μουσολίνι που αφύπνισε τα εθνικά αντανακλαστικά των Ελλήνων με τον αναίτιο και εγκληματικό τορπιλισμό του καταδρομικού ΕΛΛΗ στην Τήνο τον Δεκαπενταύγουστο του 1940.

Τα αποτελέσματα τότε ήταν τελικά εξαιρετικά δυσάρεστα για την Ιταλία. Η άγνοια της Ιστορίας και των εθνικών χαρακτηριστικών των δυνητικών αντιπάλων είναι μια παράλειψη που συνήθως τιμωρείται.

Δεν νομίζω ότι υπάρχουν πλέον Έλληνες πολιτικοί, ακαδημαϊκοί, στρατιωτικοί, δημοσιογράφοι ή και απλοί πολίτες που να θεωρούν ότι με την παρούσα τουρκική ηγεσία μπορούμε την παρούσα χρονική στιγμή και δυστυχώς στο ορατό μέλλον να πετύχουμε οτιδήποτε που δεν θα στηρίζεται σε ισχυρή αποτροπή και άμυνα, παράλληλα με ισχυρή και δυναμική διπλωματία και ισχυρές δυνάμεις φύλαξης των συνόρων και επιβολής της τάξης.

Η ενίσχυση των ξεχωριστών αυτών πυλώνων της εθνικής μας ισχύος είναι πλέον μονόδρομος, αν θέλουμε να διαφυλάξουμε την εθνική μας ακεραιότητα και ασφάλεια».

Πηγή: TANE Team 28 Απριλίου 2020 | 11:12

Το αξιόμαχο δεν είναι μόνο αεροσκάφη και φρεγάτες

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτου Γκαρτζονίκου

Στη δημόσια συζήτηση για την εθνική άμυνα, για το αξιόμαχο των Ενόπλων Δυνάμεων, πρωτεύουσα θέση κατέχει το θέμα των εξοπλισμών. Η υστέρηση τα τελευταία 15 χρόνια, η αγορά F-35, ο εκσυγχρονισμός των F-16, η προμήθεια φρεγατών κ.ο.κ. μονοπωλούν τις συζητήσεις. Κανείς δεν αμφιβάλλει ότι χωρίς εξοπλισμούς δεν υπάρχει εθνική άμυνα. Ωστόσο, υπάρχουν και άλλες εξίσου σοβαρές πτυχές της εθνικής ισχύος, που δεν τυχαίνουν αντίστοιχης προσοχής.

Η μονομερής εστίαση στους εξοπλισμούς και στην τεχνολογία, δικαιολογείται εν μέρει από το γεγονός της ευκολίας που παρουσιάζει η μέτρηση, η σύγκριση και η αξιολόγησή τους: τόσα αεροσκάφη τέτοιας γενιάς, τόσα υποβρύχια, τόσα πυροβόλα κ.ο.κ. Χωρίς διάθεση υποτίμησης του τεχνολογικού παράγοντα, καλό είναι να έχουμε υπόψη μας ότι, στους σύγχρονους πολέμους, η Ελλάδα όταν ηττήθηκε η ήττα δεν ήταν αποτέλεσμα τεχνολογικής υστέρησης. Επίσης, όταν κέρδισε, η νίκη δεν οφειλόταν σε εξοπλιστική υπεροχή.

Από τους άλλους παράγοντες θα αναφερθούμε σ' αυτό το άρθρο στην οργάνωση και στο επόμενο στη μόρφωση των αξιωματικών. Το υπουργείο Άμυνας, λοιπόν, δεν διαθέτει ενοποιημένες λειτουργίες, παρά μόνο τα επιτελεία συν κάποιες διευθύνσεις, που δημιουργήθηκαν εδώ και περίπου 20 χρόνια. Το ΓΕΕΘΑ και τα επιτελεία των κλάδων δεν έχουν ούτε την κοινή αρίθμηση των διευθύνσεών τους από το 1 μέχρι το 9, που ισχύει στο ΝΑΤΟ και σε όλον σχεδόν τον κόσμο. Το αποτέλεσμα είναι να μην υπάρχει αντιστοιχία ούτε στο εσωτερικό μεταξύ των επιτελείων, αλλά ούτε και με το εξωτερικό.

Συνεχείς αλλαγές από το 1974

Προχωρώντας ακόμα πιο κάτω, διατηρούμε ένα απαράδεκτο σχήμα διοικήσεως και ελέγχου στο Αιγαίο, με πολλούς διοικητές, διότι δεν το θεωρούμε ενιαία περιοχή επιχειρήσεων. Εδώ όμως θα ασχοληθούμε με ένα άλλο ζήτημα, τη νέα δομή δυνάμεων. Από πληροφορίες που έχουν δημοσιευθεί, με διθυραμβικά σχόλια, εγκρίθηκε από το Συμβούλιο Αρχηγών Γενικών Επιτελείων η συγκρότηση της Διοικήσεως Ειδικού Πολέμου υπό το ΓΕΕΘΑ.

Η νέα διοίκηση θα περιλάβει την υφιστάμενη Διακλαδική Διοίκηση Ειδικών Επιχειρήσεων και τις ταξιαρχίες καταδρομών, πεζοναυτών και ενδεχομένως

την αερομεταφερόμενη ταξιαρχία και μονάδες ελικοπτέρων. Πρόκειται δηλαδή για την ανασύσταση του Β' Σώματος Στρατού, με την προσθήκη και των ειδικών δυνάμεων, μολονότι διαφημίζεται ως κάτι καινοτόμο.

Η αντίληψη να θέσουμε αυτές τις δυνάμεις υπό ενιαία διοίκηση αριθμεί πάνω από 40 χρόνια και επανέρχεται σήμερα. Αυτό υποδηλώνει πως αφενός δεν έχουμε λύσει το πρόβλημα, αφετέρου επαναφέρουμε την ίδια λύση, στερούμενοι νέων ιδεών. Η ιστορία αρχίζει το 1978 με την ίδρυση της ΙΙΙ Μεραρχίας Ειδικών Δυνάμεων, η οποία καταργήθηκε μία δεκαετία αργότερα για να ανασυσταθεί το 1998 ως Β' Σώμα Στρατού, το οποίο καταργήθηκε το 2013, για να εμφανιστεί και πάλι σήμερα ως Διοίκηση Ειδικού Πολέμου.

Προσπάθειες αναδιάταξης

Ο στρατός, από το 1974 και μετά, κατέβαλε τεράστια προσπάθεια να αναδιαταχθεί για να αντιμετωπίσει την εξ ανατολών απειλή. Μέχρι σήμερα έκανε πολλές αλλαγές, συνήθως συρρικνούμενος, αλλά ποτέ μία συνολική μεταρρύθμιση. Τα τελευταία 20 χρόνια ανακυκλώνονται οι ίδιες ιδέες μολονότι έχουν εμφανιστεί πολλές "νέες δομές", οι οποίες και δεν υλοποιήθηκαν. Ποιο ακριβώς είναι λοιπόν το πρόβλημα;

Για τις "ειδικές" ταξιαρχίες του στρατού, εκτός δηλαδή από τις τεθωρακισμένες και του πεζικού, που τώρα τίθενται υπό τη Διοίκηση Ειδικού Πολέμου, υπάρχει μια αμηχανία για το πώς θα χρησιμοποιηθούν ως σύνολο και όχι ως μονάδες ή υπομονάδες. Για τις μονάδες καταδρομών, από τη δεκαετία του 1980, οπότε έπαυσε η αποστολή της "Κόκκινης Προβιάς", επικρατεί σύγχυση για το ρόλο τους, πόσο μάλλον για την ταξιαρχία.

Η ταξιαρχία πεζοναυτών οργανώθηκε κατά το πρότυπο των Αμερικανών Πεζοναυτών, σαν το Αιγαίο να είναι ο Ειρηνικός και να πρέπει να καταλάβει τη νήσο Iwo Jima! Δηλαδή, ενώ εμφανίζεται να είναι ξεκάθαρος ο ρόλος της, εντούτοις σε ένα αρχιπέλαγος μάλλον χρειάζεται διαφορετική ιδέα ενεργείας. Αλλά και οι άλλοι "ειδικοί" σχηματισμοί, είτε αερομεταφερόμενοι είτε ελικοπτέρων, ενεργούν τμηματικά. Το πρόβλημα συνεπώς με αυτούς τους σχηματισμούς είναι πρωτίστως πώς θα ενεργήσουν συγκεντρωτικά και δευτερευόντως που θα υπαχθούν.

Χρειάζεται συνδυαστική αξιοποίηση δυνάμεων

Κρίνουμε ότι η δημιουργία της Διοικήσεως Ειδικού Πολέμου δεν είναι η ενδε-δειγμένη λύση, για τους παρακάτω λόγους:

Πρώτον, η συγκέντρωση ανόμοιων δυνάμεων σε μία "δεξαμενή" δεν επιφέρει ουσιαστική αλλαγή εφόσον δεν αλλάζει ο τρόπος χρησιμοποίησής τους. Μπορεί ο τίτλος να ακούγεται βαρύγδουπος επί της ουσίας, όμως παρακάμπτουμε το πρόβλημα αντί να το επιλύουμε.

Δεύτερον και σπουδαιότερο, οι ταξιαρχίες αυτές θα χρησιμοποιούνται τμηματικά, γεγονός που οδηγεί στην "τακτικοποίηση" των στρατιωτικών μας ενεργειών. Αυτές οι δυνάμεις πρέπει να χρησιμοποιούνται συγκεντρωτικά, σε συνδυασμό και με άλλες δυνατότητες, ώστε το συνολικό αποτέλεσμα να είναι μεγαλύτερο από το άθροισμα των μερών. Δηλαδή, να επιτυγχάνουν επιχειρησιακού επιπέδου σκοπούς με στρατηγικά αποτελέσματα.

Τρίτον, μία τέτοια χρησιμοποίηση, εκτός από τακτικό έχει και αμυντικό χαρακτήρα. Θυμίζει τη "μεθοδική μάχη" και το colmater (σφράγισμα) των Γάλλων το 1940, των οποίων το δόγμα προέβλεπε την προσπάθεια αρχικά "σφραγίσματος της διαρροής", με ενέργεια των εφεδρειών για την αποκατάσταση του γραμμικού μετώπου. Μετά την αποκατάσταση του μετώπου, αφού εξασφαλιζόταν η υπεροχή σε προσωπικό και μέσα, τότε θα αναλαμβάνονταν αντεπίθεση. Κάτι τέτοιο, όμως, ήταν παρωχημένο ήδη το 1940, πόσο μάλλον σήμερα.

Τέταρτον, η Ελλάδα έχει αμυντικό δόγμα στο στρατηγικό επίπεδο, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα πρέπει να διαταχθούμε όμο με όμο για να εμποδίσουμε τους Τούρκους. Όσο μεγεθύνονται οι δυνατότητες της Τουρκίας άλλο τόσο αυξάνεται η ανάγκη για διενέργεια από μέρους μας επιθετικών ενεργειών στο επιχειρησιακό και στο τακτικό επίπεδο.

Αξιόμαχο και κατάργηση των Μεραρχιών

Εν κατακλείδι, όλες οι "ειδικές" ταξιαρχίες είναι επίλεκτες δυνάμεις με ανώτερη εκπαίδευση, ηθικό και δυνατότητες. Το ζητούμενο δεν είναι να τις περιθωριοποιήσουμε, αλλά να τις χρησιμοποιήσουμε επιθετικά με τέτοιο τρόπο, ώστε να αποδώσουν το μέγιστο των δυνατοτήτων τους. Η αναβάθμισή τους περνάει μέσα από την αναβάθμιση των τρόπων ενεργείας τους και όχι μέσα από την υπαγωγή σε μια επιχειρησιακή διοίκηση ανόμοιων σχηματισμών που ανήκουν και διοικητικά σε μία κατηγορία. Με την αντίληψη της "δεξαμενής" διαιωνίζουμε ένα πρόβλημα, μετατρέποντάς το σε ζήτημα διοικητικής υπαγωγής, χωρίς να δίνουμε λύση στον τρόπο χρησιμοποίησης.

Συναφές με το παραπάνω ζήτημα, χωρίς να αφορά τη Διοίκηση Ειδικού Πολέμου, είναι η φημολογούμενη, αλλά όχι ακόμα επιβεβαιωμένη, κατάργηση του επιπέδου διοικήσεως της μεραρχίας. Τα τελευταία χρόνια ο στρατός αντιμετώπιζε, επίσης, με αμνηχανία τις μεραρχίες. Ξεκινώντας από τον ευφημισμό "επιχειρησιακό στρατηγείο", τις απογύμνωσε από δυνατότητες, οπότε ενδεχόμενη κατάργησή τους θα είναι η λογική συνέπεια μέχρι το τέλος της.

Επιγραμματικά, η κατάργηση των μεραρχιών στερεί τον ελιγμό του Σώματος Στρατού από επιλογές, τόσο στην άμυνα όσο κυρίως στην επίθεση, η οποία καθίσταται σχεδόν αδύνατη. Θεωρούμε ότι και στις δύο περιπτώσεις, του "ειδικού πολέμου" και των μεραρχιών, το αίτιο είναι κοινό. Κατά κύριο λόγο προέρχεται από την ένδεια στρατιωτικής σκέψης και παιδείας. Με αυτά τα δύο, όμως, θα ασχοληθούμε στο επόμενο μας άρθρο.

1 Ιουνίου 2020

Πηγή: slpress.gr

Επισκεφθείτε μας στην διεύθυνση
<http://www.elisme.gr/en/> και
<https://www.facebook.com/elisme.gr>

Χωρίς Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας και στρατιωτική παιδεία, αλλά με διδακτορικά!

Του Αντιστρατήγου ε.α. Παναγιώτου Γκαρτζονίκια

Η οργάνωση της εθνικής ισχύος, ειδικά στο ανώτατο επίπεδο, απέχει από το να είναι επαρκής. Δεν υφίσταται η ενορχήστρωση και ο συντονισμός των συντελεστών ισχύος, η εκπόνηση στρατηγικής, η διαδικασία λήψεως αποφάσεων, ζητήματα δηλαδή που θα αντιμετώπιζε το Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας, εάν είχε πραγματικά συγκροτηθεί.

Παρά τη συνηγορία υπέρ της δημιουργίας ενός τέτοιου οργάνου από όλο το πολιτικό φάσμα, δεν καταφέραμε μέχρι σήμερα να το υλοποιήσουμε, παρότι έγιναν δύο διορισμοί με τέτοιο όνομα. Είναι εντυπωσιακό ότι προβλέψαμε στο Σύνταγμα το Εθνικό Συμβούλιο Εξωτερικής Πολιτικής, ένα όργανο γενικών συζητήσεων, ενώ αδυνατούμε να θεσπίσουμε ένα όργανο χάραξης και συντονισμού της στρατηγικής, για τη δημιουργία του οποίου δεν έχει διαφωνήσει κάποιος μέχρι στιγμής.

Για τα ζητήματα οργάνωσης, τα οποία δεν εμφανίζονται στη δημόσια συζήτηση, μιλήσαμε στο χθεσινό άρθρο μας. Σ' αυτό το άρθρο θα αναφερθούμε στην στρατιωτική μόρφωση και σκέψη. Μέχρι τη δεκαετία του 1990, την ανώτερη στρατιωτική μόρφωση στο στρατό παρείχε η Σχολή Πολέμου, που ήταν στην ουσία τακτική μόρφωση μέχρι το επίπεδο του συντάγματος και της μεραρχίας.

Διδακτορικά, αλλά όχι στρατιωτική σκέψη

Τη στρατηγική έφεραν στην Ελλάδα την ίδια δεκαετία οι πανεπιστημιακοί με την ίδρυση των σχολών διεθνών σχέσεων. Το αποτέλεσμα είναι ότι σήμερα έχουμε τα δύο άκρα, από τη μία την τακτική και από την άλλη την υψηλή στρατηγική με τις διεθνείς σχέσεις. Στο ενδιάμεσο υπάρχει ένα κενό, αυτό του επιχειρησιακού επιπέδου και της στρατιωτικής στρατηγικής που μένει σχεδόν ακάλυπτο.

Δηλαδή από τον στρατιωτικό κανονισμό 20-1 περάσαμε στην υψηλή στρατηγική. Ποιο είναι σχηματικά το αποτέλεσμα; Αν ρωτήσουμε τους λοχαγούς ποιες είναι οι τρεις σχολές σκέψεως στις διεθνείς σχέσεις, θα απαντήσουν οι περισσότεροι. Σε αντίστοιχο ερώτημα, όμως, τι είναι το επιχειρησιακό επίπεδο του πολέμου και τι αντιπροσωπεύει, μάλλον θα λάβουμε λιγότερες απαντήσεις.

Με την άνθηση των μεταπτυχιακών σπουδών, πολλοί αξιωματικοί σήμερα αποκτούν μεταπτυχιακούς τίτλους. Σε λίγα χρόνια, οι περισσότεροι λοχαγοί θα έχουν διδακτορικά διπλώματα και η ακαδημαϊκή μόρφωση είναι όντως μία θετική εξέλιξη. Ωστόσο, τη στρατιωτική μόρφωση πρέπει να την παρέχει ο στρατός με τις σχολές του και αυτή δεν έχει αναβαθμιστεί, ενώ ούτε φυ-

σικά πρέπει να υποκατασταθεί από τις διεθνείς σχέσεις. Ενώ η συνεργασία με πανεπιστημιακές σχολές είναι επιβεβλημένη και απαραίτητη, πρέπει να υπάρχει κάποιο πλαίσιο και ένας σκοπός.

Απαιτείται ξεκάθαρος σκοπός για το στρατό

Ο στρατός αντιμετωπίζει με δέος και συμπλεγματικά τα πανεπιστήμια, ίσως επειδή από την εποχή της δικτατορίας, οι αξιωματικοί θεωρούνταν αμόρφωτοι, οπότε τώρα συμπεριφέρονται σαν τον "Στρατηγό στη Βιβλιοθήκη" του Italo Calvino. Για παράδειγμα, ας αναρωτηθούμε για ποιο λόγο η Σχολή Ευελπίδων προσφέρει, σε συνεργασία με το Πολυτεχνείο Κρήτης, δύο μεταπτυχιακά προγράμματα στη Σχεδίαση και Επεξεργασία Συστημάτων και στην Εφαρμοσμένη Επιχειρησιακή Έρευνα.

Η Ανωτάτη Διακλαδική Σχολή Πολέμου και η Σχολή Εθνικής Αμύνης έχουν εντάξει στα προγράμματά τους τα μεταπτυχιακά πανεπιστημιακών τμημάτων διεθνών σχέσεων. Με αυτό τον τρόπο δεν αναβαθμίζονται οι στρατιωτικές σχολές, αλλά μάλλον "αποικίζονται" από τα πανεπιστήμια, χωρίς να αποκτούν ακαδημαϊκή υπόσταση. Το παραπάνω γεγονός, σε συνδυασμό με το ότι δεν διαθέτουν δικούς τους μόνιμους καθηγητές, αλλά ούτε και τμήματα ερευνών, οδηγούν στη διεύρυνση του χάσματος μεταξύ της τακτικής και της υψηλής στρατηγικής.

Φρονούμε ότι τα ζητήματα της νέας δομής, αλλά και της στρατιωτικής μόρφωσης χρειάζεται να κατανοηθούν και να αντιμετωπιστούν. Ο στρατός δεν θα αντεπεξέλθει στις υποχρεώσεις του με την επιχειρησιακή έρευνα και τις διεθνείς σχέσεις. Η πολιτική ηγεσία οφείλει να ασχοληθεί με αυτά τα ζητήματα. Ενδεχομένως, οι πολιτικοί θεωρούν ότι αυτά είναι αμιγώς στρατιωτικά θέματα και όχι του επιπέδου τους, ανεξάρτητα αν κάποιες φορές ασχολούνται μέχρι και με προσωπικές εξυπηρετήσεις.

Η δε Επιτροπή Εξωτερικών και Άμυνας της Βουλής οφείλει, επίσης, να εξετάσει τέτοιου είδους ζητήματα και όχι μόνον τα εξοπλιστικά. Κλείνοντας, θα ήθελα να υπενθυμίσω την περίφημη διαταγή του στρατηγού Μουτούση το 1940: «όποιος δεν βλέπει τον Μοράβα, να γυρίσει και να τον κοιτάξει». Θα πρέπει, δηλαδή, ο στρατός να έχει έναν αντικειμενικό σκοπό κι αυτόν να τον βλέπουν όλοι, ώστε να μπορέσουν κατόπιν να τον κατακτήσουν.

2 Ιουνίου 2020

Πηγή: slpress.gr

Οι εξοπλισμοί στο θαλάσσιο μέτωπο

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού Σχολής Ναυτικών Δοκίμων
Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Διαχρονικά ο έγκαιρος και κατάλληλος εξοπλισμός των ΕΔ αποτελούσε ζητούμενο, δεδομένου του περιορισμού των διαθεσίμων πόρων. Με αφορμή την τουρκική αναθεωρητική επιβουλή κατά της Ελλάδος και την διαρκώς αυξανόμενη υλική διαφορά στρατιωτικής ισχύος μεταξύ των δύο χωρών, διατυπώνονται κατά καιρούς προτάσεις διατηρήσεως της στρατιωτικής αποτροπής.

Ορισμένοι διεθνολόγοι και στρατηγικοί αναλυτές θεωρούν ότι η τρέχουσα υψηλή τεχνολογία στα πυραυλικά συστήματα, τις επικοινωνίες, τα «έξυπνα» και «αιωρούμενα» πυρομαχικά, τα μη επανδρωμένα συστήματα κ.λπ. προσφέρουν προσιτές οικονομικά λύσεις για το Αιγαίο, δίχως να χρειάζεται η χώρα μας να δαπανά μεγάλα ποσά για πανάκριβες ναυτικές πλατφόρμες (π.χ. Φρεγάτες, Υποβρύχια κ.λπ.) όπως αυτοί διατείνονται. Η εν λόγω προσέγγιση κρίνεται ως ορθή μόνο στο σκέλος της αξιοποίησής της σύγχρονης τεχνολογίας προς απόκτηση πολλαπλασιαστών ισχύος. Η άποψη όμως ότι ο κατάλληλος εξοπλισμός των νήσων του Αιγαίου είναι δυνατόν να υποκαταστήσει τις ναυτικές πλατφόρμες, εκτιμάται ως ακραία λανθασμένη εισήγηση προς αυτούς οι οποίοι αποφασίζουν.

Περιοχές εθνικού ενδιαφέροντος όπως αυτές του Αιγαίου, Κρητικού, Λιβυκού, Ιονίου πελάγους και της ΝΑ Μεσογείου έως την Κύπρο αποτελούν θαλάσσιο περιβάλλον. Κάθε επιχείρηση που αναλαμβάνεται στις περιοχές αυτές είναι ναυτικής φύσεως αλλά έχει και παράκτιο χαρακτήρα (επιπλέον εμπλοκή μέσων, αισθητήρων, όπλων και συστημάτων που δρουν από την ξηρά). Το γεγονός αυτό επιβάλλει διακλαδική οργάνωση, εκπαίδευση, εξοπλισμό και αξιοποίηση ακτών και νήσων προς μεγιστοποίηση του αποτελέσματος, δίχως όμως αυτό να αναιρεί την απαίτηση υπάρξεως ισχυρού Στόλου. Καμία δύναμη παγκοσμίως με θαλάσσιες φιλοδοξίες δεν έχει καταργήσει τον Στόλο της αλλά αντιθέτως τον ενισχύει (παράλληλα με την επικουρικής φύσεως συνδρομή όπλων, μέσων και αισθητήρων από την ξηρά).

Στόλος σημαίνει κίνηση (στέλλω), γεγονός που προσδίδει ευελιξία και δυναμική επίδραση και παρέμβαση. Μία στρατιωτική εγκατάσταση επί ξηράς αν και θεμιτή είναι στατική και σχετικά ευάλωτη σε προσβολή. Χρειάζεται σειρά τέτοιων εγκαταστάσεων για την κάλυψη μίας περιοχής, με τις ανάλογες δαπάνες. Ένα πολεμικό πλοίο, με οικονομική ταχύτητα, διανύει περισσότερα από 400 ν.μ. ημερησίως (περί τα 750 χλμ.) δυνάμενο έτσι να καλύψει μεγάλες περιοχές και να μεταφέρει τα όπλα και τους αισθητήρες του στο επιθυμητό σημείο τον κατάλληλο χρόνο (ελιγμός, συγκέντρωση ισχύος). Ουδέποτε στο παρελθόν και το παρόν αποκτήθηκε ο θαλάσσιος έλεγχος μίας περιοχής δίχως πλοία. Το κράτος που θα αποφασίσει την κατάργηση των κυρίων ναυτικών μονάδων του, θα αδυνατεί ή θα

συναντά σημαντικές δυσχέρειες στην εκτέλεση σειράς ενδεικτικών έργων όπως τα ακόλουθα:

- Θαλάσσιος έλεγχος μίας περιοχής.
- Άρνηση θαλασσίου ελέγχου μίας περιοχής.
- Θαλάσσιος ελιγμός
- Αμφίβιες επιχειρήσεις
- Προστασία θαλασσίων γραμμών επικοινωνίας και εμπορικού στόλου.
- Θαλάσσιες τακτικές αιφνιδιασμού (π.χ. swarm tactics).
- Εντοπισμός και δίωξη εχθρικών Υποβρυχίων.
- Αντιαεροπορική άμυνα περιοχής σε ανοικτές θαλάσσοις.
- Ασφαλείς μεταφορές χερσαίων δυνάμεων σε νήσους (ενίσχυση, ανακατάληψη κ.λπ.).
- Προβολή ισχύος στην ξηρά.
- Προστασία ενεργειακών θαλασσίων εγκαταστάσεων.
- Προστασία λιμένων και αλιείων.
- Έρευνα – διάσωση.
- Κοινωνικό έργο.
- Υποχρεώσεις σε συμμαχίες και χρήση Στόλου ως οργάνου εξωτερικής πολιτικής.

Ένα συνετό εξοπλιστικό πρόγραμμα των ΕΔ και ειδικότερα η ποσότητα και σύνθεση των μονάδων του Στόλου, πρέπει να βασίζεται κυρίως στο μέγεθος και την φύση της απειλής, την γεωγραφία καθώς και τα επί μέρους ανατιθέμενα έργα των στρατιωτικών δυνάμεων. Εάν θα έπρεπε να τεθούν εξοπλιστικές αποτρεπτικές προτεραιότητες μία λογική σειρά θα ήταν η εξής:

1. Άμεση δαπάνη για συντήρηση, συμπλήρωση και αναβάθμιση του υφισταμένου υλικού, μέσων, όπλων, συστημάτων, μηχανημάτων κ.λπ. των ΕΔ.
2. Άμεση δαπάνη για την απόκτηση δυνατοτήτων ασυμμέτρου καταστρεπτικού αποτελέσματος (αξιοποίηση νήσων με αισθητήρες και πυραυλικά συστήματα αλλά και πολλές μικρές ναυτικές πλατφόρμες έξυπνα εξοπλισμένες, καθώς και UAV's, UCAV's).
3. Προσωρινή παράκαμψη των χρονοβόρων νόμων περί προμηθειών (με διασφαλισμένη διαφάνεια) προς επιτάχυνση των διαδικασιών.
4. Εκπόνηση σχεδίου αποτρεπτικών ΕΔ με ορίζοντα 20ετίας και συνεπής υλοποίησή του.
5. Άμεση αναθεώρηση θεσμών θητείας και εφεδρείας.

Η κριτική που ασκείται στο άρθρο είναι αναγκαία αλλά και καλόπιστη αφού δεν αμφισβητεί την καλή πρόθεση κάθε άλλου εισηγητού.

17 Μαΐου 2020

Συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας Τουρκίας-Σερβίας

Του Αντιστρατήγου ε.α. Γεωργίου Επιτηδείου
τ. Ευρωβουλευτού

Την προηγούμενη εβδομάδα, ο ανεξάρτητος ειδησεογραφικός ιστότοπος της Σκανδιναβίας “Nordik Monitor”, έφερε στην επιφάνεια τις λεπτομέρειες της Στρατιωτικής Συμφωνίας που υπέγραψαν στο Βελιγράδι την 8η Οκτωβρίου 2019 οι Υπουργοί Άμυνας Σερβίας και Τουρκίας Αλεξάνταρ Βουλίν και Χουλουσί Ακάρ, στο πλαίσιο της επισκέψεως Ερντογάν στην Σερβία. Η συμφωνία περιλαμβάνει, μεταξύ των άλλων, αγορά από την Σερβία τουρκικών Οπλικών Συστημάτων, δημιουργία κοινών αμυντικών βιομηχανιών και ανταλλαγή τεχνολογίας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Συμφωνία αυτή αποτελεί μεγάλη επιτυχία της Εξωτερικής Πολιτικής της Τουρκίας η οποία, με αργά αλλά σταθερά βήματα, ολοκληρώνει την στρατηγική περικύκλωση της Ελλάδος και την απομόνωσή της στα Βαλκάνια, συνάπτοντας σχέσεις με όλες τις γειτονικές μας χώρες. Όμως, εάν για των Αλβανία και τα Σκόπια μία τέτοια Στρατιωτική Συμφωνία, είναι κατά κάποιον τρόπο, αναμενόμενη λόγω της εχθρικής, ουσιαστικά στάσεως που τηρούν απέναντι στη Ελλάδα, με την Σερβία τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Σχέσεις Ελλάδος – Σερβίας

Η Σερβία είναι μία χώρα η οποία, επί αρκετούς αιώνες, συνδέεται με φιλικές σχέσεις με την Ελλάδα. Κατά την τελευταία εικοσαετία, οι σχέσεις αυτές ενισχύθηκαν. Το 1999 η Ελλάδα ήταν το μόνο κράτος, μέλος του ΝΑΤΟ που δεν ενέκρινε τους βομβαρδισμούς της Συμμαχίας εναντίον της Σερβίας. Επίσης δεν αποδέχθηκε την μονομερή ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσσυφοπέδιου από την Σερβία. Είναι μία από τις 5 χώρες της ΕΕ που δεν αναγνωρίζουν το Κοσσυφοπέδιο ως ανεξάρτητη χώρα και υποστηρίζει την σερβική θέση πως είναι αυτόνομη επαρχία της Σερβίας. Αυτό βεβαίως εξυπηρετεί και τα δικά μας συμφέροντα προκειμένου να μη δημιουργηθεί προηγούμενο για ανάλογη εφαρμογή στο κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου.

Από το 2014 οπότε άρχισαν οι σχετικές συνομιλίες, η Ελλάδα, υποστηρίζει την ένταξη της Σερβίας στην ΕΕ. Το 2015 κατεψήφισε το αίτημα του Κοσσυφοπέδιου για ένταξή του στην Ιντερπόλ, ενώ τον Δεκέμβριο του 2018 κατεδίκασε την επιβολή δασμών από την Πρίστινα στα προϊόντα που προέρχονται από την Σερβία και την Βοσνία. Η Ελλάδα είναι ο πέμπτος μεγαλύτερος επενδυτής της Σερβίας και ο τρίτος από τις χώρες της ΕΕ. Επίσης, παρά τις αντιρρήσεις της ΕΕ, υποστηρίζει την Σερβία στην συμφωνία της με το Κοσσυφοπέδιο για ανταλλαγή γης μεταξύ των δύο χωρών, προκειμένου να δημιουργηθούν αμιγείς σερβικές και αλβανικές περιοχές, με προοπτική να ενταχθούν στις δύο χώρες.

Στις 27 Σεπτεμβρίου 2019, κατά την συνάντηση των Υπουργών Άμυνας των δύο χωρών Πάνου Καμμένου και Αλεξάνταρ Βουλίν, ο Αρχηγός ΓΕΕΘΑ Ναύαρχος Ευάγγελος Αποστολάκης ΠΝ, υπέγραψε την Ρηματική Διακοίνωση προσχωρήσεως της Σερβίας, στον Σχηματισμό Μάχης (BATTLE GROUP) της ΕΕ, HELBROC BG, επιπέδου Ταξιαρχίας στον οποίο είναι επικεφαλής η Ελλάδα. Εδρεύει στην 71 Αερομεταφερομένη Ταξιαρχία στην Νέα Σάντα Κιλκίς, περιλα-

βάνει πέραν των ελληνικών και Μονάδες από τις Βουλγαρία, Ρουμανία, Ουκρανία, και Κύπρο και αναλαμβάνει Αποστολές Διατηρήσεως της Ειρήνης και Ανθρωπιστικές Αποστολές.

Την 30 Αυγούστου 2019, οι Υφυπουργοί Άμυνας Αλκιβιάδης Στεφανής και Μίλαν Ράνκοβιτς συζήτησαν την σύσφιξη των σχέσεων Ελλάδος Σερβίας με συνεργασία στους τομείς διεξαγωγής κοινών ασκήσεων, εκπαίδευσεως, κυρίως των Ειδικών Δυνάμεων, και διαρκούς παρουσίας στο Κοσσυφοπέδιο της Ελληνικής Δυνάμεως Κοσόβου, ώστε να ελέγχεται η αλβανική επεκτατικότητα στην περιοχή. Συζητήθηκε επίσης και η συνεργασία των Αμυντικών Βιομηχανιών των δύο χωρών. Μία ακόμη παράμετρος των Ελληνοσερβικών σχέσεων είναι οι Διεθνείς Σχέσεις. Η Σερβία θα έχει την δυνατότητα να επωφεληθεί από τις διμερείς και τριμερείς σχέσεις της Ελλάδος με Ισραήλ, Αίγυπτο, Ιορδανία, ΗΑΕ και Κύπρο.

Παρ’ όλα αυτά, σε λιγότερο από δύο μήνες, από αυτή την συνάντηση η Σερβία, υπέγραψε την Συμφωνία Στρατιωτικής Συνεργασίας με την Τουρκία.

Ανάλυση της στάσεως της Σερβίας

Η ένταξη της Σερβίας στην ΕΕ αποτελεί τον μεγαλύτερο Στρατηγικό Αντικειμενικό Σκοπό του πολιτικού κόσμου της χώρας. Η υλοποίηση όμως αυτού του σκοπού, απαιτεί να υπερπηδηθούν πολλά και ουσιαστικά εμπόδια. Η ΕΕ πέραν της πραγματοποιήσεως κάποιων αυτονόητων μεταρρυθμίσεων στο εσωτερικό της χώρας, πιέζει την Σερβία, μέχρι σημείου εκβιασμού, να ευθυγραμμίσει την Εξωτερική Πολιτική της με εκείνη της ΕΕ. Αυτό, στην πράξη σημαίνει ότι πρέπει να διακόψει εντελώς τις σχέσεις της με την Ρωσία.

Ανάλογες πιέσεις δέχεται η Σερβία, ώστε να αναγνωρίσει την ανεξαρτησία του Κοσσυφοπέδιου και να κάνει παραχωρήσεις, που εγγίζουν τα όρια της ανεξαρτησίας, στην αυτόνομη επαρχία της Βοϊβοδίνη, στην οποία ζει μεγάλη ουγγρική μειονότητα. Ζητείται επίσης επιτακτικά η παροχή εκτεταμένων δικαιωμάτων και ελευθεριών στις κοινότητες των Ρομά και άλλων μειονοτήτων. Τα δεδομένα αυτά δημιουργούν μεγάλο βαθμό δυσκολίας στην εκάστοτε κυβέρνηση, η οποία καλείται να κάνει πολλές και επώδυνες παραχωρήσεις στο όνομα της επιτεξέως ενός στόχου οποίος, είναι μεν ορατός, όχι όμως στο αμέσως προσεχές μέλλον.

Επίσης, δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας πως το 50%, ίσως και περισσότερο του πληθυσμού, όχι μόνο δεν έχει πεισθεί ότι είναι προς το συμφέρον του η ένταξη της χώρας στην ΕΕ, αλλά, αντιθέτως την συνδέει με το ΝΑΤΟ οπότε, συνειρμικά, έρχονται στην μνήμη του οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί και η αρνητικοποίησή του γίνεται μεγαλύτερη. Στις παραπάνω πιέσεις η Σερβία, θα ήθελε ίσως μεγαλύτερη υποστήριξη από την ελληνική πλευρά. Ειδικότερα στο αίτημα να μην υπάρχει απαίτηση για άμεση διακοπή των σχέσεων με την Ρωσία. Ως δικαιολογία, η Σερβία προβάλλει το ότι οι δεσμοί με την Ρωσία, ιδιαίτερα οι οικονομικοί, είναι παραδοσιακοί και ισχυροί ακόμη μέχρι σήμερα, οπότε είναι λογικό να περιορισθούν σταδιακά.

Άλλο ένα σημείο στο οποίο η σερβική πλευρά περι-

μενε μεγαλύτερη υποστήριξη από την Ελλάδα, ήταν να μην αποδεχθεί την πρόταση της ΕΕ για απαλλαγή του Κοσσυφοπέδιου από το καθεστώς της υποχρέωσης χορηγήσεως βίζας στους πολίτες του. Αυτό, ουσιαστικά, αποτελεί, ντε φάκτο αναγνώριση της ανεξαρτησίας του, πριν ολοκληρωθούν οι διαπραγματεύσεις με το Βελιγράδι. Στα προαναφερθέντα πρέπει να προστεθεί και το βέτο, της Γαλλίας στην ΕΕ, τον Οκτώβριο του 2018 για αναθεώρηση της πολιτικής διευρύνσεως της Ενώσεως και αυστηροποίηση των κριτηρίων εντάξεως μίας χώρας. Η εξέλιξη αυτή υποχρεώνει την Σερβία να μεταθέσει, σε βάθος χρόνου, όχι εγγυτέρου του 2024, την επίτευξη του στόχου της ευρωπαϊκής της προοπτικής. Υπήρχαν, συνεπώς οι προϋποθέσεις για περαιτέρω προσέγγιση της Σερβίας με την Τουρκία.

Σχέσεις Τουρκίας – Σερβίας

Οι σχέσεις των δύο χωρών δεν είναι πρόσφατες. Τα τελευταία όμως χρόνια παρουσιάζουν μεγάλη ανάπτυξη, κυρίως στους τομείς του εμπορίου και των επενδύσεων της Τουρκίας σε έργα υποδομής στην Σερβία. Από το 2018 τουρκικές εταιρείες έχουν αρχίσει την κατασκευή δύο αυτοκινητοδρόμων. Ενός που θα συνδέσει το Βελιγράδι με το Σαράγιεβο και ενός μικροτέρου μεταξύ των πόλεων Κουζμίν και Σρέμσκα Ράτσα, στα σύνορα με την Βοσνία. Εάν ληφθεί υπόψη ότι από τα έδαφος της Σερβίας θα διέλθει και ο αγωγός TurkStream 2, τμήμα του οποίου θα κατευθυνθεί προς την Σερβική Δημοκρατία της Βοσνίας, γίνεται κατανοητό πως η διείσδυση της Τουρκίας στην Σερβία γίνεται με αλματώδη βήματα. Ο οικονομικός εναγκαλισμός της Σερβίας διευκολύνεται και από το ότι, τόσο ο Ερντογάν, όσο και διάφοροι φίλοι του και μέλη της οικογενείας του ελέγχουν Τράπεζες, κατασκευαστικές εταιρείες και ΜΚΟ, οπότε, οι απαιτούμενες χρηματοδοτήσεις μπορεί να γίνουν και με αδιαφανείς διαδικασίες,.

Η Στρατιωτική συνεργασία περιλαμβάνει, πέραν της Αμυντικής Βιομηχανίας, ανταλλαγή στρατιωτικών πληροφοριών, συμμετοχή σε κοινές ασκήσεις και εκπαίδευση, συστήματα logistics, επικοινωνίες, ηλεκτρονικά, πληροφοριακά συστήματα, κυβερνοάμυνα, ειρηνευτική, ανθρωπιστική βοήθεια, επιχειρήσεις κατά της πειρατείας, ανταλλαγή πληροφοριών και εμπειριών σχετικά με την οργανωτική δομή των Ενόπλων Δυνάμεων, την δομή και τον εξοπλισμό των Στρατιωτικών Μονάδων. Σημαντική λεπτομέρεια, είναι η συμφωνία για κοινές περιπολίες Σέρβων και Τούρκων Αστυνομικών (έστω και αόπλων) σε ολόκληρη την σερβική επικράτεια. Αυτό σημαίνει ότι η Τουρκική Αστυνομία θα αποκτήσει το δικαίωμα να διώκει Τούρκους αντιφρονούντες, στο έδαφος της Σερβίας.

Πλεονεκτήματα της Τουρκίας– Επιπτώσεις για την Ελλάδα

Αν και η παραπαίουσα οικονομία της Τουρκίας θα επιβραδύνει την οικονομική εκμετάλλευση της συνεργασίας, τα πολιτικά οφέλη είναι άμεσα και σημαντικά. Η Τουρκία, ενισχύει την παρουσία της στα Βαλκάνια και εμφανίζεται ως μεγάλη και κυρίαρχος δύναμη στην περιοχή η οποία ελέγχει τα πάντα και δρομολογεί τις εξελίξεις. Έχοντας σχεδόν δορυφοριοποιήσει την Αλβανία, γίνεται στρατηγικός εταίρος της Σερβίας, επειδή θα έχει την δυνατότητα να ελέγχει την δραστηριότητα του αλβανικού στοιχείου, στο Κοσσυφοπέδιο και τα Σκόπια, και την παράνομη δράση των παραστρατιωτικών ομάδων του UCK/UCC, που θα έχουν πλέον ως κύριο στόχο μόνο την Ελλάδα. Παράλληλα θα ενισχύει την προπα-

γάνδα της ότι αποτελεί «παράγοντα σταθερότητας» στα Βαλκάνια. Θα εκμεταλλευθεί επίσης τις καλές, προς το παρόν, σχέσεις της με την Ρωσία, προκειμένου να ενισχύσει τους δεσμούς με την Σερβία, στην οποία παρέχει την δυνατότητα να αναπτύξει σχέσεις με τις Γεωργία, Αζερμπαϊτζάν και Ιράν.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Τουρκία αδρανοποιεί, σε μεγάλο βαθμό, τις σχέσεις της Σερβίας με την Ελλάδα και μπορεί να την πιέσει να περιορίσει τις διμερείς σχέσεις των δύο χωρών, κυρίως στον τομέα της Άμυνας. Ενδέχεται επίσης να πιέσει την Σερβία να μεταβάλει την στάση της στο Κυπριακό. Η Σερβία υποστηρίζει την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα της Κύπρου και το δικαίωμά της για άσκηση των κυριαρχικών δικαιωμάτων προς εκμετάλλευση των φυσικών της πόρων στην δική της ΑΟΖ.

Επίλογος

Για μία ακόμη φορά η Ελλάδα, είτε λόγω σφαλμάτων, είτε αδυναμίας, είτε αδιαφορίας, υπέστη μία ακόμη ήττα στην Εξωτερική της Πολιτική. Υποχρεούται πλέον, αντί να βρίσκεται σε θέση ισχύος απέναντι στην Τουρκία στις σχέσεις με την Σερβία, να εξαρτάται από την καλή θέληση της τελευταίας και των περιθωρίων που θα της επιτρέψει η Τουρκία να μη προβεί σε κινήσεις που θα θίγουν τα συμφέροντά μας.

Σε κάθε περίπτωση όμως, επιβάλλεται να συνεχίσει την συνεργασία με την Σερβία σε όλους τους τομείς, ιδιαίτερα στην Αμυντική Βιομηχανία. Στον τομέα αυτόν η Σερβία έπρεπε να αποτελέσει για εμάς πρότυπο προς μίμηση. Με ΑΕΠ μικρότερο της Ελλάδος, κατόρθωσε να δημιουργήσει Αμυντική Βιομηχανία η οποία, κάλυψε τις εθνικές ανάγκες και πραγματοποιεί και εξαγωγές. Η δική μας αντίστοιχη βιομηχανία πρέπει να ενδιαφερθεί όχι μόνο για αγορά όπλων, αλλά, για να αποκτήσει τεχνολογία και τεχνογνωσία και να πραγματοποιήσει συμπαραγωγές. Όχι πρωτίστως για οικονομικούς λόγους, αλλά, για να αποκτήσει αμυντική ανεξαρτησία. Να μην εξαρτάται από την διάθεση των εκάστοτε προμηθευτών αμυντικού υλικού για το είδος και την ποσότητα των όπλων που θέλουμε να αποκτήσουμε.

Η περίπτωση της Σερβίας είναι, δυστυχώς, μία από τις πολλές που επιβάλλεται να λειτουργήσει ως αφύπνιση για την «ωραία κοιμωμένη» της ελληνικής Εξωτερικής Πολιτικής και να υποχρεώσει όλες τις κυβερνήσεις, την παρούσα εν προκειμένω, να ενεργήσουν προς το συμφέρον του λαού και του έθνους. Ενδοτισμός για το «μεταναστευτικό», αδιαφορία(;) ή αδυναμία(;) για τις σχέσεις της Τουρκίας με την Σερβία, ενδοτισμός για την συμφωνία της Τουρκίας με την Λιβύη σχετικά με την ΑΟΖ. Είναι κραυγαλέες οι περιπτώσεις ώστε να θεωρηθούν απλές συμπτώσεις. Εκτός εάν εξακολουθεί να ισχύει η εκχώρηση της εθνικής μας κυριαρχίας επειδή η χώρα μας υπέγραψε την Δανειακή Σύμβαση, οπότε η κυβέρνηση, πρέπει να έχει το θάρρος να το ομολογήσει, ώστε να απαντηθούν οι εύλογες απορίες εκείνων που αγαπούν την πατρίδα και αγωνιούν για το μέλλον της. Τέλος η Στρατιωτική Συμφωνία της Τουρκίας με την Σερβία, θα ήταν εθνικά επωφελές να διδάξει κάποιους ιδεολόγους ή συναισθηματικούς και ρομαντικούς, πόσο δίκαιο είχε, ο γνωστός Βρετανός πολιτικός Λόρδος Πάλμερστον, όταν, πριν δύο περίπου αιώνες, διατύπωνε την διαχρονικής αξίας αλήθεια πως “Τα έθνη δεν έχουν σταθερούς φίλους, ή εχθρούς. Έχουν μόνο σταθερά συμφέροντα και αυτά πρέπει να εξυπηρετούνται”.

Αθήνα 19 Μαΐου 2020

Η στρατηγική περικύκλωση της Ελλάδας

Του κ. Μάνου Καραγιάννη

Αναπληρωτού Καθηγητού στο King's College London και στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Η δημόσια συζήτηση για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις σε μεγάλο βαθμό επικεντρώνεται στην καθημερινή διαχείριση του προβλήματος που αντιμετωπίζουμε (π.χ. μεταναστευτικές ροές, παραβιάσεις του εθνικού εναέριου χώρου, υπερπτήσεις). Έτσι όμως βλέπουμε το δέντρο και χάνουμε το δάσος.

Με μια σειρά από κινήσεις η Τουρκία πλέον επιδιώκει τη στρατηγική περικύκλωση (strategic encirclement) της Ελλάδας. Ο συγκεκριμένος όρος προέρχεται από την επιστήμη των Διεθνών Σχέσεων και περιγράφει τη στρατηγική που εφαρμόστηκε στο παρελθόν από τις ΗΠΑ εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης, του Ιράν και άλλων εχθρικών χωρών.

Μια προσεκτική ματιά στον χάρτη θα πείσει ακόμα και τον πιο δύσπιστο παρατηρητή. Η Άγκυρα ενισχύει καθημερινά το καθεστώς του Σάρατζ στην Τρίπολη με ξένους μισθοφόρους, στρατιωτικούς συμβούλους και οπλικά συστήματα. Το τουρκικό ναυτικό διατηρεί μια ιδιαίτερα ισχυρή παρουσία στα ανοικτά της Λιβύης που παρέχει ένα πέπλο προστασίας στις φιλοτουρκικές δυνάμεις. Ταυτόχρονα, η Άγκυρα έχει δημιουργήσει μια αεροπορική γέφυρα με την Τρίπολη που τροφοδοτεί συνεχώς την πολεμική προσπάθεια.

Η Τουρκία έχει πετύχει τον βασικό της σκοπό, παίρνοντας μεγάλα ρίσκα. Έχει αποκτήσει ένα στρατηγικό προγεφύρωμα στην κεντρική Μεσόγειο, που αργά ή γρήγορα θα χρησιμοποιήσει εναντίον μας. Η υπογραφή του τουρκο-λιβυκού μνημονίου για την οριοθέτηση των θαλάσσιων ζωνών ήταν μόνο η αρχή.

Παράλληλα, η τουρκική ηγεσία έχει κατορθώσει να ενισχύσει την αμυντική της σχέση με την Αλβανία, εκμεταλλευόμενη τις βαθιά ριζωμένες ανασφάλειες που υπάρχουν στη γειτονική χώρα έναντι της Ελλάδας. Πριν ακριβώς έναν μήνα, το αλβανικό κοινοβούλιο επικύρωσε τη διμερή συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας. Στις 23 Απριλίου, δηλαδή την ίδια μέρα με την επικύρωση, ανακοινώθηκε η συμμετοχή του αλβανικού ναυτικού στη μεγάλη τουρκική ναυτική άσκηση «Ασπίδα της Μεσογείου» (Akdeniz Kalkanı).

Δεν είναι όμως μόνο η Αλβανία που προσελκύει το τουρκικό ενδιαφέρον στα Βαλκάνια. Με αφορμή τη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών, η τουρκική διπλωματία κατόρθωσε να εκμεταλλευτεί την ψυχρότητα που υπάρχει στις σχέσεις της Αθήνας με τη Σόφια. Αυτή οφείλεται στη Συμφωνία των Πρεσπών που αναγνώρισε (παρά τις έντονες βουλγαρικές αντιρρήσεις) τη μακεδονική ταυτότητα και γλώσσα. Με άλλα λόγια, εξομαλύνθηκε μερικώς η σχέση μας με τα Σκόπια εις βάρος των ελληνοβουλγαρικών σχέσεων. Αυτή είναι μια κρίσιμη παράμετρος που αγνοήθηκε από την τότε κυβέρνηση που διαπραγματεύθηκε τη συμφωνία.

Την ίδια στιγμή, η Άγκυρα ενισχύει διαρκώς τη ναυτική της παρουσία στην κυπριακή ΑΟΖ για να ασκήσει πίεση στην Κυπριακή Δημοκρατία και κατά επέκταση στην Ελλάδα. Επίσης, η τουρκική διπλωματία κάνει διπλωματικά ανοίγματα σε χώρες που νιώθουν αποκλεισμένες από τα ενεργειακά τεκταινόμενα στην Ανατολική Μεσόγειο, όπως είναι ο Λίβανος, η Ιορδανία και η Παλαιστινιακή Αρχή. Στη Συρία, παρά τις ήττες που έχει υποστεί, η Άγκυρα έχει πετύχει τον έλεγχο των βορειοδυτικών περιοχών. Δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας ότι δεν έχει γίνει ακόμα οριοθέτηση της κυπριακής ΑΟΖ με τη Συρία.

Το συμπέρασμα είναι ότι η τουρκική ηγεσία έχει υιοθετήσει μια στρατηγική περικύκλωσης της Ελλάδας και της Κύπρου. Η τουρκική ηγεσία οικοδομεί ένα πλέγμα συμμαχιών για να αυξήσει την πίεση στην Αθήνα και τη Λευκωσία. Ακόμα και να υποθέσει κανείς ότι τίποτα με όλα αυτά δεν μας αφορούν (με εξαίρεση την τουρκική παρουσία στην κυπριακή ΑΟΖ), οι κινήσεις της Άγκυρας εκ των πραγμάτων επηρεάζουν την ελληνική ασφάλεια.

Η δημιουργία των τριμερών σχημάτων συνεργασιών με την Αίγυπτο και Ισραήλ δεν μπορεί από μόνη της να αντιμετωπίσει το πρόβλημα του τουρκικού αναθεωρητισμού. Πρέπει να ληφθούν μεγάλες πρωτοβουλίες από την ελληνική πλευρά για τη στρατηγική ανάσχεση της τουρκικής επιθετικότητας. Οι διμερείς μας σχέσεις με τη Μόσχα βρίσκονται σε απελπιστικά χαμηλό επίπεδο, με ευθύνη και των δύο πλευρών.

Η Ρωσία δεν είναι ούτε «εταίρος», ούτε «σύμμαχος» είναι μια μεγάλη δύναμη που η Αθήνα δεν έχει σοβαρό λόγο να αποξενώσει. Τη στιγμή μάλιστα που πολλές σοβαρές φωνές στην Αμερική και την Ευρώπη ζητούν εξομάλυνση των σχέσεων με το Κρεμλίνο. Εξάλλου, η μεγάλη βελτίωση των ρωσοτουρκικών σχέσεων επέτρεψε στην Άγκυρα να στρέψει την προσοχή της στην Ανατολική και Κεντρική Μεσόγειο.

Το διπλωματικό άνοιγμα στη Σαουδική Αραβία και στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα είναι μια σημαντική εξέλιξη που πιστώνεται η σημερινή ηγεσία του ΥΠΕΞ. Δεν φτάνει όμως αυτό. Η Ελλάδα πρέπει να εκπονήσει μια νέα ολιστική πολιτική για τη Μέση Ανατολή. Να δώσει έμφαση στην ανάπτυξη των σχέσεων της με τον Λίβανο, τη Συρία (ο πόλεμος τελειώνει!), την Ιορδανία και τη Τунησία. Η Αθήνα πρέπει επίσης να οικοδομήσει μια νέα σχέση με τον κουρδικό παράγοντα εκτός Τουρκίας, έστω με τη συνδρομή μη κρατικών δρώντων (ΜΚΟ, επιχειρηματικός κόσμος). Η σχέση μας με την Τουρκία έχει περάσει σε μια νέα φάση αντιπαράθεσης με άγνωστη κατάληξη. Όσο πιο γρήγορα το συνειδητοποιήσουμε, τόσο το καλύτερο για εμάς.

www.liberal.gr

Η τηλεργασία και το domino effect

Του κ. Δημήτρη Α. Ζακωντίνου
MCs strategic & defense analyst
Μέλους & τ. Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Με βάση κάποιο δημοσίευμα μία εκ των συστημικών τραπεζών, με αφορμή τις παρενέργειες που προκάλεσε ο covid 19 «έτρεξε» μία εσωτερική έρευνα μεταξύ των εργαζομένων με το ερώτημα κατά πόσο αποδέχονται αλλαγές στον τρόπο διεκπεραίωσης των εργασιών της τράπεζας όπως, η τηλεργασία.

Σύμφωνα πάντα με το δημοσίευμα το 50% των εργαζομένων απάντησε ότι θα ήθελε να εργάζεται στο σπίτι του και μετά την αντιμετώπιση της υγειονομικής κρίσης.

Ας το δούμε λιγάκι διαφορετικά:

Μια τράπεζα είναι επιχείρηση εντάσεως προσφοράς υπηρεσιών και σαν τέτοια στηρίζεται στο προσωπικό της.

Κύριο αντικείμενο της είναι η συγκέντρωση καταθέσεων και στη συνέχεια η ΑΣΦΑΛΗΣ τοποθέτησή των σε επιχειρηματικές μονάδες.

Η διαδικασία αυτή ως γνωστό δημιουργεί και το συντριπτικό ποσοστό κερδών για την επιχείρηση.

Η διοίκηση της τράπεζας που έκανε τη δημοσκόπηση για να δει πόσοι εκ των ανθρώπων της επιχείρησης που διοικεί επιθυμούν να μην προσέρχονται στους χώρους εργασίας & να διεξάγουν αυτήν με τη μέθοδο της τηλεργασίας που άλλωστε αποτελεί πρόταση από το 1973 του Jack Nilles (φυσικός-μηχανικός-αξιωματικός της αεροπορίας των ΗΠΑ και σύμβουλος των αμερικανών προέδρων Kennedy και Johnson) ενδεχομένως να εξετάζει να δώσει την ευχέρεια στους εργαζόμενους να εργάζονται από οπουδήποτε και οποιαδήποτε ημέρα και ώρα χωρίς να είναι υποχρεωμένοι να μεταβαίνουν σε ένα κεντρικό τόπο δουλειάς αντικαθιστώντας τον με τη χρήση των συγχρόνων μορφών τηλεπικοινωνίας.

Ωστόσο η διοίκηση της τράπεζας θα πρέπει να λάβει υπόψη της ότι αφενός σε μια τραπεζική οντότητα είναι εκ των ων ουκ άνευ απαραίτητη η πλήρης γνώση του πελάτη της, πράγμα που επιτυγχάνεται με την άμεση επαφή και τη διερεύνηση της αξιοπιστίας του, αφετέρου για να επιτύχει ένα τέτοιο εγχείρημα προϋποθέτει και πλήρη αλλαγή του τρόπου διοική-

σεως, που θα βασίζεται πλέον στην εφαρμογή των οδηγιών και την επίτευξη στόχων, πράγμα που θα απομακρύνει την άμεση συνεργασία και την επιτήρηση του εργαζομένου.

Παράλληλα οι τηλεεργαζόμενοι υπάλληλοι μοιραίως θα αποξενωθούν προοδευτικά από την επιχείρηση και από την επαφή με την πελατεία και είναι θέμα χρόνου να αντικατασταθούν.

Βέβαια οι διάφορες διοικήσεις και όχι μόνο των τραπεζών που προωθούν τέτοιου είδους πρακτικές με το πρόσχημα της ψηφιακής (μετάλλαξης) και της μείωσης των ανελαστικών εξόδων (κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας - έξοδα καθαρισμού- αγορά μηχανολογικού εξοπλισμού, διάφορα αναλώσιμα κλπ) σίγουρα δεν λαμβάνουν υπόψη τους την ευρύτερη λειτουργία της αγοράς, καθότι: αν υποθέσουμε, ότι όπως λέει η έρευνα το 50% του προσωπικού θέλει να κάνει δουλειές από το σπίτι, αυτό σημαίνει αλλαγή του συνόλου της οικονομικής ζωής μιας πόλης, μιας χώρας και αυτό διότι οι εργαζόμενοι δεν θα είναι υποχρεωμένοι να ενδυθούν ανάλογα προσερχόμενοι σε χώρους εργασίας, πράγμα που σημαίνει ότι μαραζώνει σιγά-σιγά ο κλάδος της ένδυσης-υπόδησης αφού δεν θα τίθεται θέμα ανανέωσης της «γκαρνταρόμπας» των.

Εξυπακούεται ότι θα μειωθεί και ο κύκλος εργασιών άλλων δραστηριοτήτων και επιχειρήσεων προσφοράς υπηρεσιών όπως κομμωτήρια, καταστήματα καλλυντικών κλπ και φυσικά κάθε άλλη δαπάνη που κινούσε την αγορά στα πλαίσια αυτής της καθημερινής μετακίνησης των εργαζομένων όπως καύσιμα, πάρκιν, εστίαση κ.α.

Τεκμαίρεται λοιπόν ότι είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο ότι η επιλογή αυτής της πολιτικής θα δημιουργήσει πρόβλημα σε άπειρες επιχειρήσεις που θα δουν να μειώνεται ο κύκλος εργασιών τους και στις τράπεζες καθόσον η πλειοψηφία των επαγγελματιών και επιχειρήσεων έχει κάποιου είδους πιστωτική αναφορά σε αυτές και φυσικά στην πολιτεία που θα δει ότι θα πρέπει να καλύψει με επιδόματα τους χιλιάδες ανέργους που θα προκύψουν.

Αθήνα 15/6/2020

Όψιμες ανησυχίες για το νομοσχέδιο περί ασύλου

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού Σχολής Ναυτικών Δοκίμων
Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Εν όψει ψηφίσεως του νομοσχεδίου για το άσυλο, είκοσι ΜΚΟ ζήτησαν την κατανήφισή του και η Διεθνής Αμνηστία χαρακτήρισε ως «ανεύθυνη» την στάση της κυβερνήσεως για την κράτηση των αιτούντων άσυλο, καθώς και για την όλη διαδικασία. Ταυτόχρονα η Επιτροπος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης Κα Ν. Μιγιάτοβιτς δήλωσε ότι συμμερίζεται την ανησυχία της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, του συνηγόρου του πολίτου και της Εθνικής Επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα σχετικά με την ελληνική νομοθετική μεταρρύθμιση για την μετανάστευση και τα «κλειστά» κέντρα στα νησιά.

Για την διεξοδική εξέταση των νομικών πτυχών του νομοσχεδίου υπάρχουν εξειδικευμένοι νομομαθείς για να επιληφθούν. Εδώ επισημαίνονται ορισμένα πραγματικά δεδομένα προκειμένου να κριθούν οι πολιτικές σχετικές αποφάσεις με γνώμονα το εθνικό συμφέρον.

Η Τουρκία υλοποιώντας επίσημες απειλές της, προωθεί μαζικά και κατά το δοκούν μετανάστες αποκλειστικά προς την Ελλάδα, ως υβριδικού τύπου πίεση στο πλαίσιο της πολιτικής πειθαναγκασμού έναντι της χώρας μας και εκβιασμού έναντι της ΕΕ. Ταυτόχρονα η χώρα αυτή παρουσιάζεται ως αυτόκλητος υπερασπιστής των δικαιωμάτων των Μουσουλμάνων, αποκτώντας έτσι το κατάλληλο πρόσχημα για διείσδυση και παρέμβαση σε τρίτες χώρες.

Οι παράνομοι μετανάστες εισέρχονται στην χώρα μας από την Τουρκία, μία διεθνώς αναγνωρισμένη ασφαλή χώρα, και μεγάλο ποσοστό εξ αυτών δεν προέρχεται από εμπόλεμες περιοχές. Οι ισχύουσες διαδικασίες αιτήσεων ασύλου, είναι δαιδαλώδεις και υπέρ το δέον χρονοβόρες έχοντας προκαλέσει πολυετή συσσώρευση δεκάδων χιλιάδων παρανόμων μεταναστών στις νήσους του Α. Αιγαίου (διαρκώς ανανεούμενων) καθώς και προώθηση μεγάλου μέρους αυτών στην ενδοχώρα, με τις γνωστές σε όλους δυσμενείς επιπτώσεις.

Πολλές ΜΚΟ δεν είναι απλοί αρωγοί αναξιοπαθούντων αλλά συμμετέχουν και συνδράμουν στην ιδιαίτερα κερδοφόρα διακίνηση μεταναστών από την Τουρκία, σε βάρος της Ελλάδος.

Ευρωπαίοι ηγέτες έχουν ομολογήσει επισήμως ότι το πολυπολιτισμικό μοντέλο έχει αποτύχει. Η επί δεκαετίες ευρωπαϊκή εμπειρία έχει καταδείξει ότι η ενσωμάτωση Μουσουλμάνων μεταναστών, από Ασία και Αφρική, στις Δυτικές κοινωνίες είναι από ιδιαίτερα δυσχερής έως ανέφικτη. Η συντριπτική πλειοψηφία των εισερχομένων μεταναστών στην Ελλάδα ανήκουν στην εν λόγω κατηγορία.

Δεδομένων των παγκοσμίων στατιστικών δημογραφικών δεδομένων (πληθυσμιακή έκρηξη Αφρικής και Ασίας), αλλά και των υφισταμένων παραγόντων αστάθειας, η μαζική παράνομη μετανάστευση θα διατηρηθεί και μάλιστα θα αυξηθεί σημαντικά.

Σύμφωνα με μελέτες οι οποίες συνεξετάζουν το οξύ δημογραφικό και μεταναστευτικό εθνικό ζήτημα, οι κάτοικοι της Ελλάδος σε περίπου 120 έτη από τώρα θα είναι κατά πλειοψηφία Μουσουλμάνοι. Το Ισλάμ, στην ανεξίτηλη Ελλάδα, δεν εξετάζεται ως θρησκεία αλλά ως ολοκληρωτική ιδεολογία η οποία επιβάλλει στους πιστούς της θεοκρατικές και αντιδημοκρατικές αντιλήψεις και συμπεριφορές, ασύμβατες με το αξιακό, νομικό και πολιτισμικό πλαίσιο ενός κοσμικού Δυτικού κράτους.

Οι όψιμα ανησυχούντες για την παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων του ελληνικού νομοσχεδίου Διεθνείς Οργανισμοί (μεταξύ των οποίων και η ηγεσία των Βρυξελλών) καθώς και ευρωπαίοι εταίροι παραβλέπουν τις εκβιαστικές και επεκτατικές απειλές και τακτικές του Κου Ερντογάν κατά της Ελλάδος, δεν αναλαμβάνουν αποτρεπτική δράση για την προάσπιση των «ευρωπαϊκών συνόρων» του Αιγαίου όπως οι ίδιοι τα αποκαλούν και δεν δέχονται την αναλογική κατανομή μεταναστών αλλά αντιθέτως μας επιστρέφουν μετανάστες οι οποίοι εισήλθαν αρχικά από την Ελλάδα, ελέω της Συνθήκης Δουβλίνου.

Κάθε ελληνική Κυβέρνηση, εκλέγεται από τους Έλληνες πολίτες προκειμένου να προασπίζει αποκλειστικά τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα (ΕΘΣΜ). Η Κυβέρνηση οφείλει να σέβεται θεμελιώδεις Διεθνείς Συμφωνίες αλλά δίχως να θυσιάζει τα ΕΘΣΜ για την θεραπεία των πάσης μορφής πλανητικών στρεβλώσεων (έργο Διεθνών Οργανισμών).

Μία ενδεχόμενη συστηματική αλλοίωση του ελληνικού πληθυσμού από αναφομοίωτους μετανάστες (δημογραφικά ισχυρότερους και ιδεολογικά προσηλωμένους ή και φανατισμένους), καθώς και μία πολυπολιτισμική ελληνική κοινωνία με αποκλίνοντα και αντιθετικά συνιστώμενα μέρη, πλήττει ευθέως τα Εθνικά Συμφέροντα Επιβιώσεως των Ελλήνων. Στην περίπτωση αυτή καταλύεται η έννοια του ΕΘΝΟΥΣ αφού διαγράφεται σταδιακά η συλλογική συνείδηση και οι μνήμες καθώς και τα μελλοντικά συλλογικά οράματα, σκοποί και φιλοδοξίες. Μία εξ άλλου ανομοιογενής και διχασμένη κοινωνία αποτελεί το ιδανικό πεδίο εφαρμογής του κανόνα «διαίρει και βασίλευε» από κάθε είδους εξωτερικά συμφέροντα.

Κατόπιν των προαναφερθέντων, κάθε Κυβέρνηση οφείλει να καταστήσει με κάθε τρόπο την Ελλάδα μη ελκυστικό προορισμό για την μαζική παράνομη μετανάστευση καθώς και να επιταχύνει κάθε σχετική διαδικασία. Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να κρίνεται η σκοπιμότητα και η ορθότητα κάθε σχετικού νομοσχεδίου. Όταν διακυβεύονται Εθνικά Συμφέροντα (κυρίως επιβιώσεως και ζωικά) οι αποφάσεις πρέπει να είναι πολιτικές και στην συνέχεια να αναλαμβάνουν έργο οι νομικοί του παρόντος και οι ιστορικοί του μέλλοντος.

09 Μαΐου 2020

NATO και EU; Χρειάζονται δύο για να χορέψουν τάνγκο!

Του Υποναύρχου ε.α. Γεωργίου Τσόγκα ΠΝ

Από τα μέσα σχεδόν της προηγούμενης δεκαετίας και μετά την κρίση στην Κριμαία καταγράφονται γεωπολιτικές εξελίξεις ειδικά στην περιοχή της Αν. Μεσογείου, που χρήζουν της προσοχής των Διεθνών Οργανισμών (Δ.Ο.) αλλά και επιτάσσουν τη αποτελεσματικότερη συνεργασία μεταξύ τους. Ακόμη και η τελευταία εξέλιξη με τη εξάπλωση ενός θανατηφόρου ιού, επιβάλλει την συνέργεια και την από κοινού αντιμετώπιση των όποιων προκλήσεων ασφαλείας.

Η ανάλυση που ακολουθεί δεν αποσκοπεί στην αναφορά γεγονότων και θεσμικών προβλέψεων των δύο Δ.Ο. (τα οποία ως επί το πλείστον είναι ευρέως γνωστά και δύναται να αναζητηθούν σε διάφορες πηγές), αλλά στην ανάδειξη των υφιστάμενων ουσιαστών ζητημάτων που προσδιορίζουν και -εκ του αποτελέσματος- περιορίζουν τη συνεργασία μεταξύ του NATO και της ΕΕ, να επισημανθούν υφιστάμενες επιλογές και να προταθούν λύσεις που εάν (πολιτικό ζήτημα) και όταν (διαδικαστικό ζήτημα) εφαρμοστούν δύνανται να βελτιώσουν σημαντικά τη στρατηγική συνεργασία των σημαντικότερων δύο δυτικών εταίρων, δημιουργώντας τις ευοίωνες προϋποθέσεις για έναν καλύτερο και ασφαλέστερο κόσμο που απαιτούν και αξίζουν οι πολίτες τους.

Το NATO λοιπόν από την ίδρυσή του στις 4 Απριλίου 1949 μέχρι σήμερα, αντιπετυπάζοντας τις εξελίξεις και τις γεωπολιτικές προκλήσεις και σύμφωνα με το στρατηγικό του δόγμα όπως αυτό υιοθετήθηκε στη σύνοδο κορυφής στη Λισσαβόνα το 2010, έχει αντιμετωπίσει επιτυχώς τις τρεις βασικές αποστολές του. Ως πάροχος ασφαλείας κατάφερε να αποτρέψει τους αντιπάλους του και να υπερασπιστεί τους συμμάχους του. Κατάφερε να αντιμετωπίσει και να διαχειριστεί τις όποιες κρίσεις συλλογικά και με ολοκληρωμένο τρόπο και έχει πραγματοποιήσει επιτυχή συνεργασία με τους εταίρους της συμμαχίας, η οποία σήμερα αριθμεί 29 χώρες. Στο ρητορικό ερώτημα «Έχει ολοκληρώσει επιτυχώς την αποστολή του;» προσωπικά εύκολα θα υποστήριζα το «ΝΑΙ»!

Αναφορικά με την ΕΕ (ιστορικά ιδρύθηκε με τη συνθήκη του Μάαστριχτ το 1993, αλλά ουσιαστικά προϋπήρξε με διάφορα σχήματα και οργανισμούς όπως αυτοί μετεξελίχθηκαν από το 1951), όταν κάποιος ψάξει στην επίσημη ιστοσελίδα της, με έκπληξη θα βρει μόνο στην τελευταία παράγραφο με τίτλο «Η ΕΕ στον κόσμο» την ακόλουθη δήλωση σχετικά με την ασφάλεια αυτής: «Διπλωματία και ασφάλεια: Η ΕΕ διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στη διπλωματία και εργάζεται για την προώθηση της σταθερότητας, της ασφαλείας και της ευημερίας, της δημοκρατίας, των θεμελιωδών ελευθεριών και του κράτους δικαίου σε διεθνές επίπεδο». Ένας από τους στόχους της ΕΕ είναι να προσφέρει ελευθερία, ασφάλεια και δικαιοσύνη χωρίς εσωτερικά σύνορα. Ζητήματα συλλογικής άμυνας (ανάλογα με τη Νατοϊκή Προσέγγιση), δεν εξετάζονται.

Το NATO θεωρείται ως η σκληρή δύναμη (hard power) 29 συμμάχων που κατέχουν συλλογικά τις ισχυρότερες στρατιωτικές δυνατότητες στον κόσμο. Η ΕΕ θεωρείται ως η απαλή (soft power) δύναμη 28 κρατών μελών (σύντομα 27 μετά το BREXIT) με σημαντικές πολιτικού χαρακτήρα δυνατότητες, όπως αυτή της εφαρμογής του νόμου, το σύστημα δικαιοδοσίας, η ανταγωνιστική αγορά και η οικονομική ανάπτυξη, παρουσιάζοντας ένα ιδιαίτερο κοινωνικό και πολιτιστικό προφίλ. Λαμβάνοντας υπόψη ότι 22 χώρες είναι μέλη και των δύο Δ.Ο., πράγμα που σημαίνει ότι τόσο οι στρατιωτικές όσο και οι μη στρατιωτικές δυνατότητες είναι διαθέσιμες στους εν λόγω οργανισμούς μέσω των κρατών μελών αυτών, είναι ζήτημα απόφασης των δύο να διατεθούν και να εκμεταλλευτούν οι εν λόγω δυνατότητες ανάλογα και κατάλληλα προς το κοινό συμφέρον!

Το πλαίσιο για την συνεργασία NATO-ΕΕ (NATO-EU framework) καθορίστηκε το 2003, όταν η Ελλάδα είχε την προεδρία της ΕΕ. Αποτελείται από 14 κεφάλαια που πλαισιώθηκαν από μια σειρά ανταλλαγής επιστολών μεταξύ

του ΥΕ της ΕΕ (Δρ. Σολάνα) και του ΓΓ του NATO (Lord Robertson).

Παρατηρώντας πολύ προσεκτικά τις τελευταίες γεωπολιτικές εξελίξεις και τις προκλήσεις ασφαλείας, συνεκτιμώντας τις υφιστάμενες παραμέτρους, υποστηρίζω ότι η απαίτηση για στρατηγική συνεργασία του NATO και της ΕΕ είναι πιο σημαντική από ποτέ. Η απειλή στις μέρες μας πρέπει να αναζητηθεί περιφερειακά (σε τομέα 360°), αλλά έχει προ πολλού έρθει η στιγμή να εξετασθεί ο τομέας «μηδέν» (εσωτερικές απειλές ασφαλείας).

Αυτές είναι ιδιαίτερα δύσκολες στην θεώρησή τους καθώς αφορούν την εθνική κυριαρχία των κρατών μελών των οργανισμών και προφανώς κανείς δεν προτίθεται να εκχωρήσει αυτή σε συλλογικό όργανο ή οργανισμό. Το πλέον βέβαιο είναι ότι πλέον ένα τριμοκρατικό κτύπημα σε μία χώρα που προέρχεται από άτομο ή μικρή ομάδα με τη χρήση μέσων όπως μαχαίρι και όχημα, δύναται (επικοινωνιακά και όχι μόνο) να δημιουργήσει αστάθεια και τρόμο σε μια οργανωμένη κοινωνία.

Ολιστική εξέταση και αντιμετώπιση του περιβάλλοντος ασφαλείας δεν μπορεί να υλοποιηθεί από μία χώρα μόνη της, εστω και αν αυτή είναι η μεγαλύτερη υπάρχουσα δύναμη στον κόσμο. Απαιτείται συνεργασία και επιβάλλονται οι συνέργειες. Η στρατηγική συνεργασία μεταξύ του NATO και της ΕΕ απαιτεί την προσοχή των χωρών μελών των δύο Δ.Ο. για την αποτελεσματική υλοποίηση της επιζητούμενης στρατηγικής προσέγγισης.

Οι προβλέψεις της στρατηγικής συνεργασίας NATO-ΕΕ, τόσο θεσμικά όσο και επί ζητημάτων αρχής της μεταξύ τους διάδρασης κείνται σε ορθό πλαίσιο. Ερχόμενοι όμως στο ζήτημα της εφαρμογής, αναδεικνύονται τα ουσιαστικά πολιτικά προβλήματα. Αυτά τα εν πολλοίς γνωστά πολιτικά προβλήματα (Κύπρος στο πλαίσιο του NATO και Τουρκία στο πλαίσιο της ΕΕ), θέτουν τέτοιους πρακτικούς και διαδικαστικούς περιορισμούς που δεν παρεμποδίζουν απλά τη στρατηγική συνεργασία των δύο οργανισμών, αλλά κυριολεκτικά την καθιστούν επιδερμική και τελικά ουσιαστικά ανέφικτη. Ένα από τα κεφάλαια του πλαισίου NATO-ΕΕ αφορά και θέτει τις προβλέψεις για την ανταλλαγή διαβαθμισμένων πληροφοριών μεταξύ τους. Δεδομένου ότι η Κυπριακή Δημοκρατία δεν έχει συμφωνία ασφαλείας με το NATO, η Κύπρος δεν μπορεί να αποκτήσει διαβαθμισμένες πληροφορίες (NATO) και δεν μπορεί να συμμετάσχει σε διαβαθμισμένες συζητήσεις. Για παράδειγμα, στην επιχείρηση της ΕΕ «ΑΛΘΑΙΑ» που χρησιμοποιούνται δυνατότητες NATO, είναι τέτοιο το συμφωνηθέν πλαίσιο, όπου λόγω της «διαβαθμίσης» του θέματος η Κύπρος εξαιρείται τόσο από την επιχείρηση όσο και από τις «διαβαθμισμένες» επ' αυτής συζητήσεις και διαβουλεύσεις κατά τις κοινές συνεδριάσεις NATO-ΕΕ.

Η πρακτική αυτή, με τη διασταλτική προσέγγιση που παρατηρείται στην ευρύτερη εφαρμογή των μεταξύ των σχέσεων, τελικά δημιουργεί δευτερογενή «ερμηνεία» ότι όλο το πλαίσιο της στρατηγικής συνεργασίας των δύο οργανισμών εμπίπτει εκεί και αφού ομιλούμε για «διαβαθμισμένες» καταστάσεις, η Κύπρος εξαιρείται! Παρατηρείται δηλαδή η «καινοτομία», ότι τελικά δεν πρόκειται για στρατηγική εταιρική σχέση και συνεργασία των δύο οργανισμών σύμφωνα με το συμφωνηθέν πλαίσιο του 2003, αλλά μάλλον για διαδράσεις και σχέση «αριθμού μελών προς οργανισμό ή οργανισμού προς τα μέλη ενός άλλου» αντί του επιζητούμενου «οργανισμός προς οργανισμός – NATO προς ΕΕ».

Αξιον προσοχής είναι και το γεγονός ότι η εν λόγω πρακτική αμφισβητήθηκε μεν από τη χώρα μας (μάλλον κατά περίπτωση και όχι συνεκτικά), παρόλα αυτά εξακολουθεί να τηρείται σε διάφορα ζητήματα και επιτελικά στάδια της στρατηγικής εταιρικής σχέσης NATO-ΕΕ για προφανείς λόγους κατευνασμού της «ισχυρότερης Τουρκίας στο NATO», έναντι της «ασθενέστερης Κύπρου στην ΕΕ».

Κατά την ταπεινή μου αντίληψη πρέπει να τεθεί ένα κρίσιμο ερώτημα. Πώς, κατά την εξέταση της στρατηγικής εταιρικής σχέσης και συνεργασίας των δύο Διεθνών Οργανισμών, να επιτρέπουμε ώστε μια διαδικασία (δηλαδή η ύπαρξη της συμφωνίας ασφάλειας) να κυριαρχεί (και να επιβάλει ρυθμιστικό πλαίσιο) έναντι μιας Αρχής (δηλαδή αποκλεισμό μιας κυρίαρχης χώρας την «Κυπριακή Δημοκρατία»), και να δημιουργούνται επακόλουθες αντιλήψεις ότι τελικά η ΕΕ μείον την Κύπρο να εκλαμβάνεται ως η ΕΕ εν συνόλω!

Υποστηρίζω ότι θα πρέπει να αρχίσουμε να αμφισβητούμε αυτή τη «διαδικαστική προσέγγιση» και αντί να αποκλείεται η Κύπρος, ας «απαιτήσουμε» από τους δύο Δ.Ο. (NATO-ΕΕ) να συνεργαστούν στρατηγικά και εταιρικά, ως άλλωστε από κοινού έχουν συμφωνήσει, με τη συμμετοχή όλων των κρατών μελών τους. Στο πλαίσιο αυτό είναι απολύτως αυτονόητο ότι και οι δύο οφείλουν να δώσουν την δέουσα προσοχή, προς ίδιον όφελος, για να αποφευχθεί τυχόν διαρροή διαβαθμισμένων ή ευαίσθητων πληροφοριών προς την άλλη πλευρά, καθόσον είναι γεγονός η μη ύπαρξη υπογραφής συμφώνου ασφαλείας (security agreement) από την Κύπρο. Μόνον και μόνον όταν γίνει εφαρμογή αυτής της πρότασης, θα προαχθεί ουσιαστικά η στρατηγική συνεργασία μεταξύ του NATO και της ΕΕ και θα επιτευχθούν διακριτά αποτελέσματα.

Εξαιτίας λοιπόν των ανωτέρω αναφερθέντων (δηλαδή εφαρμογή της εσφαλμένης αντίληψης ότι όλα τα ζητήματα είναι διαβαθμισμένα άρα η Κύπρος δεν συμμετέχει), δεν διεξάγονται επίσημες συναντήσεις με τη συμμετοχή όλων των χωρών κρατών μελών (29 NATO + 27 ΕΕ), οπότε δεν δύνανται να ληφθούν κοινές αποφάσεις. Αυτό που συνήθως συμβαίνει, για να προαχθεί κάπως η στρατηγική εταιρική σχέση εν τοις πράγμασι αναγκαίως είναι ότι, είτε τα διεθνή επιτελεία και οι αντίστοιχες γραμματείες των δύο οργανισμών συναντώνται για να εργασθούν στο χαμηλότερο διαρθρωτικό / οργανωτικό επίπεδο, είτε τα δύο ηγετικά όργανα αυτών (NAC και PSC σε επίπεδο πρεσβευτών) συγκεντρώνονται και συζητούν ανεπίσημα. Είτε με τον ένα τρόπο είτε με τον άλλο διαπιστώνεται εύκολα ότι και στις δύο περιπτώσεις δεν μπορεί να υπάρξει καμία κοινή απόφαση αφού οι επαφές είναι άτυπες! Παρ' όλα αυτά παρατηρούνται εξελίξεις στο ανώτατο επίπεδο για την μεταξύ τους συνεργασία με συγκεκριμένες διακριτές και σχετικά λίγες σε αριθμό (για τα μεγέθη και την προοπτική των οργανισμών) δράσεις. Το μεγαλύτερο μέρος των εν λόγω δράσεων αφορά στις «μοντέρνες» προκλήσεις ασφαλείας, όπου ομολογουμένως η ΕΕ διαθέτει σημαντικές δυνατότητες αλλά είναι αυτή η επιζητούμενη συνέργεια των δύο που θα φέρει την ειδοποιό διαφορά! Βεβαίως στις εν λόγω δράσεις η ΕΕ συμμετέχει εν συνόλω...

Ας δούμε και τις επιπτώσεις που έχει η μη εφαρμογή της στρατηγικής εταιρικής σχέσης και συνεργασίας των δύο οργανισμών. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, ΕΕ και NATO διαθέτουν διαφορετικές (εν πολλοίς συμπληρωματικές) πολιτικού τύπου δυνατότητες αλλά και στρατιωτικές τέτοιες παρόμοιες, με εξαίρεση τις δυνατότητες και τεχνολογίες αιχμής των ΗΠΑ.

Με την εφαρμογή της στρατηγικής εταιρικής σχέσης NATO-ΕΕ και μετά από μια συνεκτική προσέγγιση, εφόσον υφίσταται ειλικρινής επιθυμία και συναφής προσπάθεια εκατέρωθεν για αμοιβαία συνεργασία, τότε και μόνο τότε θα μπορέσουν να επιτευχθούν αξιοσημείωτα αποτελέσματα και εξοικονόμηση διατιθέμενων μέσων και δυνατότητων. Το βάρος της Ευρωατλαντικής ασφάλειας στην περίπτωση αυτή θα δύναται να ισοκατανεμηθεί και το κόστος να είναι ελέγξιμο και πλέον περιορισμένο. Η λέξη-κλειδί εδώ είναι «συνεργασία» και όχι «συντονισμός». Τονίζω το θέμα διότι ενδεχομένως η μη ορθή χρήση των λέξεων να εισάγει μια εσφαλμένη αντίληψη. Έχει καταγραφεί στο παρελθόν ότι η χρήση της λέξης «συντονισμός» και όχι «συνεργασίας» έδρασε καταλυτικά και επηρέασε αρνητικά το επιθυμητό τελικό αποτέλεσμα. Η αντίληψη του κάθε οργανισμού όταν χρησιμοποιείται η λέξη «συντονισμός» είναι ότι υπάρχει μονομερής προσπάθεια ανάληψης μονομερούς ηγετικού ρόλου σε αυτή τη κοινή προσπάθεια, εγείροντας

έτσι τα ανταντακλαστικά της άλλης πλευράς που απλά δεν θέλει να τεθεί υπό συντονισμό.

Στην πραγματικότητα, η εφαρμογή της στρατηγικής συνεργασίας της εταιρικής σχέσης NATO και ΕΕ, θα επιτρέψει στους δύο οργανισμούς να επιτύχουν εξοικονόμηση πόρων και να αξιοποιήσουν πλήρως τις υπάρχουσες δυνατότητες όπου και όποτε αυτές είναι πραγματικά αναγκαίες. Σύμφωνα με οποιαδήποτε άλλη προσέγγιση, η ανάπτυξη ή / και η διάθεση των μέσων και των δυνατοτήτων διπλασιάζονται και αυξάνεται το συνολικό κόστος, καθιστώντας την επιλογή αυτή δαπανηρή και δυσβάσταχτη για τα κράτη μέλη ειδικά στους χαλεπούς καιρούς του σήμερα. Στο NATO, λίγοι σύμμαχοι συμμορφώνονται με την υποχρέωση της διάθεσης του 2% του ΑΕΠ στον τομέα της άμυνας. Αυτό το πολιτικής φύσεως ζήτημα έχει συζητηθεί έντονα την τελευταία δεκαετία και εκφράζεται διακριτά σε όλα τα ανακοινωθέντα κορυφής του NATO, ως υπενθύμιση στους συμμάχους των υποχρεώσεών τους σχετικά με το ευρωατλαντικό πλαίσιο ασφαλείας.

Πριν ολοκληρώσω αυτήν την ανάλυση, θα ήθελα να επισημάνω νέες αναφορές στις προκλήσεις ασφαλείας που παρουσιάστηκαν στο ανακοινωθέν των 70 χρόνων του NATO κατά την τελευταία διάσκεψη κορυφής στο Λονδίνο. Για πρώτη φορά, υπάρχει αναφορά στην «Κίνα», στην τεχνολογική εξέλιξη «5G» και βεβαίως καταγράφεται εκ νέου η ιδιαίτερα σημαντική αναφορά στον χώρο του «cyber». Εκτιμώ ότι σύντομα, η ΕΕ θα ακολουθήσει κάνοντας παρόμοιες επισημάνσεις. Μια παράμετρος επίσης που χρήζει αναλύσεως είναι η μετεξέλιξη της σχέσης των δύο Δ.Ο. υπό το πρίσμα του BREXIT. Το πλέον βέβαιο είναι ότι δημιουργούνται νέες συνθήκες, υπήρξαν ευκαιρίες οι οποίες κατά την εκτίμησή μου δεν έτυχαν εκμεταλλεύσεως από τη χώρα μας, θα δημιουργηθούν νέες ισορροπίες, αλλά όλα αυτά αποτελούν μια επί τούτοις προσέγγιση την οποία προτίθεμαι σύντομα, σε νέα εργασία, να εξετάσω.

Ολοκληρώνοντας την ανάλυση σχετικά με τις σχέσεις του NATO και της ΕΕ όσον αφορά τη στρατηγική τους εταιρική σχέση και συνεργασία, εξετάζοντας παράλληλα τις προκλήσεις ασφάλειας και τις τελευταίες γεωπολιτικές εξελίξεις, πρέπει να παραδεχτώ ότι ... πραγματικά «χρησιάζονται δύο για να χορέψουν ταγκό»! Και είναι καλύτερα οι δύο εταίροι (και συγκεκριμένα το NATO και η ΕΕ!) να προέρχονται από τη Δύση, να μοιράζονται κοινές αξίες, αρχές και ιστορία!

Το πλαίσιο της στρατηγικής συνεργασίας NATO και ΕΕ είναι επαρκές και σε ενεστώτα χρόνο δεν χρειάζεται αναθεώρηση, αλλά δέσμευση τηρήσεως και ωρίμανση ως προς τις πολιτικές πτυχές που το σκιαγραφούν. Αυξάνει την αμοιβαία εμπιστοσύνη και διασφαλίζει τη διαφάνεια σε όλα τα επίπεδα της συνεργασίας. Ένα ισχυρότερο NATO και μια ισχυρότερη ΕΕ θα μπορούσαν αμοιβαίως, στο πλαίσιο της στρατηγικής τους συνεργασίας, να ενισχυθούν. Από κοινού μπορούν να παρέχουν καλύτερη ασφάλεια και ευημερία στην ευρωατλαντική περιοχή και ακόμα πιο πέρα. Είναι απλά στην επιλογή τους, στην απόφασή τους να εξασφαλίσουν και να μεγιστοποιήσουν αυτές τις δυνατότητες! Οι τελευταίες εξελίξεις από τη σύνοδο κορυφής της Βαρσοβίας με το κοινό ανακοινωθέν των δύο οργανισμών, με την επιβεβαίωση αυτών εκ νέου στις Βρυξέλλες το παρελθόν καλοκαίρι κινούνται προς την ορθή και επιθυμητή κατεύθυνση, με παραμένουσες βεβαίως επίσης των προκλήσεων εφαρμογής κατόπιν ερμηνείας του πλαισίου στρατηγικής εταιρικής σχέσης και συνεργασίας NATO-ΕΕ.

Η στρατηγική αυτή συνεργασία θα πρέπει να συνεχιστεί με βάση τις ακόλουθες κατευθυντήριες αρχές: ανοικτό πνεύμα, διαφάνεια, συμπερίληψη και αμοιβαιότητα, πλήρη σεβασμό της αυτονομίας λήψης αποφάσεων και πλήρη συμμόρφωση των διαδικασιών των δύο οργανισμών με τις όποιες επιφυλάξεις ειδικού χαρακτήρα της πολιτικής ασφαλείας και άμυνας οποιουδήποτε εκ των μερών/μελών.

Και οι δύο πλευρές οφείλουν να δώσουν την αρμόζουσα προσοχή σε κάθε ενδεχόμενο παρερμηνείας των ζωτικών ζητημάτων της στρατηγικής εταιρικής τους σχέσης, εάν πραγματικά οι δύο οργανισμοί επιθυμούν να συνεργάζονται στρατηγικά, αποτελεσματικά και διαχρονικά.

ΕΕ: Οι διαδοχικές «κρίσεις», το μέλλον της και η θέση της Ελλάδας

Του Απόστολου Τσομπάνη-Νότιου

Βαλκανιολόγου-Συγγραφέα, Μέλους του ΕΛΙΣΜΕ

Η Ευρωπαϊκή Ένωση βιώνει ίσως την μακροβιότερη περίοδο κρίσης από την ίδρυσή της, που ξεκίνησαν το 2005 και φτάνει μέχρι και σήμερα. Η κατάσταση αυτή μοιάζει σαν ένα σπινάλιο διαδοχικών κρίσεων, που ξεκινάει από την απόρριψη του Συντάγματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και φτάνει μέχρι την μεταναστευτική κρίση και την κρίση χρέους.

Πριν τα δημοψηφίσματα σε Γαλλία και Ολλανδία, η ΕΕ θεωρούνταν ως μία συνεκτική και ισχυρή πολιτική και οικονομική συμμαχία και ένας συνομιλητής άξιος προσοχής στο διεθνές προσκήνιο, τόσο σε πολιτικό όσο και σε οικονομικό επίπεδο. Στην Σύνοδο Κορυφής της Κοπεγχάγης (2002) αποφασίστηκε η μεγαλύτερη διεύρυνση στην ιστορία της ΕΕ με ένταξη δέκα κρατών, μεταξύ αυτών και η Κύπρος και το σύνολο σχεδόν των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης που ήταν στην σφαίρα επιρροής της πρώην ΕΣΣΔ κατά την διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου.

Ευρωσύνταγμα – Μεταρρυθμιστική Συνθήκη

Το 2003 ήταν μία χρονιά σταθμός στην ιστορία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς επιχειρήθηκε μία σημαντική μεταρρύθμιση προς την πολιτική ενοποίηση. Στην Σύνοδο της Αθήνας παρουσιάστηκε το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα από τον Βαλερί Ζισκάρ ντ' Εστέν, Πρώην Πρόεδρο της Γαλλίας (1974-1981) και Πρόεδρο της Επιτροπής για την κατάρτιση του. Το σχέδιο υιοθετήθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και παραπέμφθηκε στα κράτη-μέλη προς έγκριση ή στα εθνικά κοινοβούλια ή μέσω δημοψηφίσματος. Παράλληλα, στην Στοά Αττάλου υπογράφηκε η Συνθήκη Προσχώρησης των δέκα νέων κρατών-μελών (Κύπρος, Μάλτα, Τσεχία, Σλοβακία, Σλοβενία, Εσθονία, Λεττονία, Λιθουανία, Ουγγαρία, Πολωνία) και ημερομηνία ένταξης ορίστηκε η 1η Μαΐου 2004. Μετά τις Ευρωεκλογές του Ιουνίου 2004, νέος Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής εκλέχτηκε ο Πρωθυπουργός της Πορτογαλίας Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο.

Το 2005 σηματοδότησε την πρώτη σημαντική κρίση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Γαλλία και η Ολλανδία απέρριψαν σε αντίστοιχα δημοψηφίσματα το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα. Το αρνητικό αποτέλεσμα και στα δύο δημοψηφίσματα οδήγησε την ηγεσία της ΕΕ να το «βάλει στον πάγο» και να εισέλθει σε μία περίοδο προβληματισμού για την πορεία της. Δύο χρόνια μετά, το 2007, παρουσιάστηκε η Μεταρρυθμιστική Συνθήκη της ΕΕ, που εγκρίθηκε από το σύνολο των κρατών-μελών της ΕΕ, χωρίς να παραπεμφθεί σε δημοψηφίσματα. Η εξέλιξη αυτή, θα μπορούσε κάποιος να πει, ήταν ένα δείγμα του ελλείματος δημοκρατίας που επικρατούσε μέσα στις τάξεις της Ένωσης.

Σε εφαρμογή της Μεταρρυθμιστικής Συνθήκης, το 2009 εκλέχτηκε Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου ο Πρωθυπουργός του Βελγίου Χέρμαν βαν Ρομπέι και Υπατη Εκπρόσωπος Εξωτερικής Πολιτικής της ΕΕ η Κά-

θριν Άστον. Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής επανεκλέχτηκε ο Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο.

Διεθνής Οικονομική Κρίση

Το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης στις ΗΠΑ επηρέασε, όπως ήταν αναμενόμενο και την ΕΕ. Η μεγαλύτερη, όμως, ανισότητα υφίστατο εντός της Ευρωζώνης, με τις χώρες του «πλούσιου Βορρά» και του «φτωχού Νότου». Από την άλλη, το δημοσιονομικό πλαίσιο ήταν αρκετά «σφιχτό» με δυνατότητα πληθωρισμού έως 3%, ενώ με την ένταξή τους τα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης είχαν απωλέσει σημαντικά οικονομικά εργαλεία με τα οποία θα μπορούσαν ενδεχομένως να αντιμετωπίσουν προβλήματα στα δημόσια οικονομικά. Ως αποτέλεσμα, πολλά κράτη βρέθηκαν στο μάτι του κυκλώνα, με πρώτο την Ελλάδα. Επειδή η ΕΕ δεν διέθετε ακόμη μηχανισμό οικονομικής στήριξης, τα κράτη του Νότου έλαβαν οικονομική βοήθεια από την ΕΚΤ και το ΔΝΤ. Όμως, οι όροι των δανείων ήταν πολύ σκληροί, καθώς συνδέθηκαν με μέτρα που περιλάμβαναν περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, αύξηση της φορολογίας κυρίως στα μεσαία και χαμηλά εισοδήματα και σαρωτικές αλλαγές στην εργασιακή νομοθεσία.

Το πακέτο αυτό είχε αντίκτυπο σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας αισθάνθηκε αγανάκτηση γι το πακέτο μέτρων και στράφηκε προς διάφορα μορφώματα ακροδεξιάς ή ακροαριστερής καταβολής. Η απεικόνιση της αγανάκτησης αυτής φάνηκε για την Ελλάδα στις βουλευτικές εκλογές του 2012 όταν το ακροδεξιό μόρφωμα της Χρυσής Αυγής κατάφερε να εισέλθει στη Βουλή. Αντίστοιχο συνέβη στην Κύπρο το 2016, με την είσοδο στη Βουλή των Αντιπροσώπων του ΕΛΑΜ. Σε άλλα κράτη, πολλά τέτοιου είδους μορφώματα έφτασαν στο σημείο να διεκδικήσουν συμμετοχή στην διακυβέρνηση. Απεικόνιση υπήρξε και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, καθώς οι Ακροδεξιοί και οι Ευρωσκεπτικιστές κατάφεραν να έχουν ενισχυμένη παρουσία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο μετά τις Ευρωεκλογές του 2014, χωρίς να επιτύχουν να επηρεάσουν τις εξελίξεις. Αξίζει να αναφερθεί ότι μετά τις Ευρωεκλογές του 2014, Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου εκλέχτηκε ο Πρωθυπουργός της Πολωνίας, Ντόναλντ Τουσκ, και Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής εκλέχτηκε ο πρώην Πρωθυπουργός του Λουξεμβούργου, Ζαν Κλοντ Γιουνκέρ.

Brexit

Το ισχυρό σοκ για την Ευρωπαϊκή Ένωση ήρθε από το Ηνωμένο Βασίλειο. Στο δημοψήφισμα της 23ης Ιουνίου 2016 το 52% των ψηφισάντων ψήφισαν υπέρ της αποχώρησης της χώρας από την ΕΕ έναντι 48% που υπερψήφισαν την νέα συμφωνία που συνήψε η κυβέρνηση Κάμερον με την Ένωση. Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, ο

Ντέιβιντ Κάμερον παραιτήθηκε από το αξίωμα του Πρωθυπουργού. Στην θέση του εκλέχτηκε η έως τότε Υπουργός Εσωτερικών, Τερέζα Μέι. Η Τερέζα Μέι, στον σχηματισμό της κυβέρνησής της, διόρισε Υπουργό Εξωτερικών τον Μπόρις Τζόνσον, έναν από τους επικεφαλής της εκστρατείας υπέρ του Brexit και πρώην δήμαρχο του Λονδίνου. Οι διαπραγματεύσεις για το Brexit ξεκίνησαν στις αρχές του 2017, αλλά διακόπηκαν λόγω προκήρυξης πρόωρων βουλευτικών εκλογών από την Τερέζα Μέι το καλοκαίρι του ίδιου χρόνου. Στις εκλογές, οι Συντηρητικοί κέρδισαν εκ νέου, αλλά έχασαν την αυτοδυναμία στην Βουλή των Κοινοτήτων, που είχαν πετύχει στις εκλογές του 2015. Ως αποτέλεσμα, οι Συντηρητικοί σχημάτισαν κυβέρνηση με την στήριξη ενός μικρού κόμματος από την Βόρεια Ιρλανδία, των Ενωμένων Δημοκρατών.

Μετά από μεγάλο διάστημα διαπραγματεύσεων, επήλθε συμφωνία μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τους όρους αποχώρησης και την διάδοχη κατάσταση που θα αφορά στις οικονομικές και διπλωματικές επαφές μεταξύ των δύο μερών. «Κόκκινο πανί» ήταν το καθεστώς συνόρων στην Βόρεια Ιρλανδία. Η συμφωνία ήταν ότι θα εγκαθίσταντο τελωνεία μεταξύ Βόρειας Ιρλανδίας και Δημοκρατίας της Ιρλανδίας, αλλά μόνο στην Μεγάλη Βρετανία. Αυτό προκάλεσε την οργή βουλευτών που ήταν οπαδοί ενός σκληρού Brexit, οι οποίοι απείλησαν ότι θα την καταψηφίσουν. Μάλιστα, παραιτήθηκαν οι Υπουργοί Εξωτερικών και Brexit, εκφράζοντας την αντίθεσή τους στην συμφωνία.

Παρά τις τρεις προσπάθειες της κυβέρνησης Μέι, η συμφωνία κατέπεσε στην Βουλή των Κοινοτήτων, καθώς καταψηφίστηκε από μερίδα των Συντηρητικών βουλευτών, των Εργατικών και των κομμάτων της ελάσσονος αντιπολίτευσης. Έτσι, τον περασμένο Ιούλιο η Τερέζα Μέι παραιτήθηκε από Πρωθυπουργός και επικεφαλής του Συντηρητικού Κόμματος. Διάδοχός της στο Νούμερο 10 της Ντάουνινγκ Στρητ εκλέχτηκε ο Μπόρις Τζόνσον, παραιτηθείς Υπουργός Εξωτερικών.

Αμέσως μόλις ανέλαβε τα καθήκοντά του, υποσχέθηκε ότι θα προχωρήσει το Brexit και θα αποχωρήσει η χώρα από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Παρά τις προσπάθειές του, κατέστη εκ νέου αδύνατη η ψήφιση της Συμφωνίας Αποχώρησης του Ηνωμένου Βασιλείου από την ΕΕ. Επίσης, ο Μπόρις Τζόνσον έχασε την πλειοψηφία στη Βουλή των Κοινοτήτων, με την αποχώρηση είκοσι και πλέον βουλευτών του κυβερνώντος κόμματος από την κοινοβουλευτική ομάδα. Ως αποτέλεσμα, προκήρυξε πρόωρες βουλευτικές εκλογές για τις 12 Δεκεμβρίου, στις οποίες κατήγαγε μεγάλη νίκη με ισχυρή αυτοδυναμία. Στον αντίποδα, οι Εργατικοί καταποντίστηκαν με την απώλεια σημαντικού αριθμού εδρών. Αμέσως μόλις έλαβε εκ νέου την εντολή, ο Πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου δήλωσε ότι θα προχωρήσει στην ψήφιση της Συμφωνίας Αποχώρησης και το Ηνωμένο Βασίλειο θα αποχωρήσει στις 31 Ιανουαρίου 2020. Μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου από την Βουλή των Κοινοτήτων, το Ηνωμένο Βασίλειο αποχωρεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση στις 31 Ιανουαρίου 2020. Η μεταβατική περίοδος θα λήξει στις 31

Δεκεμβρίου 2020.

Μεταναστευτική Κρίση

Μία επιπλέον πρόκληση, που υφίσταται από το 2015, είναι η διαχείριση του προσφυγικού – μεταναστευτικού ζητήματος. Από τις αρχές του 2015, εκατοντάδες χιλιάδες άτομα από χώρες της Ασίας και της Αφρικής έχουν εισέλθει παράνομα στην Ευρώπη, μέσω της Ελλάδας, της Ιταλίας και της Ισπανίας. Πολλοί από αυτούς προέρχονται από εμπόλεμες περιοχές (πχ Συρία). Η συντριπτική πλειονότητα, όμως, προέρχεται από μη εμπόλεμες περιοχές (Αφγανιστάν, Πακιστάν, Μπαγκλαντές, Μαρόκο, Τυνησία). Εδώ φάνηκε για ακόμη μία φορά το χάσμα μεταξύ Βορρά και Νότου. Η Καγκελάριος της Γερμανίας σε δηλώσεις της στις αρχές της μεταναστευτικής κρίσης παρότρυνε τους μετανάστες να μεταβούν στην Γερμανία για εύρεση εργασίας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την κατακόρυφη αύξηση των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών στον Νότο και κυρίως στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα να καταστούν ανεξέλεγκτες. Επίσης, πολλές χώρες της ΕΕ «έκλεισαν» τα σύνορα στους πρόσφυγες, όπως η Αυστρία, η Πολωνία και η Ουγγαρία. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να συσσωρευτούν χιλιάδες πρόσφυγες και λαθρομετανάστες μέσα στην ελληνική επικράτεια, πολλές φορές μέσα σε άθλιες συνθήκες.

Παρά το μεγάλο πρόβλημα, δυστυχώς η ΕΕ δεν στάθηκε στο ύψος της περίπτωσης και δεν έδωσε λύση ουσιαστική στην κρίση αυτή. Δυστυχώς, τα κράτη – μέλη προέταξαν το εθνικό ή μικροπολιτικό συμφέρον έναντι του συλλογικού συμφέροντος και δεν τήρησαν την αρχή της αναλογικότητας. Παρά την Συμφωνία ΕΕ – Τουρκίας για τον περιορισμό των μεταναστευτικών ροών, η Τουρκία έχει διακόψει την συνεργασία και δεν αποτρέπει πλέον τις μεταναστευτικές ροές προς την Ελλάδα, κάτι που αναμένεται να ενταθεί με την βελτίωση των μετεωρολογικών συνθηκών από την ερχόμενη άνοιξη, και θα βρει την Ελλάδα ανέτοιμη.

Τουρκική Προκλητικότητα

Η προκλητικότητα της Τουρκίας έναντι της Ελλάδας, της Κύπρου, αλλά και της ΕΕ αποτελεί ένα ακόμη σημαντικό ζήτημα. Μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 2016, η Τουρκία ανέβασε τους τόνους έναντι της Δύσης. Ειδικότερα, στράφηκε εναντίον της Ελλάδας όταν ο Άρειος Πάγος αποφάσισε υπέρ της παροχής ασύλου στους 8 Τούρκους αξιωματικούς που αυτομόλησαν με ελικόπτερο και προσγειώθηκαν στην Αλεξανδρούπολη. Ο Πρόεδρος της Τουρκίας είχε δηλώσει επανειλημμένα (αλλά άνευ αποδείξεων) ότι είχε λάβει ρητή διαβεβαίωση από τον τότε πρωθυπουργό της Ελλάδας, Αλέξη Τσίπρα, ότι το αργότερο σε 20 ημέρες θα εκδίδονταν στην Τουρκία οι 8 Τούρκοι αξιωματικοί, κάτι που τελικά δεν έγινε.

Ένα άλλο θερμό επεισόδιο υπήρξε η σύλληψη των δύο Ελλήνων στρατιωτικών στο Τρίγωνο του Κάραγατς στον Έβρο, στο μοναδικό χερσαίο συνοριακό τμήμα των δύο χωρών. Παρόλο που επρόκειτο για ένα σύνθηδες μεθοριακό επεισόδιο, οι δύο στρατιωτικοί κρατήθηκαν στις φυλακές της Αδριανούπολης αντιμετωπίζοντας ακόμη και την

κατηγορία της κατασκοπείας εις βάρος της Τουρκίας. Κατά την διάρκεια της κράτησής τους, ο Πρόεδρος Ερντογάν είχε προτείνει ανταλλαγή των δύο Ελλήνων στρατιωτικών με τους οκτώ Τούρκους στρατιωτικούς που τους δόθηκε άσυλο στην Ελλάδα. Μετά την διεθνοποίηση του θέματος από την Ελλάδα και την άσκηση πιέσεων και από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού, τελικά οι δύο στρατιωτικοί αφέθηκαν ελεύθεροι και επέστρεψαν στην Ελλάδα. Οι κατηγορίες μετατράπηκαν σε παράνομη είσοδο στην Τουρκία και δικάστηκαν ερήμην.

Την σκυτάλη έλαβαν οι δηλώσεις της Τουρκικής Κυβέρνησης για επανδιαπραγμάτευση της Συνθήκης της Λωζάννης, με την οποία καθορίστηκαν τα σύνορα των δύο κρατών. Ο Πρόεδρος Ερντογάν δήλωσε ότι η Τουρκία βγήκε χαμένη από την Λωζάννη, την στιγμή που προσάρτησε αμαχητί την Ανατολική Θράκη, το Τρίγωνο του Καραγατς, την Ίμβρο και την Τένεδο. Κάλεσε δε την Ελλάδα σε απευθείας διαπραγματεύσεις για αναθεώρηση της Συνθήκης, ακόμα και στην επίσημη επίσκεψή του στην Αθήνα. Η απάντηση, διά στόματος του τότε Προέδρου της Δημοκρατίας Προκόπη Παυλόπουλου, ήταν ξεκάθαρη: Δεν τίθεται κανένα ζήτημα αναθεώρησης της Συνθήκης της Λωζάννης.

Τα σημαντικότερα προβλήματα για την ΕΕ ήρθαν όταν η Τουρκία έθεσε ζήτημα συνεκμετάλλευσης των κοιτασμάτων υδρογονανθράκων στην Κύπρο και έστειλε ερευνητικά σκάφη με συνοδεία σκαφών του πολεμικού της ναυτικού, παραβιάζοντας κατάφωρα το Δίκαιο της Θάλασσας. Μάλιστα, προχώρησε σε αποκλεισμό θαλασσίου οικοπέδου ανοιχτά της Αμμοχώστου εις βάρος ερευνητικού σκάφους ιταλικής εταιρείας, εξαναγκάζοντας την τελευταία να αποχωρήσει από την περιοχή. Επιπλέον, έχει δηλώσει ανοιχτά σε όλους τους τόνους ότι δε θα επιτρέψει να αποκλειστεί από την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων της Κύπρου.

Ως αποτέλεσμα, ο Υπουργός Εθνικής Άμυνας της Τουρκίας, Στρατηγός εα Χουλουσί Ακάρ, δημοσίευσε τους χάρτες της «Γαλάζιας Πατρίδας», σύμφωνα με τους οποίους δέσμευε το μισό Αιγαίο και την Βόρεια Ελλάδα μέχρι και την Θεσσαλονίκη, θεωρώντας τα δικά της εδάφη που χάθηκαν στους πολέμους. Σε συνέχεια αυτού, προχώρησε στην υπογραφή Συμφωνίας Οριοθέτησης ΑΟΖ με την

Λιβύη, παρακάμπτοντας τις ΑΟΖ Ελλάδας και Κύπρου.

Η συμφωνία αυτή πυροδότησε εξελίξεις στην Λιβύη. Ο Στρατάρχης Χαλίφα Χαφτάρ, επικεφαλής του Λιβυκού Εθνικού Στρατού, κήρυξε άκυρη την συμφωνία. Το ίδιο έπραξε και ο Πρόεδρος της Βουλής της Λιβύης. Παράλληλα, η συμφωνία αυτή χαρακτηρίστηκε ως άκυρη και από την ΕΕ και από μέλη του Κογκρέσου, μετά από κινητοποίηση Ελλάδας και Κύπρου. Λίγες ημέρες μετά, η Βουλή της Λιβύης καταψήφισε την συμφωνία. Παράλληλα, ο Χαλίφα Χαφτάρ ξεκίνησε ένοπλη κίνηση ενάντια της κυβέρνησης της Λιβύης, με σκοπό την ανατροπή της.

Βλέποντας τις εξελίξεις και την αστάθεια που προκαλείται στην περιοχή της Μεσογείου, η Γερμανία συγκάλεσε Διάσκεψη για την επίλυση του Λιβυκού Προβλήματος, με απουσία της Ελλάδας. Η απουσία οφείλεται σε μη πρόσκληση της Ελλάδας από την Γερμανία, κάτι που προκάλεσε την αντίδραση της Ελλάδας. Ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας, σε συνέντευξή του δήλωσε ότι η Ελλάδα θα σκύσει βέτο σε οποιαδήποτε λύση βρεθεί για την Λιβύη αν αυτή δεν περιλαμβάνει την ακύρωση της Συμφωνίας Οριοθέτησης ΑΟΖ με την Τουρκία.

Επίλογος

Η δεκαπενταετής κρίση που παρουσιάζει η ΕΕ δείχνει ότι παραμένει, χωρίς να παρουσιάζει σημάδια υποχώρησης, παρά τις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες. Η ΕΕ φαίνεται αδύναμη να ανταπεξέλθει στις νέες προκλήσεις που παρουσιάζονται, η μία πίσω από την άλλη.

Μέσα στην Ένωση διαμορφώνονται διάφορες ομάδες που θέλουν να έχουν ηγετικό ρόλο στην διαδικασία λήψης αποφάσεων, ή ακόμα και να αποφασίσουν χωρίς να λάβουν υπόψη τα κράτη-μέλη. Αυτές οι τάσεις ίσως αποτελούν την αιτία διαλυτικών τάσεων, ή ακόμα και αποχώρησης μέσα στο εσωτερικό των κρατών-μελών.

Η ΕΕ καλείται να ανταποκριθεί επιτυχώς και να αλλάξει ριζικά, σε βαθμό που να αποτελεί πυλώνα σταθερότητας στην περιοχή. Η Ελλάδα καλείται και οφείλει να συμβάλλει στην κατεύθυνση αυτή, με παράλληλη εξασφάλιση των εθνικών της συμφερόντων στο μέγιστο δυνατό επίπεδο. Η Ευρώπη είναι το σπίτι πολλών κρατών, μαζί και της Ελλάδας, αλλά η Ελλάδα αποτελεί τον θεμέλιο λίθο της Ευρώπης, μαζί με την Ρώμη και τον Χριστιανισμό.

Αυστραλία και παράτυποι μετανάστες

Η Αυστραλία έχει ακολουθήσει μια σκληρή γραμμή στην προστασία των θαλάσσιων συνόρων της τα οποία έχει κυριολεκτικά «σφραγίσει». Ένα νέο βίντεο που αναρτήθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου στέλνει αυστηρό μήνυμα.

Γράφει ο Κώστας Αττίας

Έχω ένα μήνυμα», λέει σε βίντεο ο Διοικητής της επιχείρησης «Κυρίαρχα Σύνορα».

«Σε όποιον σκέφτεται να έρθει παράνομα στην Αυστραλία με βάρκα λέω μην το κάνεις», αναφέρει, για να συμπληρώσει «όποιος επιχειρήσει να εισέλθει παράνομα ποτέ δεν θα ζήσει ή θα εργαστεί στην Αυστραλία».

Οι Αυστραλοί λένε πως είναι αποφασισμένοι να προστατεύσουν τα σύνορα τους, να αποτρέψουν την παράνομη διακίνηση ανθρώ-

πων βάζοντας τέρμα σε μια παράνομη δραστηριότητα από την οποία κάποιιοι πλουτίζουν και να μην αφήσουν ανθρώπους να ρισκάρουν την ζωή τους στην θάλασσα. Μια στάση που κάνει αρκετούς να σκέφτονται πως η αναποτελεσματική προστασία των συνόρων της ΕΕ ίσως και να μην είναι αποτέλεσμα μόνο ανεπάρκειας αλλά και πολιτικής απόφασης να υπάρξουν στην Ευρώπη φτηνά και νέα εργατικά χέρια.

Στο βίντεο τονίζεται πως οι τελευταίοι 13 άνθρωποι που εντοπίστηκαν, και προέρχονταν από την Σρι Λάνκα, έχασαν τα λεφτά τους, στάλθηκαν πίσω στην χώρα τους, και εκεί αντιμετώπισαν νέο έλεγχο από τις αρχές.

Θα πολεμήσουμε το λαθρεμπόριο ανθρώπων και θα δείξουμε σε ανθρώπους που βρίσκονται σε ανάγκη πως δεν πρέπει να ρισκάρουν την ζωή τους, «έχετε μηδεν πιθανότητες να πετύχετε» σημειώνει ο επικεφαλής στρατηγός Craig Furini.

Η ορθή οδός

Η συγγνώμη Νετανιάχου και οι επιπτώσεις της
Πως ένα παρελθόν Ισραηλινόν ηθικόν απόπημα με το δικαιολογητικόν πολιτικού ελιγμού
συνιστά διαρκές δίδαγμα για τους σημερινούς Έλληνες

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη
Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Την τελευταία ημέρα της επίσκεψης του Μπαράκ Ομπάμα στο Ισραήλ συνέβη το ανεπάντεχο. Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Νετανιάχου, στο αεροδρόμιο Μπέν Γκουριόν συνομιλεί τηλεφωνικά και ζητάει συγγνώμη από τον Τούρκο πρωθυπουργό Ερντογάν, για τον θάνατο των εννέα Τούρκων πολιτών τον Μάιο του 2010, από την στρατιωτική επιχείρηση των Ισραηλινών κομάντος, στο πλοίο Mavi Marmara, που κατευθυνόταν επικεφαλής στολίσκου προς την Γάζα, με σκοπό να «σπάσει» τον αποκλεισμό, με το πρόσχημα της ανθρωπιστικής βοήθειας.

Η ενέργεια αυτή ή -κατά τους πατριωτικόν νουν έχοντας- το απόπημα αυτό του Νετανιάχου προκάλεσε πλήθος σχολίων διεθνώς, αλλά και εντός της Ελλάδος και βεβαίως και εντός του Ισραήλ. Στην Ελλάδα ιδιαίτερα, «έγκυροι» αναλυτές υπερέβαλλαν εαυτούς σε κινδυνολογικά σενάρια και δυσοίωνες εκτιμήσεις για το μέλλον των Ελληνο-Ισραηλινών σχέσεων. Το ξέσπασμα των “Τουρκολάγων” αυτών αναλυτών θα μπορούσε να θεωρηθεί και ως συγκεκαλυμμένη έκφραση αντισημιτικών αισθημάτων και απέχθειας προς το Ισραήλ και τους Ισραηλινούς. Γιατί πως αλλιώς να εξηγήσεις όλη αυτή την υστερία των δυσοίωνων και καταστροφικών αναλύσεων, για το μέλλον της Ελλάδος, που καταστρέφεται από ένα συγγνώμη, για την “αχαριστία” και την ασυνέπεια των Ισραηλινών που «πρόδωσαν» τους φίλους, για την αδιαφορία του Ισραήλ για τα τεκταινόμενα στην Κύπρο και άλλα πολλά ακόμη και ότι καλό θα είναι να έχουμε όλοι μας ένα τουρκικό φέσι και να είμαστε έτοιμοι να το φορέσουμε, δείγμα πλήρους υποταγής πλέον στον σύγχρονο Πασά της Ανατολικής Μεσογείου και εκφραστή της Νέο_Οθωμανικής πολιτικής, τον Ερντογάν.

Είναι όμως έτσι τα πράγματα ή μήπως βιάστηκαν ορισμένοι να κρίνουν και να επικρίνουν; Ας εξετάσουμε την κατάσταση με ψυχραιμία και λογική, με βάση τα δεδομένα, τις εκτιμήσεις, τις εξελίξεις στην περιοχή, την διεθνή πολιτική και διπλωματική κατάσταση, τα συμφέροντα και τους σχεδιασμούς βασικά των ΗΠΑ και την συμπεριφορά των λοιπών εμπλεκομένων.

Η ομιλία Γιτζάκ Ράμπιν

Το 1967, μετά τον νικηφόρο Πόλεμο των Έξι Ημερών, ο Γιτζάκ Ράμπιν εκφώνησε μία ομιλία, που έμεινε γνωστή στην ιστορία, ως «Η ορθή οδός». Στην ομιλία του αυτή ο Ράμπιν, απέτισε φόρο τιμής στην ηθική διαγωγή των IDF [Ισραηλινών Ενόπλων Δυνάμεων] κατά τη διάρκεια της εμπόλεμης σύρραξης, η οποία «ξεκινά με το πνεύμα και τελειώνει με την πνεύμα».

Σύμφωνα λοιπόν με τον Ράμπιν, οι θυσίες και η αδελφοσύνη των Ισραηλινών στρατιωτών δεν ήταν το αποτέλεσμα της μαχητικότητάς τους, αλλά προέκυψαν από την επίγνωση του γεγονότος ότι ο αγώνας τους ήταν δίκαιος και από τη συνειδητοποίηση του ρόλου τους και του καθήκοντός τους, που ήταν η «διασφάλιση της ύπαρξης του Ισραηλινού έθνους στην πατρίδα του, στο πατρογονικό Yeretz Israel».

Η ιστορία έχει αποδείξει επανειλημμένα ότι η νίκη, είτε σε πολιτικό είτε σε στρατιωτικό επίπεδο, επιτυγχάνεται από εκείνους που πιστεύουν εντονότερα στην ορθότητα του αγώνα τους και που διατηρούν βαθιά πίστη και πεποίθηση ότι πράττουν το ορθό. Και είναι αποδεδειγμένο, ότι η νίκη δεν έχει σχέση μόνο με το πολυπληθές του στρατεύματος. Έχουμε πολυάριθμα παραδείγματα σε ολόκληρη την παγκόσμια ιστορία, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Η Ελληνική ιστορία βρίθει τέτοιων παραδειγμάτων, όπως την μάχη του Μαραθώνα, την μάχη των Θερμοπυλών, την ναυμαχία της Σαλαμίνας, τις μάχες του Μεγάλου Αλεξάνδρου κατά των Περσών και για να μην μακρηγορούμε να αναφερθούμε και στο έπος του 40. Αυτό συνέβη, στον πόλεμο της Ανεξαρτησίας για το Ισραήλ, το 1948, όταν οι ολιγάριθμες εβραϊκές δυνάμεις (Yishuv) επικράτησαν των Ενόπλων Δυνάμεων πέντε Αραβικών κρατών. Το αυτό συνέβη και στο Βιετνάμ, όπου οι ΗΠΑ υπέστησαν σοβαρές απώλειες που οφείλονται σε εσωτερικές διαφορές των Αμερικανικών Ενόπλων Δυνάμεων, ως προς τη δικαιολόγηση του πολέμου αυτού και από την άλλη πλευρά ο λόγος που οι Βιετκόγκ τελικά νίκησαν.

Το άρθρον του Λίμπερμανν

Σε πρόσφατο άρθρο του ο πρώην ΥΠΕΞ του Ισραήλ και νυν επικεφαλής της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας της Κνέσετ Αβίγκντορ Λίμπερμαν, στενός συνεργάτης του Νετανιάχου, επικρίνει την απολογία του Πρωθυπουργού Μπέντζαμιν Νετανιάχου προς στον Τούρκο ομόλογό του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντοάν, χρησιμοποιώντας ως επιχείρημα αυτή την ιστορική ομιλία του Γιτζάκ Ράμπιν και την ηθική έννοια της «Ορθής Οδού», κάνοντας μάλιστα λόγο και για τις επιπτώσεις της στις σχέσεις του Ισραήλ με την Ελλάδα και την Κύπρο.

Αναφέρει ο Λίμπερμαν: « Ο κύριος λόγος για την αντίρρηση μου στην απολογία του Ισραήλ προς την Τουρκία είναι το πνεύμα και η ηθική αξία του Ορθού δρόμου. Αυτή η απολογία, εάν αποβεί επιζήμια για το βασικό αίσθημα της δικαιοσύνης και της ηθικής του ισραηλινού λαού, θα προκαλέσει μακροχρόνια ζημία στη χώρα, ανεξαρτήτως του άμεσου πολιτικού οφέλους που φαίνεται να εξασφαλίζει.

Οι στρατιώτες που διακινδύνευσαν τη ζωή τους για λογαριασμό του κράτους του Ισραήλ στο Mavi Marmara, αξίζουν κάτι καλύτερο».

Και ο Λίμπερμαν συνεχίζει: «Ακόμη πιο σημαντικός είναι ο τρόπος με τον οποίο η Ελλάδα, η Κύπρος, τα κράτη του Κόλπου, οι Κούρδοι, καθώς και οι μετριοπαθείς και οι κοσμικοί Τούρκοι εξέλαβαν την απολογία. Η ερμηνεία τους είναι ότι αντί της συνεργασίας με το Ισραήλ, είναι προτιμότερο όπως το αγνοήσουν και ασχοληθούν απευθείας με τον Ερντογάν και τον Νταβούτογλου. Τους αποδεικνύει ότι δεν μπορούν να στηρίζονται στο Ισραήλ και ότι δεν μπορούν να συνεργαστούν μαζί μας για θέματα που είναι ζωτικής σημασίας για εμάς, όσον αφορά στην ενίσχυση των μετριοπαθών στοιχείων στη Μέση Ανατολή. Πρόκειται για μία μακροπρόθεσμη στρατηγική ζημία, τα αποτελέσματα της οποίας δεν έχουν ακόμη καταστεί πλήρως ορατά.

Εν κατακλείδι, είναι σημαντικό για μένα να επαναλάβω στους στρατιώτες των IDF αυτό που τους είπε ο Πρωθυπουργός σε τελετή αποφοίτησης ναυτικών δοκίμων προ δύο ετών: «Το Ισραήλ είναι περήφανο για σας. Είμαστε περήφανοι για σας».

Δηλαδή με απλά λόγια για πρώτη φορά Ισραηλινός πρωθυπουργός «έδωσε» προς χάριν της πολιτικής και της διπλωματίας και με οφέλη άγνωστα προς το

παρόν, την υπερηφάνεια του Ισραηλινού έθνους, τις Ένοπλες δυνάμεις του. Ίσως δεν είναι τυχαίο, ότι ο Νετανιάχου δεν προέρχεται από τις τάξεις των Ενόπλων Δυνάμεων του Ισραήλ (IDF), ως είθισται να είναι η συντριπτική πλειοψηφία των Ισραηλινών πρωθυπουργών. Εκτιμούμε ότι αν ήταν ο Σαρόν ή ο Εχούντ Μπαράκ, δεν θα λειτουργούσαν κατά αυτό τον τρόπο.

Οι επιπτώσεις

Σε ότι αφορά το ηθικό μέρος, τα είπε όλα ο Λίμπερμαν. Η απολογία του Ισραήλ προς την Τουρκία αντιτίθεται στο πνεύμα και την ηθική αξία της Ορθής Οδού, του Γιτζάκ Ράμπιν. Και όσο και αν κάποιος δεν το θεωρούν σημαντικό, είναι και πολύ μάλιστα. Εκτιμάται ότι τελικά θα αποβεί επιζήμια για το βασικό αίσθημα της δικαιοσύνης και της ηθικής του ισραηλινού λαού και όπως πιστεύει και ο Λίμπερμαν τελικά θα προκαλέσει μακροχρόνια ζημία στη χώρα, ανεξαρτήτως του όποιου πολιτικού οφέλους, που θεωρεί ότι θα αποκομίσει ο Νετανιάχου. Και υπάρχει ακόμη και το θέμα της προστασίας των στρατιωτών που δεν έχει κλείσει. Και αυτό είναι το σημαντικότερο.

Σε ότι αφορά τους φίλους και τους συμμάχους του Ισραήλ, η απογοήτευση ήταν έντονη και φανερή. Το Ισραήλ χάνει το προφίλ του ισχυρού, που δεν υποχωρεί σε πιέσεις και σε δύσκολες καταστάσεις και επιβιώνει πάντα αν και περιτριγυρίζεται από εχθρούς.

Εκτιμούμε ότι η βασική φιλοσοφία της στρατηγικής μας συνεργασίας με το Ισραήλ δεν έχει αλλάξει και ότι μας συνδέουν κοινοί πολιτικοί, πολιτισμικοί και ενεργειακοί δεσμοί. Τα συμφέροντα είναι κοινά και απαραίτητα και για τις δύο, ή μάλλον και για τις τρεις χώρες. Και έτσι το βλέπει και η συντριπτική πλειοψηφία των Ισραηλινών. Απλά η Ελλάδα θα πρέπει να εγκαταλείψει την εθνοκτόνο πολιτική του συμβιβασμού με την Τουρκία και τα φοβικά σύνδρομα που μας διακατέχουν στην εξωτερική μας πολιτική και με ενότητα, θάρρος, συνεργασία και πολιτική διαύγεια να εκμεταλλευτεί τις εξελίξεις και τον αναδυόμενο ενεργειακό της πλούτο και να προχωρήσει σε μια καθαρή ανυποχώρητη εθνική πολιτική και να μην ενεργεί μοιρολατρικά και υποτακτικά σε Τρόικες και μεγάλες δυνάμεις. Εδώ μια μικρή και αδύναμη χώρα, η Συρία, αντιστέκεται, σχεδόν μόνη και αποκομμένη από φίλους, για χρόνια στους σχεδιασμούς της Νέας Τάξης Πραγμάτων.

Η νίκη θα είναι δική μας, αν βασιλεύση εις την ακαρδίαν μας μόνο το αίσθημα το ελληνικό.

Ο φιλήκοος των ξένων είναι προδότης.

Ιωάννης Καποδίστριας, 1776-1831, Έλληνας ηγέτης
(σε συνομιλία με τον Γεωργάκη Μαυρομιχάλη, λίγο μετά τον ερχομό του)

Το Νέο Σχέδιο της Τουρκίας κατά της Ελλάδος στην Αλβανία

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη
Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Είναι κάποια πράγματα, που ειλικρινά ο κοινός νους δεν αντιλαμβάνεται και αισθάνεται αδύναμος να εξηγήσει γιατί συμβαίνουν. Ιδιαίτερα δε στην πολιτική, ακόμη και αν αφορούν σοβαρά εθνικά θέματα. Εν μέσω της πανδημίας του κορονοϊού και της γενικής καραντίνας του Ελληνικού λαού, την 26 Μαρτίου 2020, μια μέρα μετά την εθνική μας επέτειο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο με την συγκατάθεση της Ελλάδος έδωσε το πράσινο φως για έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Ε.Ε. με την Αλβανία και τα Σκόπια.

Το θέμα δεν είναι τι αποφάσισε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και γιατί αυτή την περίοδο να αρχίσουν οι διαδικασίες για «ένταξη» των δύο αυτών χωρών στην Ε.Ε., αλλά γιατί η Ελλάδα συναίνεσε σε αυτό, ιδιαίτερα για μια εχθρική κυβέρνηση, όχι η χώρα, αλλά ο πρωθυπουργός της, όπως είναι η κυβέρνηση του Ράμα στην Αλβανία. Μια κυβέρνηση που ο πρωθυπουργός της αποδεδειγμένα είναι συνειδητό όργανο του προέδρου της Τουρκίας, για πράξεις και ενέργειες κατά της Ελλάδος. Δεν θα εξετάσουμε το γεγονός ότι οι δύο αυτές χώρες είναι προφανές ότι δεν πληρούν τα κριτήρια. Η Αλβανία συνταράσσεται πολιτικά προϋ, από διαδηλώσεις και από κατηγορίες κατά της κυβέρνησεως Ράμα για αυταρχισμό και συμμετοχή σε λαθρεμπόριο ναρκωτικών και άλλων παράνομων δραστηριοτήτων.

Η Ανθελληνική Στάση

Σε ότι μας αφορά, ας δούμε τα «κατορθώματα» της ανθελληνικής κυβέρνησεως Ράμα, τουλάχιστον το τελευταίο χρονικό διάστημα και ας διερωτηθούμε γιατί δέχθηκε η Ελληνική κυβέρνηση:

Έχει περάσει ένας χρόνος και πέντε μήνες από την ημέρα που δολοφονήθηκε – εκτελέστηκε από το Αλβανικό κράτος (Αλβανική αστυνομία) ο Βορειοηπειρώτης Κωνσταντίνος Κατσιφας, με την δικαιοσύνη να μην έχει εκδώσει ακόμα πόρισμα για τις συνθήκες. Ποιο κράτος σε ολόκληρο τον κόσμο θα ανεχόταν αυτή την αθλιότητα και προσβολή, χωρίς να είχε αντιδράσει με σκληρά μέτρα στην αυθάδεια, ενός κράτους παρία για την διεθνή κοινότητα;

Τον τελευταίο χρόνο οι αλβανικές αρχές έχουν απαγορεύσει άνευ αιτιολογίας σε εκατοντάδες Έλληνες πολίτες την είσοδο στην επικράτεια της Αλβανίας, ενώ καθυστερούν αδικαιολόγητα στις μεθοριακές διαβάσεις σε πολλούς Έλληνες Βορειοηπειρώτες, ενώ πολλούς τους οδηγούν στα γραφεία της Ασφάλειας στο Αργυροκάστρο ή στους Άγιους Σαράντα για ανάκριση και άσκηση ψυχολογικής πίεσης.

Ακόμη διαπιστώνεται συνεχώς ότι τα προβλήματα με το ιδιοκτησιακό καθεστώς, καθώς και τον αυτοπροσδιορισμό των Ελλήνων της Βορείου Ηπείρου, όχι μόνο δεν έχουν επιλυθεί, αλλά αντιθέτως με παράνομες νομοθετικές και αυθαίρετες ενέργειες της κυβέρνησεως Ράμα αποκαλύπτεται πρόθεση αρπαγής των περιουσιών των Ελλήνων της Βορείου Ηπείρου, καθώς και με άλλες μεθόδους, όπως

τρομοκρατία, να σέρνονται στα δικαστήρια με αστείες κατηγορίες και τέλος, σε ορισμένες περιπτώσεις, να δολοφονούνται πρόσωπα που δεν διαπραγματεύονται την ελληνική τους ταυτότητα.

Πρόσφατα την Κυριακή 5 Απριλίου, προσήχθησαν δέκα Έλληνες Χειμαριώτες στην Κεντρική Διεύθυνση της Αστυνομίας της Αλβανίας, γιατί ύψωσαν έναν μεγάλο σιδερένιο Σταυρό στην Ιερά Μονή Παναγίας της Αειθαλιώτισσας, μία κίνηση συνήθης και αυτονόητη για την επισημάνση Ιερών τόπων.

Και η Ελλάδα πως αντέδρασε σε όλα αυτά; Με την «σκληρή» δήλωση του ΑΝΥΠΙΕΞ κ. Βαρβιτσιώτη «Στο κείμενο για την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Αλβανία προβλέπεται η υποχρέωση σεβασμού των δικαιωμάτων της ελληνικής μειονότητας, συμπεριλαμβανομένης τόσο της απογραφής και του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού όσο και της καταγραφής της ιδιοκτησίας. Θα παρακολουθούμε στενά την πρόοδο και τη συμμόρφωση των δύο χωρών (σ.σ. Αλβανία, Σκόπια) στην υλοποίηση των δεσμεύσεών τους», κάνοντας τον Αλβανό πρωθυπουργό να «κιτρινίσει από τον φόβο του». Η Ελλάδα, σε σχέση με την Αλβανία είναι χώρα με ισχυρό στρατό, οικονομία, μέλος της Ε.Ε. και άλλων διεθνών οργανισμών, κάνει το ίδιο λάθος συνεχώς, παίρνοντας προφορικές διαβεβαιώσεις από την αναξίπιστη πολιτικά Αλβανία, που ποτέ δε τηρεί και εγκρίνει τα πάντα για την χώρα αυτή, βασιζόμενη στα ευχολόγια περί «σεβασμού των δικαιωμάτων της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας».

Η Συμφωνία Αλβανίας -Τουρκίας

Πρόσφατα αλβανικά ΜΜΕ έφεραν στο φως μια συμφωνία του Ράμα με τον Ερντογάν. Τίρανα και Άγκυρα υπέγραψαν σχέδιο αμυντικής συνεργασίας, όπου εκεί μέσα εντάσσεται και το θέμα μετεγκατάστασης αλλοδαπών μουσουλμάνων από την Τουρκία στην Αλβανία. Μια συμφωνία τύπου Τουρκίας-Λιβύης, που θα ολοκληρωθεί εντός του 2020, σε θέματα άμυνας και ασφάλειας. Σύμφωνα με αποκαλύψεις ομογενειακών ιστοσελίδων έχει συμφωνηθεί η μετεγκατάσταση τουλάχιστον 30.000 Σουνιτών Μουσουλμάνων σε περιοχές της Βορείου Ηπείρου, εκεί όπου πλειοψηφεί το Ελληνικό στοιχείο και δη κοντά στα Ελληνικά σύνορα.

Ήδη έχουν αρχίσει να φθάνουν ορισμένοι, κάπου μερικές δεκάδες, οι οποίοι ήδη φιλοξενούνται στο Κέντρο Υποδοχής Προσφύγων που έχει στηθεί στην περιοχή Γκρεχότ, έξω από το Αργυροκάστρο. Το θέμα είχε ξεκινήσει από το καλοκαίρι του 2019, όταν συγκροτήθηκε με μυστικότητα ομάδα εργασίας για τη δημιουργία Κέντρων Υποδοχής Μεταναστών στις περιοχές του Αργυροκάστρου, Κορυτσάς, Αγίων Σαράντα, ενώ θα δημιουργηθούν Σταθμοί Α' Βοηθειών στις συνοριακές διαβάσεις με την Ελλάδα (Κακαβιά, Ρίπηση, Μαυρομάτι, Τρεις Γέφυρες, Καπεστίτσα). Σύμφωνα με Αλβανικά δημοσιεύματα σχεδιάζεται

οι πληθυσμοί αυτοί να εγκατασταθούν μόνιμα είτε σε νέες λειτουργικές δομές είτε σε κατοικίες χωριών της περιοχής! Για αυτό το αλβανικό υπουργείο Εσωτερικών ζήτησε ήδη από δήμους στο νότιο τμήμα της χώρας να υποδείξουν χώρους όπου θα μπορούσαν να λειτουργήσουν Κέντρα Υποδοχής και Φιλοξενίας Μεταναστών.

Οι προθέσεις της Αλβανικής κυβέρνησης έχουν ήδη δημιουργήσει μεγάλες αντιδράσεις στις τοπικές κοινωνίες και στον πολιτικό κόσμο της χώρας. Ήδη ο Αλβανός πρόεδρος Ιλίρ Μέτα μίλησε ευθέως για «απειλή δημογραφικής αλλοίωσης» του ενεργού πληθυσμού της χώρας σε περίπτωση μαζικής έλευσης προσφύγων και μεταναστών. Το ίδιο είπε και ο προκάτοχός του Μπουγιάρ Νισάνι, ο οποίος κατηγόρησε την κυβέρνηση Ράμα ότι με αυτές τις νέες κινήσεις στρέφεται και πάλι κατά της Ελλάδας και της Ε.Ε. Σε ανάρτησή του στο Facebook έγραψε:

«Ενώ η Αλβανία θα έπρεπε να είναι αλληλέγγυα με την Ελλάδα ώστε να εμπεδωθεί ότι τα σύνορα της Ευρώπης είναι εκεί που δίνεται η μάχη συγκράτησης των προσφύγων-μεταναστών, ο Ράμα σπάει το μέτωπο μετατοπίζοντας τη γραμμή στα μετόπισθεν». Ο πρώην πρόεδρος θεωρεί ότι πρόκειται για πρωτοβουλία που θα δώσει και πάλι δουλειά στη μαφία, η οποία έχει φροντίσει ήδη να προμηθευτεί ταχύπλοα σκάφη για τη μεταφορά τους διά της Αδριατικής προς την Ε.Ε.

Οι Κίνδυνοι για την Ελλάδα.

Η εθνική στρατηγική της Τουρκίας είναι γνωστή και εκδηλώνεται με πολλές μορφές κατά της Ελλάδας. Αιγαιο, Θράκη, Ανατολική Μεσόγειος είναι οι σταθεροί στόχοι στην αταλάντευτη πολιτική της Τουρκίας κατά της πατρίδας. Για την επίτευξη του στόχου της, η τουρκική γεωστρατηγική χρησιμοποιεί πολλούς τρόπους και μεθοδεύσεις, όπου εκτός από την πολιτική-διπλωματική πίεση και εκβιασμό. Χρησιμοποιεί ποικίλες μορφές υβριδικού πολέμου, καθώς και ανίερους συμμαχίες και επιρροές σε αυταρχικά και ανελεύθερα καθεστώτα (π.χ. Αλβανία), ή αποτυχημένες και υπό κατάρρευση κρατικές οντότητες (όπως η Λιβυκή κυβέρνηση Σάρατζ), με τις συμφωνίες που επιβάλλει σε αυτά για τις επιδιώξεις της. Έτσι ο Ερντογάν μετά τα προκλητικά και παράνομα μνημόνια-συμφωνίες με την κυβέρνηση Σάρατζ, υπέγραψε μια νέα αμυντική συμφωνία με το υποκινούμενό του πρωθυπουργό της Αλβανίας, όπου σε λίγο θα δούμε τι ακριβώς έχει αποφασισθεί. Εκτός της χρήσης του λιμένος της Αυλώνας από το Τουρκικό Π.Ν. η εγκατάσταση Σουνιτών μεταναστών-προσφύγων από την Τουρκία στην Βόρεια Ήπειρο, κοντά στα σύνορα με την Ελλάδα αποβλέπει στον στρατηγικό σχεδιασμό της Τουρκίας για περίσφιξη και πίεση της Ελλάδας από πρόθυμους αντιπροσώπους της (proxy states), με σκοπό την γεωπολιτική ασφυξία και πολιτική παραλυσία της, λαμβάνοντας υπόψη την μέχρι τώρα πολιτική κατευνασμού, που με εγκληματική συνέπεια εφάρμοσαν όλες οι Ελληνικές κυβερνήσεις τις τελευταίες δεκαετίες. Απέτυχε στον υβριδικό πόλεμο (εισβολή) στον Έβρο, αλλά όπως φαίνεται μεθοδεύεται νέο σχέδιο στα ΒΔ της Ελλάδας. Εκεί που δεν υπάρχει ποτάμι, δεν υπάρχουν συρματοπλέγματα,

δεν υπάρχουν επαρκείς στρατιωτικές δυνάμεις, το δε έδαφος είναι ορεινό με χαραδρώσεις και δεν μπορεί να ελεγχθεί πλήρως. Τα σύνορα είναι ανοικτά και οι προσβάσεις πολλές και, κυρίως, γνωστές στην Αλβανική μαφία και τις διάφορες αλβανικές συμμορίες (λαθρεμπόρων, σωματεμπόρων, διακινητών ναρκωτικών, ληστών, κατσκοκλεφτών κλπ).

Έτσι ο τουρκικός σχεδιασμός αποβλέπει σε ότι μας αφορά:

Α. Να αλλοιώσει την φυλετική και πληθυσμιακή σύνθεση της περιοχής, σχεδιασμός που συμπίπτει κα με τις Αλβανικές επιδιώξεις, για την «εξαφάνιση» της ενοχλητικής Ελληνικής εθνικής μειονότητας.

Β. Να ασκήσει πίεση στο Δυτικό πλευρό της Ελλάδος και να υλοποιήσει σε μεγάλο βαθμό την «μουσουλμανική περίσχυση» της χώρας στόχου, της Ελλάδος, με το Μουσουλμανικό τόξο που οραματίζεται ο Σουλτάνος..

Γ. Να προκαλεί τριβές και εισβολές στην Ελλάδα, από τους κατευθυνόμενους «βασιβοζούκους» που θα στείλει στην Αλβανία.

Δ. Να χρησιμοποιήσει τις ελεγχόμενες ομάδες, για μεθοριακά επεισόδια, προβοκάτσιας και δολιοφθορές στα Δυτικά της Ελλάδος, όταν το κυρίως μέτωπο της είναι Ανατολικά και ιδιαίτερα τις περιόδους κρίσεων.

Επίλογος

Ερχόμαστε πάλι στο αρχικό μας ερώτημα, γιατί συναίνεσε η Ελλάδα, σε ότι αφορά την Αλβανία. Έχουν λυθεί όλα τα θέματά μας και οι σχέσεις μας είναι ρόδινες και εποικοδομητικές; Οι Βορειοηπειρώτες διαβιούν σε καθεστώς πλήρους ελευθερίας και αδελφοσύνης με τους Αλβανούς και αποτελούν την γέφυρα φιλίας και συνεργασίας μεταξύ των δύο λαών, Ελλήνων και Αλβανών; Το προηγούμενο κάζο που πάθαμε με την έγκρισή μας για είσοδο της Αλβανίας στο ΝΑΤΟ, που αντί να λογιεύσει την γειτονική χώρα την έκανε πιο αδιάλλακτη, προκλητική και εριστική δεν μας έβαλε μυαλό; Η εθνική μας πολιτική θάπρεπε να είναι αυστηρή έως σκληρή απέναντι όχι στην Αλβανία και τους κατοίκους της, αλλά απέναντι στο «τσιράκι» του Ερντογάν, που «εκτελεί προθύμως και άνευ αντιλογίας τας διαταγές του», ακόμη και εις βάρος του Αλβανικού λαού, όπως σωστά και με σκληρό τρόπο του επεσήμανε ο πρώην πρόεδρος της Αλβανίας Μπουγιάρ Νισάνι. Δεν ξέρω γιατί επελέγη αυτή πολιτική από την Ελλάδα, εκτός αν οι ιθύνοντες γνωρίζουν κάτι περισσότερο για φημολογούμενες πολιτικές εξελίξεις στην λεγόμενη και «Κολομβία των Βαλκανίων». Μέχρι τότε η Ελλάδα θα πρέπει να καταγγείλει την συμφωνία αυτή, την δημιουργία των Κέντρων κοντά στα σύνορά της ως επικίνδυνη για την Ελλάδα και να προειδοποιήσει την κυβέρνηση Ράμα, ότι θα ασκήσει βέτο στην ένταξή της στην ΕΕ και την χρηματοδότησή της από αυτήν, εάν υλοποιήσει το παρόν σχέδιό της. Αντί των παραπάνω ο κ. Βαρβιτσιώτης «απειλήσε» τον Έντι Ράμα με παρακολούθηση της προόδου και της συμμόρφωσης στην υλοποίηση των δεσμεύσεων του. Αλλιώς τι κ. Υπουργέ; Θα τον μαλώσετε ή θα του βγάλετε κίτρινη κάρτα;

Εγκατάσταση από την Αλβανία μουσουλμάνων προσφύγων στην Βόρειο Ήπειρο

Του Αντιστρατήγου ε.α. Γεωργίου Επιτηδείου

Έντονος είναι ο προβληματισμός από την πρόθεση της αλβανικής κυβέρνησης να δεχτεί στο έδαφός της παράνομους μετανάστες από την Τουρκία και να τους εγκαταστήσει σε περιοχές όπου διαβίει η ελληνική εθνική μειονότητα, στη Βόρειο Ήπειρο και κοντά στα σύνορα με την Ελλάδα. Αλβανικά ΜΜΕ έφεραν στο φως τη συμφωνία του πρωθυπουργού Εντι Ράμα με τον Τούρκο Πρόεδρο Ταγίπ Ερντογάν, χωρίς μέχρι σήμερα να υπάρξει επίσημη επιβεβαίωση από την αλβανική κυβέρνηση.

Πρόσφατα, Τίρανα και Άγκυρα υπέγραψαν σχέδιο αμυντικής συνεργασίας, όπου πολλοί θεωρούν πως εντάσσεται και το θέμα μετεγκαταστάσεως αλλοδαπών μουσουλμάνων από την Τουρκία στην Αλβανία.

Κατά την γνώμη μου, η εγκατάσταση των αλλοδαπών Μουσουλμάνων στις περιοχές της Ελληνικής Μειονότητας της Βορείου Ηπείρου, εξυπηρετεί τους εξής στόχους:

1. Να ολοκληρωθεί και η από ξηράς περίσχεση (περικύκλωση) της Ελλάδος από το «Μουσουλμανικό Τόξο». Υπενθυμίζεται ότι η Τουρκία έχει υπογράψει με την Αλβανία συμφωνία για χρησιμοποίηση της Ναυτικής Βάσεως του Αυλώνα από το τουρκικό Πολεμικό Ναυτικό (ΠΝ). Οπότε, σε περίοδο κρίσεως, φυσικά και επιχειρήσεων, ο ελληνικός Στόλος θα πρέπει να διασπάσει τις δυνάμεις του, προκειμένου να επιτηρεί-αντιμετωπίζει τα τουρκικά πλοία που θα δρουν στο Ιόνιο. Τώρα κατά ποία λογική η Ελλάδα έχει δεσμευθεί να προστατεύει με την Πολεμική της Αεροπορία τον εναέριο χώρο της Αλβανίας (εναντίον τίνων άραγε, πχ Σερβίας, Ρωσίας, ίσως) είναι κάτι στο οποίο μόνον οι ελληνικές κυβερνήσεις (η προηγούμενη το δέχθηκε, η σημερινή εξακολουθεί να το τηρεί) μπορούν να απαντήσουν.

2. Να αλλοιωθεί η φυλετική και πληθυσμιακή σύνθεση της μειονότητας.

3. Η Αλβανία, στα πλαίσια των παραχωρήσεων που θα κάνει προκειμένου να πεισθεί η ΕΕ να πιέσει την Ελλάδα να μην αντιδράσει στην αποδοχή της εντάξεώς της (Αλβανίας) στην Ένωση, θέλει να κάνει σαφές πως οι «μετανάστες» αυτοί δεν θα προωθηθούν στην υπόλοιπη Ευρώπη αλλά θα μείνουν στις δομές που προετοιμάζει. Και από εκεί φυσικά, στην Ελλάδα. Αυτό το έχουν αντιληφθεί, ήδη, σύμφωνα με την είδηση και οι Αλβανοί πολιτικοί, οι οποίοι αντιδρούν στην απόφαση αυτή του Ράμα.

4. Μετά την αποτυχία της προσπάθειάς της να στείλει τους Μουσουλμάνους από τον Έβρο, η Τουρκία προσπαθεί να υπερκεράσει την ελληνική άμυνα και να μας τους στείλει από τον Βορρά. Εκεί η δυνατότητά μας να ανακόψουμε την εισβολή τους είναι από μηδενική έως ελαχίστη.

5. Σύμφωνα με πρόσφατη αποκάλυψη της ρωσικής εφημερίδας «Ισβέστια», στις περιοχές στις οποίες σχεδιάζεται η εγκατάσταση των προσφύγων, υπάρχουν τουλάχιστον 100 χιλιάδες φυτείες καννάβω. Αυτές ελέγχονται από την Αλβανική Μαφία τον μεγαλύτερο προμηθευτή μαριχουάνας στην Ευρώπη. Η εγκατάσταση επομένως 30.000 ανθρώπων στην ευρύτερη περιοχή, διευκολύνει την στρατολόγηση παρανόμων διακινητών για

προώθηση του προϊόντος σε χώρες της ΕΕ και, όχι μόνον, μέσω της επικρατείας της Ελλάδος. Παράλληλα δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας και το γεγονός ότι, κατά το παρελθόν, είχαν διατυπωθεί υπονοούμενα για σχέσεις ατόμων που ανήκαν στον κρατικό μηχανισμό με τα κυκλώματα διακινήσεως ναρκωτικών.

Στα σύνορα με την Αλβανία δεν υπάρχουν φράχτες και άλλα κωλύματα αποτρεπτικά της κινήσεως ανθρώπων. Τα σύνορα είναι ανοικτά και οι προσβάσεις (εμφανείς και μυστικές) από την Αλβανία προς την Ελλάδα είναι πολλές και, κυρίως, γνωστές στις διάφορες αλβανικές συμμορίες (λαθρεμπόρων, σωματεμπόρων, διακινητών ναρκωτικών, ληστών, κατσκοκλεφτών κλπ). Πρέπει λοιπόν να διασπάσουμε και πάλι τις Δυνάμεις μας και να εμπλακεί περισσότερο και ο Στρατός. Με τον τρόπο αυτόν εξασθενίζει και η δυνατότητα αποτροπής στον Έβρο. Εφόσον η Τουρκία επιδιώξει να δημιουργήσει επεισόδιο στο Έβρο ή σε κάποιο νησί, προφανώς και θα ενεργοποιήσει ταυτόχρονα τις ομάδες αυτές, ώστε να προκαλέσει αντιπερισπασμό.

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΑΒΟΥΜΕ, ΘΑ ΑΝΑΓΚΑΣΤΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΟΥΜΕ!..

Τέλος, ακόμη και αν συλληφθούν από τις ελληνικές αρχές κάποιοι, από εκείνους που θα εισέλθουν παράνομα, αυτοί θα πρέπει να παραμείνουν σε ελληνικές φυλακές. Άρα εμμέσως τους δέχεται η χώρα μας. Επί πλέον, ακόμη και να υποχρεώσουμε την Αλβανία να δεχθεί την επιστροφή των συλλαμβανομένων, ένας σημαντικός αριθμός εισβολέων θα διαφύγει της συλλήψεως, θα εισέλθει και θα διασπαρεί στην Ελλάδα.

Η μόνη λοιπόν διέξοδος είναι να γίνει σκληρή προειδοποίηση της ελληνικής κυβερνήσεως προς την Αλβανία ότι θα προβάλει βέτο στην ένταξή της στην ΕΕ και την χρηματοδότησή της από αυτήν, εάν υλοποιήσει το παρόν σχέδιό της. Ενδέχεται όμως η κυβέρνηση να αποφασίσει να ακολουθήσει παράλληλα, και την σύγχρονη τακτική του πολέμου μέσω «αντιπροσώπων», των πολιτικών αντιπάλων του Ράμα εν προκειμένω.

Επιβάλλεται επίσης να ασκηθούν πιέσεις και προς την πλευρά της ΕΕ. Να καταγγείλει η χώρα μας την συμφωνία της Αλβανίας με την Τουρκία ως επικίνδυνη για την Ελλάδα και να απειλήσει ότι θα κλείσει τα σύνορα με την Αλβανία και θα τα θεωρήσει ως χερσαία εξωτερικά σύνορα της ΕΕ στα Βαλκάνια. Στην παρούσα συγκυρία μπορεί να ασκήσει πιέσεις για μεταβολή της στάσεώς της στην διεξαγωγή της Επιχειρήσεως «ΕΙΡΗΝΗ» (έλεγχος εμπόρων όπλων στην Λιβύη). Μπορεί δηλαδή να απειλήσει πως θα άρει την προσφορά λιμένων στην Κρήτη ή σε άλλο νησί, δεδομένου ότι δεν είναι σε θέση να δεχθεί άλλο κύμα λαθρομεταναστών που θα επιδιώξει να εισέλθει στην χώρα.

Σε κάθε περίπτωση το θέμα είναι σοβαρό και ευαίσθητο για την χώρα μας. Πρέπει συνεπώς να αντιμετωπισθεί με δυναμισμό και αποφασιστικότητα και χωρίς χρονοτριβές που θα επιτρέψουν την δημιουργία τετελεσμένων. Οι πρόσφατες εξελίξεις στον Έβρο, συνηγορούν διά του λόγου το αληθές.

Αθήνα 18 Απριλίου 2020

Το επιβεβλημένο “αντι-casus belli” της Ελλάδος προς την Τουρκία

Του κ. Ι. Θ. Μάζη

Καθηγητού Γεωπολιτικής, ΕΚΠΑ

Η πολιτική κατευνασμού που ακολουθούν Αθήνα και Λευκωσία έναντι της τουρκικής επιθετικότητας, εδώ και 46 χρόνια (μετά την εισβολή και παράνομη κατοχή του 38% της Κύπρου), αποτελεί τον θετικότερο γεωπολιτικό παράγοντα για την υλοποίηση των τουρκικών επεκτατικών σχεδιασμών. Στο πλαίσιον αυτής της πολιτικής, έχομε να παρατηρήσουμε ότι:

1) Η Τουρκία αδιαλείπτως επιχειρεί (ορόσημον: Ίμια, 1996), να προωθήσει τις απαιτήσεις της εις βάρος των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων στον θαλάσσιο και εναέριο χώρο του Αιγαίου δια της επιδείξεως προς την ελληνικήν πλευρά, του φοβήτρου της παρανόμου “αφορμής πολέμου/casus belli” της εκπορευθήσης εκ της τουρκικής Εθνοσυνελεύσεως (1995), επ’ ευκαιρία της κυρώσεως από την Ελλάδα της UNCLOSS II για το Δίκαιον της Θαλάσσης (N. 2321/1995).

2) Θεωρεί ότι το πολιτικόν σύστημα της χώρας τηλεκατευθύνεται απολύτως από την αμερικανικήν βούλησιν η οποία και εξισώνει τον απειλούμενο με τον απειλούντα, εις τον βωμόν της νεο-ψυχροπολεμικού τύπου Ρωσικής ανασχέσεως (Δόγμα Spykman).

3) Η Αδελφομουσουλμανική Τουρκία εκτιμά συνεπώς ότι, λόγω του σημαντικού χωρικο-γεωγραφικού της ρόλου εις τον Rimland (ανασχετικός δακτύλιος), της επιτρέπεται να εκβιάζει τις ΗΠΑ μέσω των -από το 2016- συναφθεισών -παρα (συμμαχικήν) φύσιν- αμυντικών και οικονομικών σχέσεών της, με την Ρωσική Ομοσπονδία.

4) Η απουσία ενεργητικής και στοχευμένης ελληνικής πολιτικής δυναμένης να ανατρέψει το καθεστώς αυτό του επί ήμισυ αιώνα ενδημούντος “ελλαδικού κατευναστικού προτεκτορατισμού” και της προϊούσης “φινλανδοποίησης”, την “δικαιώνει” και ευλόγως την εξασχειώνει.

5) Το πλαίσιο της τουρκικής γεωστρατηγικής στοχεύσεως βασίζεται θεωρητικά εις τον Misak-ı Milli (Εθνικόν Όρκον), στην Nizam-ı âlem, (παγκόσμια Αρμονία υπό τον ισλαμικό πολιτισμό) και εις το θεωρητικόν κείμενον του Α. Νταβούτογλου “Στρατηγικό βάθος της Τουρκίας”(2001). Αυτές οι συνιστώσες αποτελούν την *principia magna* της αμεταβλήτου τουρκικής στρατηγικής, την οποία οι Αδελφο-μουσουλμάνοι ιθύνοντες ουδέποτε απέκρυψαν ενώ πλείστοι όσοι εγχώριοι “ταγοί”, δεν έπαυσαν μέχρι σήμερα να καμώνονται ότι τις αγνοούν.

Ως συνέπεια των ανωτέρω προκύπτουν οι εξής ασύγγνωστες παραλήψεις της Ελληνικής Εξωτερικής Πολιτικής έναντι των σημερινών τουρκικών σαφών επιβουλών κατά της χώρας:

α) Η μέχρι σήμερα, ελληνική ολιγωρία της μη ανακηρύξεως ελληνικής ΑΟΖ η οποία απαιτεί και την εύλογον (ως αφετηρία μετρήσεων) επέκτασιν της Αιγιαλίδος Ζώνης της Ελλάδος εις τα 12 ν.μ.

β) Η λανθασμένη ιεράρχησις προτεραιοτήτων του

Ελληνικού Προϋπολογισμού η οποία (με πρόσχημα την δεκαετίαν των Μνημονίων, τις δήθεν “καλές σχέσεις με την γείτονα” και την ονειροξιακήν μας βεβαιότητα περί “υψηλής υπερατλαντικής προστασίας”) εγκατέλειψε τον κλάδον των εξοπλισμών, την εγχώριον Βιομηχανία Όπλων και την εμπράγματον και ουσιαστικήν εμβάθυνσιν των συμμαχιών της Ελλάδος με τους έχοντες κοινά συμφέροντα με την Ελλάδα γεωστρατηγικούς της συμμάχους (Γαλλία, Ισραήλ, Αίγυπτος).

γ) Η μέχρι σήμερα απουσία Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας, ως αρμοδίου οργάνου Αναλύσεων και Σχεδιασμού της χώρας εις βάθος 25ετίας.

δ) Η πλήρης κάλυψις και μέχρι πρότινος ανοχή του υβριδικού πολέμου των παρανόμων μεταναστευτικών ροών από πλευράς Τουρκίας η οποία (έως την απομυθοποίησιν των λόγω των αποτυχουσών εισβολών “οπλοποιηθέντων” πληθυσμών εκ Τουρκίας, του Μαρτίου του 2020) έχει δημιουργήσει ένα άκρως προβληματικό από πλευράς εσωτερικής ασφαλείας υπόστρωμα εντός του εγχωρίου κοινωνικού ιστού. Πρόβλημα το οποίον μεταφέρεται οσημέραι και εις την ηπειρωτικήν Ελλάδα με την δημιουργία νεοπαγών ισλαμικού χαρακτήρος υποαστικών σχηματισμών, πάντα με το «αζημιώτον» ορισμένων “υπερευφυών” ημετέρων και αλλοδαπών κέντρων και προσώπων.

ε) Η απολύτως εσφαλμένη και εθνικώς επικίνδυνος υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών η οποία θέτουσα εντός NATO το βορείως της χώρας αυτό πολυεθνικόν κράτος με άριστες αμυντικές, οικονομικές και πολιτικές σχέσεις με την Άγκυρα δημιουργεί ομού μετά της Αλβανίας έναν εξαιρετικώς προβληματικό για τα ελληνικά συμφέροντα και ενδιαφέροντα ενδονατοϊκό θύλακο.

στ) Η αναβάθμιση της τουρκικής Ναυτικής Βάσεως στον Αυλώνα (Πασά Λιμάνι) την οποίαν απέκτησε επί Κυβερνήσεως Κ. Σημίτη (1998) η Άγκυρα (και την απώλεσε λόγω ανεξηγήτου ολιγωρίας η Ελλάδα) μαρτυρεί του λόγου το αληθές, περί των επιθετικών διαθέσεων της Τουρκίας και από το άκρως στρατηγικό στόμιον της Αδριατικής.

ζ) Η ανάμειξις, άνευ ουδενός γεωπολιτικού ανταλλάγματος, της Ελλάδος εις τους βομβαρδισμούς του NATO κατά της Γιουγκοσλαβίας (24 Μαρτίου -10 Ιουνίου του 1999). Θα μπορούσε να είχε εξευρεθεί λύσις για την ονομασία του γειτονικού κράτους θεραπεύουσα την ιστορική αλήθεια και εξυπηρετούσα τα ελληνικά αλλά και συμμαχικά συμφέροντα (πχ. Κεντροβαλκανική Δημοκρατία) την οποία είχε ο γράφων, επανειλημμένως προτείνει.

η) Η ανάμειξις, άνευ ουδενός γεωπολιτικού ανταλλάγματος, της Ελλάδος εις την επίθεσιν του NATO κατά της Λιβύης (2011). Θα ηδύνατο π.χ. να έχει, έκτοτε, διευθετηθεί το θέμα των ορίων της ΑΟΖ ή έστω της Υφαλοκρηπίδος μεταξύ Ελλάδος και Λιβύης.

Πραγματικά συμπεράσματα της αποτροπής στον Έβρο από τον Ελληνικό Στρατό και την ΕΛ.ΑΣ

Του κ. Σάββα Δ. Βλάσση
Εκδότη του “Δούρειος”

Συμπληρώθηκε πάνω από δίμηνο από την υβριδική επίθεση της Τουρκίας τον περασμένο Μάρτιο στον Έβρο και δεν είναι κρυφό ότι η ελληνική πλευρά, πέρα από την επιφυλακή, συνεχίζει την λήψη μέτρων πάσης φύσεως για την θωράκιση των συνόρων έναντι αντιστοίχων μελλοντικών επιθέσεων.

Υπό το πρίσμα αυτό, παρακάτω παρουσιάζονται μερικές διαπιστώσεις – παρατηρήσεις όπως τις κατέγραψε απολογιστικώς στέλεχος της Ελληνικής Αστυνομίας που είχε την εμπειρία στην πρώτη γραμμή. Πρόκειται για απλές διαπιστώσεις, που έχουν την σημασία τους. Ασφαλώς έχουν μεταφερθεί και καταγραφεί αρμοδίως σε υψηλότερα κλιμάκια και θέλουμε να πιστεύουμε ότι έχουν δρομολογηθεί μέτρα.

Υπήρχε για πρώτη φορά συνεργασία προσωπικού Ειδικών Δυνάμεων της ΕΛΑΣ με ξένο αντίστοιχο προσωπικό, τόσο σε ρόλο anti-riot όσο και patrol, σε ανοικτό πεδίο καθ’ όλο το μήκος του ποταμού. Αυτό προσέφερε άμεση ανταλλαγή απόψεων – ιδεών σε επιχειρησιακό επίπεδο, όσο και σε αντικείμενα όπως τα χρησιμοποιούμενα υλικά κ.λπ.

Οι ξένοι συνάδελφοι που αναπτύχθηκαν στον Έβρο και συμμετείχαν στην άμυνα, ασπάζθηκαν απολύτως το πνεύμα “οικογενειακής” – ευρωπαϊκής υπόθεσης που είχε η όλη επιχείρηση, έναντι ενός κοινού εχθρού, την Τουρκία.

Έγινε πολύ καλή αξιολόγηση υλικών, από όπλα εκτοξεύσεως χημικών μέχρι πιο εξειδικευμένα, όπως όργανα νυκτερινού αγώνος (Night Vision, Θερμικά). Κοινό συμπέρασμα η τεράστια σημασία των τελευταίων, ιδίως των προϊόντων θερμικής τεχνολογίας, που φάνηκαν πολύ χρήσιμα στην διάρκεια νυκτερινών αποστολών. Αξιολογήθηκαν επίσης άλλα ατομικά υλικά, ακόμη και στο θέμα της τοποθέτησής τους επάνω στην εξάρτηση και καταγράφηκαν πιθανές ελλείψεις, κυρίως σε υλικά πιο “στρατιωτικού” χαρακτήρα.

Ισχυρή αποτύπωση του εξαιρετικού έργου που παρήγαγαν και παράγουν οι περισσότεροι Συνοριακοί Φρου-

ροί. Κάθε ευρώ που επενδύεται επάνω τους, όσον αφορά εκπαίδευση ή κάποια νέα υλικά που εξυπηρετούν το έργο τους, σίγουρα δεν πάει χαμένο.

Από πλευράς Ελληνικού Στρατού, καταγράφηκε επαρκέστατη επάνδρωση σχεδόν σε κάθε σημείο. Το Μηχανικό “έκλειψε την παράσταση” με την εξαιρετική δουλειά που έκανε μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Η απόδοση του Μηχανικού, έτυχε αντικείμενο θετικού σχολιασμού και από τους ξένους συναδέλφους που αναπτύχθηκαν στον Έβρο και συμμετείχαν στην απόκρουση της τουρκικής επίθεσης.

Διαπιστώθηκε η γύμνια μας ως προς τις σύγχρονες εξελίξεις – τακτικές στον τομέα των UAV – Drone. Τα μικρά Drone που υπήρχαν διαθέσιμα, επιχειρούσαν μονίμως υπό καθεστώς ηλεκτρονικών παρεμβολών. Σύγκριση σε συστήματα μεγαλύτερων κατηγοριών, ασφαλώς θα είναι ακόμη δυσμενέστερη για τις Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις. (Σημείωση: Η πρόσφατη «σφαγή» των Σύρων (από άρματα μάχης, ανώτατο και ανώτερο προσωπικό μέχρι και κάποια A/A συστήματα) από τουρκικά τακτικά οπλισμένα UAV, πρέπει να τύχει προσοχής και αξιολόγησης).

Η άμυνα στην τουρκική επίθεση, έδωσε έστω και προσωρινά την όποια “ναφθαλίνη” στις τάξεις των στελεχών και τους κράτησε σε μια κατάσταση αυξημένης ετοιμότητας.

Η Διοικητική Μέριμνα υπήρξε πρωτοφανής. Από τα πιο απλά υλικά φαρμακείου (γάδες, αλοιφές για εγκαύματα, για έμεση κ.λπ.) και κάθε είδος προς κατανάλωση, όλα υπήρχαν διαθέσιμα σε επαρκέστατο βαθμό. Να σημειωθεί πάντως ότι σημαντικό μέρος αυτών αφορούσε δωρεές ιδιωτών.

Το λαμπρό ηθικό των κατοίκων του Έβρου, επηρέαζε σαφέστατα το ηθικό των στελεχών των Σωμάτων Ασφαλείας και των Ενόπλων Δυνάμεων. Το ίδιο φυσικά ισχύει και για τους επιτυχείς χειρισμούς σε επίπεδο ηγεσίας των δύο εμπλεκόμενων υπουργών Εθνικής Αμύνης και Προστασίας του Πολίτη.

ΠΗΓΗ: ΔΟΥΡΕΙΟΣ

Συνέχεια εκ της σελίδος 33

Σήμερα και ενώπιον των προσφάτων εξαγγελιών της Τουρκίας περί γεωτρήσεων εις την ζώνη του Τουρκο-λιβυκού Μνημονίου, προτείνονται, πέραν των άλλων απαραίτητων διπλωματικών ενεργειών των Αθηνών, οι εξής τρεις ταυτόχρονες στρατηγικές κινήσεις:

Πρώτον: Ομόφωνη απόφασις “anti-casus belli” της Ελληνικής Βουλής, η οποία θα ενημερώνει πάντα αρμόδιο (ΟΗΕ/ΣΑ, NATO, ΕΕ) ότι εάν η Τουρκία αποπειραθεί να υλοποιήσει τις εκνόμους απειλές της καταπατώντας τα Ελληνικά εθνικά δίκαια και κυριαρχικά δικαιώματα τότε η Νοτιο-Ανατολική Πτέρυξ του NATO θα εκραγεί με ό,τι σημαίνει αυτό για την Βορειο-Ατλαντική Συμμαχία και την Ειρήνη, την Ασφάλεια και την Οικονομία στο Γεωπολιτικό Σύμπλοκο της Μεσογείου. Και μόνον το γεγονός ότι μια

ανάλογη ομόφωνη απόφασις θα καθιστά σαφές ότι οι Έλληνες ομονοούν, θα έχει πραγματικά τρομακτικά αποτρεπτικά αποτελέσματα προς εχθρούς και “φίλους”. Για όσους, πραγματικά δεν θέλουν τον πόλεμο!

Δεύτερον: Άμεση ανακήρυξις της ΑΟΖ της χώρας, με επέκταση της αιγιαλίτιδος ζώνης εις τα 12 ν.μ. εις ολόκληρη την Επικράτεια και αποστολή των συντεταγμένων στο αρμόδιο Γραφείο του ΟΗΕ.

Τρίτον: Οι ενέργειες προς οριοθέτηση ΑΟΖ με Αίγυπτο και Ιταλία καλές είναι, αλλά πρέπει να συνοδεύονται και με την αντίστοιχη με Κυπριακή Δημοκρατία. Το τελευταίο λειτουργεί “επιταχυντικώς” για τις δύο πρώτες περιπτώσεις και “ενισχυτικώς” για τα συμφέροντα του Ελληνισμού του Διπόλου Ελλάδος-Κύπρου και ο νοών νοεΐτω!

Εφημ. Real News.

Hard Power – Η στρατιωτική ισχύς των κρατών

Του κ. Νίκου Ιγγλέση

Περίπου 1,9 τρισεκατομμύρια δολάρια (ΗΠΑ) δαπανήθηκαν το 2019 απ' όλα τα κράτη για τη διατήρηση και ενίσχυση των ενόπλων δυνάμεών τους. Από το ποσόν αυτό το μερίδιο των ΗΠΑ ανέρχεται σε 732 δις δολάρια ή το 38,5% του συνόλου. Μάλιστα στο σχετικό πίνακα φαίνεται ότι οι Αμερικανοί δαπανούν περισσότερα χρήματα απ' ό,τι, όλες μαζί, οι δέκα επόμενες χώρες (βλέπε Πίνακα 1).

Η δυνατότητα των ΗΠΑ να δαπανούν για στρατιωτικούς σκοπούς ένα τόσο μεγάλο ποσό οφείλεται σε δύο βασικούς παράγοντες : α) Στο πολύ υψηλό ΑΕΠ τους, 19,4 τρις. δολάρια ή το 24,4% του παγκόσμιου ΑΕΠ. β) Στο δολάριο, που αποτελεί το βασικό αποθεματικό νόμισμα παγκοσμίως.

Πίνακας 1

ΑΜΥΝΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ 2019

	Σε εκατομ δολάρι	ποσοστό ΑΕΠ
1. ΗΠΑ	731.751	3,4%
2. Κίνα	261.082	1,9%
3. Ινδία	71.125	2,4%
4. Ρωσία	65.103	3,9%
5. Σαουδική Αραβία	61.867	8.0%
6. Γαλλία	50.119	1,9%
7. Γερμανία	49.277	1,3%
8. Βρετανία	48.650	1,7%
9. Ιαπωνία	47.609	0,9%
10. Ν. Κορέα	43.891	2,7%
11. Βραζιλία	26.946	1,5%
12. Ιταλία	26.790	1,4%

Πηγή: SIPRI (Διεθνές Ινστιτούτο Ειρήνης της Στοκχόλμης)

Βεβαίως η έκβαση μιας πολεμικής αναμέτρησης δε θα κριθεί μόνο από το ύψος των αμυντικών δαπανών της κάθε εμπλεκόμενης πλευράς. Υπάρχουν και πολλοί άλλοι παράγοντες, μεταξύ των οποίων :

1. Το εκτεταμένο ή περιορισμένο πεδίο στο οποίο θα διεξαχθεί η αναμέτρηση και άρα η δυνατότητα χρήσης μέσων ή του συνόλου της ισχύος του κάθε κράτους.

2. Η ύπαρξη εξελιγμένων – έξυπνων οπλικών συστημάτων προσαρμοσμένων στις αμυντικές ή επιθετικές ανάγκες των εμπλεκομένων που θα κάνουν τη διαφορά.

3. Το στρατηγικό δόγμα και οι επιμέρους τακτικές που θα εφαρμοστούν από την κάθε πλευρά.

4. Η ικανότητα της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας, αλλά και των κατά τόπους διοικητών καθώς και η αποφασιστικότητα χρήσης, χωρίς δισταγμούς, της μέγιστης δυνατής ισχύος.

5. Το φρόνημα εθνικής συσπείρωσης και υποστήριξης εκάστης κοινωνίας προς τους στόχους των ενόπλων δυνάμεων, αυτό που ονομάζεται «εσωτερική νομιμοποίηση».

6. Οι συμμαχίες που θα έχουν εξασφαλιστεί με ισχυρές δυνάμεις, δηλαδή η «εξωτερική νομιμοποίηση».

7. Η «ομίχλη του πολέμου» που περιλαμβάνει όλους τους απρόβλεπτους – αστάθμητους παράγοντες που κρίνουν την έκβαση μιας πολεμικής αναμέτρησης.

Συμπέρασμα: Η ύπαρξη των απαραίτητων, ανάλογα με τις απειλές που αντιμετωπίζει η κάθε χώρα, αμυντικών δαπανών είναι αναγκαία αλλά όχι και ικανή συνθήκη για την επιτυχή υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων της.

Ελληνοτουρκικό σύστημα και Α. Μεσόγειος

Στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, τα τελευταία χρόνια, λαμβάνει χώρα μια μεγάλη ανακατανομή ισχύος. Η Τουρκία διαρκώς ισχυροποιείται, εξοπλίζεται και έχει ήδη δημιουργήσει στρατιωτικά προγεφυρώματα, εκτός από τη Β. Κύπρο, στη Συρία και τη Λιβύη. Οι δύο τελευταίες χώρες διαλύθηκαν από εσωτερικές εξεγέρσεις που υποκινήθηκαν από εξωτερικούς δρώντες. Η κυβέρνηση της Δαμασκού για να επιβιώσει, σ' ένα τμήμα των εδαφών της, πέρασε στη σφαίρα επιρροής της Ρωσίας και δευτερευόντως του Ιράν. Η Ελλάδα χρεοκόπησε λόγω του ευρω-χρέους το 2010, αποδυναμώθηκε οικονομικά και ουσιαστικά υποδουλώθηκε στους δανειστές της (Βερολίνο), κάτι ανάλογο έγινε και στην Κύπρο. Το Ισραήλ παραμένει μια σταθερή δύναμη αλλά αισθάνεται στα βορειοανατολικά σύνορά του την απειλή του Ιράν και των οργανώσεων που αυτό ελέγχει στη Συρία και στο Λίβανο. Οι συσχετισμοί αμυντικών δαπανών στην Ανατολική Μεσόγειο παρουσιάζονται στον Πίνακα 2.

Πίνακας 2

ΑΜΥΝΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ ΧΩΡΩΝ Α. ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ 2019

	Σε εκατομμύρια δολάρια	ποσοστό ΑΕΠ
1. Ισραήλ	20.465	5,3%
2. Τουρκία	20.448	2,7%
3. Ελλάδα	5.472	2,6%
Κύπρος	402	1,6%
4. Αίγυπτος*	3.744	1,2%

*Δεν περιλαμβάνονται οι παραστρατιωτικές δυνάμεις.

Πηγή: SIPRI

Από τον ανωτέρω πίνακα διαπιστώνεται ότι Ελλάδα και Κύπρος μαζί, δαπανούν για την άμυνά τους μόλις το 28,7% των όσων δαπανά κατ' έτος η Τουρκία. Για πόσο χρονικό διάστημα ακόμα θα μπορέσει να συνεχιστεί αυτή η ανισορροπία, χωρίς ο ισχυρότερος να προσπαθήσει να επωφεληθεί, προκαλώντας μια περιορισμένη ή εκτεταμένη σύγκρουση; Η αναθεωρητική Τουρκία, από τον Έβρο μέχρι την κυπριακή ΑΟΖ, προκαλεί και αμφισβητεί τα δικαιώματα και τα εθνικά συμφέροντα του Ελληνισμού. Πρόκειται για μια απέραντη απειλή που εδράζεται αποκλειστικά στο συσχετισμό ισχύος. Η αναμέτρηση με την Τουρκία είναι αναπόφευκτη και σ' αυτήν ο Ελληνισμός είτε θα νικήσει είτε θα ηττηθεί (με ή χωρίς θερμό επεισόδιο). Το

θέμα είναι πόσο προετοιμάζεται για να μην ηττηθεί.

Οι πολιτικές ηγεσίες στην Αθήνα και τη Λευκωσία έχουν την ιστορική ευθύνη, να εξασφαλίσουν άμεσα τους απαραίτητους πόρους για την ενίσχυση των ενόπλων δυνάμεων. Αν συνεχίσουν να αδιαφορούν, όπως μέχρι σήμερα, θα πρόκειται για προμελετημένο εθνικό έγκλημα. Πρέπει να δοθεί άμεση προτεραιότητα έναντι όλων των άλλων αναγκών - δεσμεύσεων (π.χ. αποπληρωμή του δημόσιου χρέους) της χώρας, πριν να είναι πολύ αργά. Απαιτούνται θυσίες.

Η γεωγραφία δε μας βοηθάει γιατί χρειάζεται να υπερασπιστούμε τα πολλά νησιά (εν δυνάμει στόχους) απέναντι από τις τουρκικές ακτές και τη «μακρινή» Κύπρο. Ο Ελληνισμός χρειάζεται αεροναυτικές δυνάμεις τουλάχιστον ίσης ισχύος με αυτές της Τουρκίας για να είναι ασφαλής. Χρειάζεται να δαπανά, για αρκετά χρόνια, τουλάχιστον το διπλάσιο ποσοστό του ΑΕΠ, απ' ό,τι σήμερα, αν θέλει να διατηρήσει απλώς τη δυνατότητα της εθνικής ανεξαρτησίας του. Διαφορετικά πολύ σύντομα, θα ακρωτηριαστεί και - με «νηφαλιότητα» και «ψυχραιμία» από την πλευρά της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας - θα καταστεί γεωπολιτικός δορυφόρος της Άγκυρας.

Soft power – ήπια ισχύς

Ασφαλώς κάποιοι, συνειδητά ή ασυνειδητά, επιδιώκουν μια τέτοιο κατάληξη αν κρίνουμε από τις πολιτικές που εφαρμόζονται εδώ και πολλά χρόνια από τους Δεξιούς και Αριστερούς εθνομηδενιστές, οπαδούς της παγκοσμιοποίησης: Κατευνασμός, φοβικό σύνδρομο και συνδιαλλαγή με τους Τούρκους (π.χ. ενδοκοινοτικές συνομιλίες στην Κύπρο, υποστήριξη της ευρωπαϊκής προοπτικής της Τουρκίας, προσφυγή στη Χάγη κ.α.). Υποχρηματοδότηση των ενόπλων δυνάμεων. Υποβάθμιση της αμυντικής βιομηχανίας. Υπονόμευση της εθνικής συνοχής με τη δημιουργία πολυπολιτισμικής κοινωνίας αποτελούμενης από διάφορες αλλοεθνείς - αλλόθρησκες μειονότητες κ.α.

Παράλληλα μια υβριδική επιχείρηση, από δυνάμεις εντός των τειχών, βρίσκεται σε εξέλιξη και αποσκοπεί στην υπονόμευση του φρονήματος των Ελλήνων με την αναθεώρηση της Ιστορίας τους. Ισχυρίζονται ότι το έθνος (προσοχή: όχι το κράτος-έθνος) συγκροτήθηκε το 1821! Μάλλον ύστερα από παρθενογένεση! Κι αν υποτεθεί ότι έτσι έγινε, τότε ποιοι δημιούργησαν το Αθάνατο '21;

Στην ιστοσελίδα της «Επιτροπής 2021» δεν υπάρχει η ελληνική σημαία και αναγράφεται «200 χρόνια Έλληνες», δηλαδή, το 1821 γίναμε Έλληνες. Όμως η Μεγάλη Ελληνική Επανάσταση έγινε από τους, μέχρι τότε, υπόδουλους Έλληνες «για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία». Αποδομούν τις προσωπικότητες - σύμβολα της Εθνεγερσίας (ο Κολοκοτρώνης σφαγέας των Τούρκων στην Τριπολιτσά, ο Καραϊσκάκης αληττήριος και μισογύνης, ο Καποδίστριας δικτάτορας κ.α.).

Δε θα εκπλαγούμε αν προσεχώς χαρακτηριστεί, από την «Επιτροπή 2021» και ο μπουρλοτιέρης Κωνσταν-

τίνος Κανάρης ως εμπρηστής! Τέλος, τα τουρκικά σίριαλ εξακολουθούν να δηλητηριάζουν το φρόνημα των Ελλήνων, εξιδανικεύοντας τους Τούρκους. Είναι βέβαιο ότι δι' αυτής της ήπιας ισχύος (Soft Power), που ασκείται, προετοιμάζεται το έδαφος για την εφαρμογή στη συνέχεια της σκληρής ισχύος (Hard Power).

ΥΓ 1. Οι περισσότεροι από τους γεωπολιτικούς παρατηρητές, του ευρύτερου πατριωτικού χώρου, αναλύουν τις στρατηγικές επιδιώξεις της Τουρκίας, την κατάσταση στη Λιβύη και στη Συρία, την πολιτική των Αμερικανών, των Ρώσων, των Γάλλων των Ιταλών, των Ισραηλινών κλπ, τη στάση της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, δίνουν συμβουλές στην κυβέρνηση πώς να χειριστεί διπλωματικά την απειλή, τι πρέπει να κάνει με τα χωρικά ύδατα, την υφαλοκρηπίδα και την ΑΟΖ. Λίγοι είναι αυτοί που επισημαίνουν την αναγκαιότητα ενίσχυσης των ενόπλων δυνάμεων και απ' αυτούς οι περισσότεροι αποδέχονται ότι η Ελλάδα δεν έχει τις οικονομικές δυνατότητες να κάνει κάτι τέτοιο. Το τι χρειάζεται να κάνει για να αποκτήσει τις οικονομικές δυνατότητες δεν τους προβληματίζει, είναι έξω από το πεδίο του αντικειμένου τους! Όλοι αυτοί θα έπρεπε να γνωρίζουν ότι η οικονομική ανεξαρτησία και ευρωστία είναι ένας από τους σημαντικότερους συντελεστές ισχύος μιας χώρας και προϋπόθεση της αμυντικής ικανότητάς της.

ΥΓ 2. Η παγκόσμια ύφεση που προκαλεί η πανδημία θα σταθεροποιήσει ή θα μειώσει μεσοπρόθεσμα τις αμυντικές δαπάνες πολλών κρατών. Όμως αποτελεί καθοριστική πολιτική επιλογή της κάθε κυβέρνησης το τι θα πράξει για τη μείζονα απειλή που αντιμετωπίζει. Ήδη κάποιοι προετοιμάζουν τις δικαιολογίες που θα επικαλεστούν μετά μια εθνική ήττα. Για τον Ελληνισμό όμως τα περιθώρια έχουν προ πολλού εξαντληθεί. Είτε θα ενισχύσει, πάση θυσία, όλους τους συντελεστές ισχύος του είτε θα υποταχθεί στους νεο-Οθωμανούς της Άγκυρας. Οι καιροί ου μενετοί.

ΥΓ 3. Όταν ολοκληρωνόταν το άρθρο αυτό ανακοινώθηκε η Συμφωνία οριοθέτησης ΑΟΖ μεταξύ της Ελλάδας και της Ιταλίας με βάση τη μέση γραμμή που προέβλεπε η Συμφωνία του 1977 για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας. Αναμένουμε τις λεπτομέρειες για την ακριβή επήρεια των νησιών του Ιονίου και την αλιεία, όχι μεταξύ 6 και 12 ναυτικών μιλίων αλλά στα 200 μίλια της ελληνικής ΑΟΖ όπου υφίστανται αλιευτικά κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας. Η Συμφωνία αυτή αποτελεί θετική εξέλιξη για τη συνέχεια.

Εκεί όμως που αμφισβητούνται τα κυριαρχικά δικαιώματα απαιτείται να υπάρχει η ισχύς για να τα προστατεύσει. Η Κύπρος οριοθέτησε την ΑΟΖ της με την Αίγυπτο και το Ισραήλ αλλά αυτό δεν εμπόδισε την Τουρκία να πραγματοποιεί πειρατικές έρευνες και γεωτρήσεις στις θαλάσσιες ζώνες της. Γιατί, σε τελική ανάλυση, δικό μας είναι ό,τι μπορούμε να υπερασπιστούμε.

Πηγή : www.ellinikiantitasi.gr

Ο πολιτιστικός ιμπεριαλισμός της Τουρκίας

Του κ. Λεωνίδα Χ. Αποσκίτη*

Ο περίπλοκος χαρακτήρας της γεωπολιτικής και της διπλωματίας του 21ου αιώνα είναι πλέον ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός. Όλο και περισσότεροι αναλυτές και θινκ τανκ επισημαίνουν τις δυσχέρειες και τους κινδύνους που προκύπτουν συνεχώς στο δύσβατο τοπίο των διεθνών σχέσεων σήμερα. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, η χώρα μας χρειάζεται να επαναπροσδιορίσει την εξωτερική της πολιτική και, πάνω απ' όλα, την επικοινωνιακή της εκστρατεία, όπως το έχουμε επισημάνει επανειλημμένα.

Απέναντί μας έχουμε μια Τουρκία ιδιαίτερα επικίνδυνη, που διεκδικεί ελληνική γη και θάλασσα, που ήδη κατέχει παράνομα κυπριακό έδαφος και έχει «γκριζάρει» μεγάλο μέρος του ανατολικού Αιγαίου.

Η «σύμμαχος» γειτονική χώρα γνωρίζει πολύ καλά, πέρα από την χρήση της βίας, των εξανδραποδισμών και των εκβιασμών, την αξία αυτού που στις διεθνείς σχέσεις αποκαλείται σήμερα *softpower*, «ήπια ισχύς». Σύμφωνα με τον πολιτικό επιστήμονα Joseph Nye, ο οποίος επινόησε τον όρο στα τέλη της δεκαετίας του 1980, πρόκειται για «την μορφή εξουσίας που πείθει τους άλλους να επιθυμούν αυτό που επιθυμείς, αντί να τους εξαναγκάζει. Πρόκειται κατά βάση για έναν έμμεσο τρόπο προβολής ισχύος».

Η πρακτική αυτή, με την προβολή της ανωτερότητας του πολιτισμού, του τρόπου ζωής και του «αδιάφθορου» πολιτικού ήθους, ήταν ένας από τους στυλοβάτες της αμερικανικής ηγεμονίας -μαζί με τα αεροπλανοφόρα- μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι προσφάτως.

Σήμερα, που η αμερικανική υπερδύναμη παρουσιάζει σημεία κόπωσης και παρακμής, η Άγκυρα είναι η πρώτη στην περιοχή που τόχει καταλάβει αυτό και κάνει ό,τι μπορεί για να το εκμεταλλευτεί.

Οι Αμερικανοί δεν είναι πλέον οι μόνοι παγκόσμιοι ηγέτες, ούτε η μαζική κουλτούρα του χάμπουργκερ και της *cocacola* είναι η μαζική κουλτούρα του κόσμου όπως άλλοτε. Η παγκόσμια «ήπια δύναμη» που ενσαρκώνει η pop κουλτούρα αναβλύζει και από άλλα μέρη εκτός Χόλλυγουντ, όπως το Πεκίνο (Κίνα), η Βομβάη (Ινδία), η Σεούλ (Βόρεια Κορέα) και, βέβαια, η Κωνσταντινούπολη στην Τουρκία.

Αυτό που πρέπει σοβαρά να μας απασχολεί είναι ότι η Τουρκία, πέρα από «ταραξιάς» της περιοχής, όπως την παρουσιάζουν τα ελληνικά πρωτοσέλιδα και οι δηλώσεις της παραλυμένης διπλωματίας μας, είναι μια χώρα με μεγάλη δυναμική λόγω της νεαρής και πολλών καταγωγών δημογραφίας της. Μια σύνθετη χώρα με μεγάλη οικονομική ανάπτυξη «που σφύζει από δημιουργικότητα, αναπλάθεται ολόκληρη με ρυθμούς πυρετώδεις τεχνολογικού και οργανωτικού εκσυγχρονισμού», όπως επισημαίνει ο καθηγητής Χρήστος Γιανναράς (Καθημερινή, 15/9/2019).

Η εικόνα που δίνουν σήμερα οι Τούρκοι στους εκατομμύρια επισκέπτες τους είναι ενός λαού περήφανου γι' αυτό που είναι και έχουν προσλάβει τη Δύση και τα «φώτα» της με τον δικό τους τρόπο, χωρίς τον μηδενισμό

της και τον αμοραλισμό που την διακρίνει, λέει ο Γιανναράς.

Εν αντιθέσει μ' εμάς τους Έλληνες, που προσπαθούμε με το ζόρι να γίνουμε κάτι άλλο από αυτό που είμαστε, «Ευρωπαίοι», βυθισμένοι στο κιτσαριό και τον εθνομηδενισμό.

Η λαϊκή κουλτούρα των dizi

Από το Μπουένος Άϊρες μέχρι την Τζακάρτα και από την Μαδρίτη μέχρι την Μόσχα, όλοι αναφέρονται στο είδος των διεθνών τηλεοπτικών σήριαλ που παράγονται στην Πόλη, γνωστά ως *dizi*, και είναι πολύ δημοφιλή.

Η ερμηνεία του είδους του τουρκικού *dizi* γίνεται πολλές φορές ως «τουρκική σαπουνόπερα», «τουρκικό δράμα», ή «τουρκική τηλενουβέλα», αλλά είναι κάτι πέρα κι απ' αυτά. Το είδος του *dizi* ξεχωρίζει από την σαπουνόπερα ή την τηλενουβέλα, όπως θα δούμε παρακάτω.

Για το ζήτημα αυτό και την αλλαγή των διεθνών στερεοτύπων μάς ενημερώνει η Fatima Bhutto (Φατίμα Μπούτο), συγγραφέας του βιβλίου *NewKings of the World* (Οι Νέοι Βασιλιάδες του Κόσμου), που εκδόθηκε τον Οκτώβριο του 2018 από το *ColumbiaGlobal Reports*. Η συγγραφέας τονίζει ότι «στην λαϊκή κουλτούρα, όπως και στην πολιτική, ζούμε πλέον σε έναν πολυπολικό κόσμο»... Η Φατίμα Μπούτο είναι η κόρη του δολοφονηθέντος αδελφού της πρώην πρωθυπουργού του Πακιστάν Μπενάζιρ Μπούτο. Γεννήθηκε στο Αφγανιστάν και μεγάλωσε στη Συρία και στο Καράτσι του Πακιστάν, αλλά έζησε και σε άλλες πόλεις ακολουθώντας τον εξόριστο πατέρα της. Σπουδαγμένη στην Αμερική και στο Λονδίνο, χαρακτηριστική κόρη της Ασίας από μια μεγάλη πολιτική οικογένεια, η 37χρονη Φατίμα έχει κάνει μια σε βάθος έρευνα για την λαϊκή κουλτούρα στην ασιατική ήπειρο.

Από τα σχετικά αποσπάσματα του βιβλίου της και την αρθρογραφία της στον *Guardian* (13 Σεπτ. 2019) μας πληροφορεί για το πώς η τουρκική τηλεόραση κατακτά τον κόσμο (*HowTurkish TV istakingover the world*):

«Χάρη στις διεθνείς πωλήσεις και την παγκόσμια θεαματικότητα, η Τουρκία είναι δεύτερη μετά τις ΗΠΑ στην παγκόσμια διανομή τηλεοπτικών προγραμμάτων -έχοντας τεράστιο κοινό στην Ρωσία, Κίνα, Κορέα και Λατινική Αμερική. Σήμερα, η Χιλή είναι ο μεγαλύτερος κατανλωτής *dizi* από πλευράς αριθμού πωλήσεων προγραμμάτων, ενώ το Μεξικό, και μετά η Αργεντινή, πληρώνουν τα περισσότερα για να τα αγοράσουν.

Τα *dizi* έχουν εντυπωσιακή μυθιστορηματική πλοκή, με κάθε επεισόδιο να διαρκεί τουλάχιστον δύο ώρες, ή και περισσότερο. Ο διαφημιστικός χρόνος είναι φθηνός στην Τουρκία και η κρατική υπηρεσία παρακολούθησης των εκπομπών υπολογίζει ότι ανά 20 λεπτά τηλεοπτικού προγράμματος προβάλλονται 7 λεπτά διαφημίσεων. Κάθε *dizi* έχει την δική του μοναδική μουσική και μπορεί να περιέχει μέχρι και 50 βασικούς χαρακτήρες. Συνήθως γυρίζονται σε τοποθεσίες στην καρδιά της ιστορικής Κων-

σταντινούπολης, χρησιμοποιώντας στούντιο μόνο όταν κάτι τέτοιο είναι υποχρεωτικό.

Τα σενάρια των dizi, τα οποία έχουν καλύψει τα πάντα, από πολέμους συμμοριών μέχρι ραδιουργίες συζύγων του Σουλτάνου, είναι ένα μείγμα «Ντίκενς και Αδελφών Μπροντέ», όπως λέει ο Eset, νεαρός Κωνσταντινούπολης πολίτης σεναριογράφος και παραγωγός ταινιών.

Σε ένα πλαίσιο παγκοσμιοποίησης, δηλαδή, όπου έχει ανοίξει δραματικά η ψαλίδα ανάμεσα στις ελίτ και τις λαϊκές μάζες, αυτό που παράγει για την τηλεόραση η Τουρκία δεν είναι ένα συνηθισμένο τηλερομάντζο των καλών εποχών αλλά ένα προϊόν που συνδυάζει τον αγώνα της επιβίωσης μέσα σε αντίξοες κοινωνικές συνθήκες με τις συναισθηματικές ιστορίες και την ρομαντική αναπόληση του ένδοξου παρελθόντος.

Η Τουρκία έχει γίνει εξπέρ στο να πουλάει πολλές διαφορετικές εκδοχές της Σταχτοπούτας και τους παρελθόντος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας σε μια αλληλοσύνδεση διαφορετικών μορφών αφήγησης όπως μουσικής, εικόνες και κείμενου. Ένα από τα πιο επιτυχημένα τουρκικά σήριαλ στο Netflix αντιγράφει την πλοκή γύρω από τα μυστικά τάγματα των βιβλίων και των αντίστοιχων ταινιών του Dan Brown, με πρωταγωνιστή τον Έλληνα Τομ Χανκς... Η αντιπρόεδρος διεθνών παραγωγών του Netflix ανακοίνωσε ότι η ανταπόκριση των φανς απ' όλο τον κόσμο γι' αυτή την επική σειρά φαντασίας με τίτλο «Χακάν, ο Προστάτης» είναι τεράστια. Πρωταγωνιστικό ρόλο στο εν λόγω σήριαλ, που προβλήθηκε σε ...190 χώρες, παίζει η Κωνσταντινούπολη του Βυζαντίου, των ημερών της Άλωσης, της Οθωμανικής περιόδου των μύθων και των θρύλων για την Αγία Σοφία. Η πόλη αυτή των 15 εκατομ. κατοίκων, εκεί όπου η Ανατολή συναντάει την Δύση και το παρελθόν το παρόν, έχει γίνει το μεγάλο ατού των τουρκικών τηλεοπτικών σειρών.

Αυτό που θέλουν να δείξουν οι εγκεφαλοί της τουρκικής πολιτιστικής διπλωματίας είναι, ότι αυτό που ήταν στον 20ο αιώνα οι ΗΠΑ -και η εικόνα αυτή πέρναγε από τις παραγωγές του Χόλλυγουντ- ήταν κάποτε η Οθωμανική Αυτοκρατορία, μιλώντας για το στοιχείο της οικειότητας που νοιώθουν πολίτες διαφόρων χωρών με το «τουρκικό πολιτιστικό περιβάλλον». Η Τουρκία, ως «Έθνος Αυτοκρατορίας», μοιράζεται με τις περιοχές της Μέσης Ανατολής, της Βόρειας Αφρικής και τις ανατολικές ευρωπαϊκές περιοχές μια παρόμοια αισθητική μνήμη μαζί με κοινούς κοινωνικούς κώδικες. Οι λατινοαμερικάνικες και ασιατικές χώρες έχουν επίσης πολιτιστικές συγγένειες με τον τουρκικό κόσμο με διαφορετικούς τρόπους. Δεδομένης της μεσογειακής τους κληρονομιάς, οι λατινοαμερικάνικες χώρες απολαμβάνουν τις οικογενειακές σκηές με παρόμοιο φαγητό ή στερεότυπα συμπεριφοράς ανάλογα με τα δικά τους. Για τους Ασιάτες τηλεθεατές, το τουρκικό πολιτιστικό τοπίο προσφέρει επίσης ένα συγγενές αξιακό σύστημα ως προς τους ρόλους των φύλων και των τάξεων, αλλά και μια παρόμοια στάση απέναντι στον δυτικό κόσμο και τις τραυματικές εμπειρίες του «εκσυγχρονισμού» που έχει επιβάλει.

Εν τω μεταξύ, οι εξαγωγές των dizi συνεχίζουν να τονώνουν τις άλλες πλευρές της τουρκικής οικονομίας. Τα dizi έχουν πυροδοτήσει μια τουριστική έκρηξη με δύο διαφορετικούς τρόπους. Κατ' αρχάς, δείχνοντας τα διάφορα αξιοθέατα της Τουρκίας, έχουν ανεβάσει το ενδιαφέρον για

την Κωνσταντινούπολη, τις παραλίες της Μεσογείου και της Μαύρης Θάλασσας, την Καππαδοκία και τις αρχαίες ανατολικές περιοχές όπως η Αντιόχεια και το Μαρντίν (πόλη στην ΝΑ Τουρκία με ιδιαίτερη αραβική αρχιτεκτονική). Δεύτερον, έχουν μεταθέσει τις τουριστικές διαδρομές από τα ιστορικά τζαμιά και τα παλάτια στις τοποθεσίες των γυρισμάτων, όπως μια συγκεκριμένη γειτονιά, ένα ιστορικό μέγαρο ή εστιατόριο που παρουσιάζονται στα dizi.

Όπως λέει χαρακτηριστικά η Φατίμα Μπούτο, τα αμερικανικά σώου, στο τέλος, έλεγαν ουσιαστικά: «God Bless America» (Ο Θεός να ευλογεί την Αμερική). Σήμερα, λοιπόν, God Bless την Τουρκία;

Σύμφωνα με τον Izzet Pinto, ιδρυτή της Global Agency με έδρα την Κων/πολη, εταιρεία που αυτοπροσδιορίζεται ως ο «μεγαλύτερος παγκοσμίως διανομέας περιεχομένου της ανεξάρτητης τηλεόρασης σε διάφορες χώρες», η ανοδική πορεία των dizi ξεκίνησε με το Binbir Gece (1001 Νύχτες) το 2006. Την εποχή εκείνη, ένα άλλο τουρκικό πρόγραμμα, το Gümüş (Ασήμι), ήταν ήδη μεγάλη επιτυχία στην Μέση Ανατολή, αλλά το 1001 Νύχτες ήταν αυτό που έγινε πραγματική παγκόσμια επιτυχία. Όπου πουλήθηκε -σε 80 χώρες σχεδόν- έσπασε όλους τους δείκτες.

Στην σειρά πρωταγωνιστούσε ένας γαλανομάτης Τούρκος, ο Halit Ergenc, που θα διέπρεπε στην συνέχεια στον κεντρικό ρόλο της σειράς Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής. Βασισμένη στην ζωή του 10ου Σουλτάνου της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η ομώνυμη σειρά διηγείτο την ιστορία του έρωτα του Σουλτάνου με μια οθαλίσκη ονόματι Χιουρέμ, την οποία και παντρεύτηκε. Μια γενικά άγνωστη ιστορική προσωπικότητα, η Χιουρέμ ήταν Ορθόδοξη Χριστιανή, κόρη Ορθόδοξου ιερέα από το Λβοβ της σημερινής Ουκρανίας, η οποία, μετά από κάποια επιδρομή των Τατάρων, βρέθηκε στα σκλαβοπάζαρα της Κωνσταντινούπολης. Εκεί την αγόρασε ο Μεγάλος Βεζύρης Ιμπραήμ, την πρόσφερε στην Βαλιδέ Σουλτάνα (Βασιλομή तोρα) και βρέθηκε στο χαρέμι του παλατιού του Σουλτάνου Σουλεϊμάν (1520-1566). Η κατά κόσμον Αλεξάνδρα Λισόφσκα, η Ρωξελάνη, έγινε μουσουλμάνη και πήρε το όνομα Χιουρέμ που σημαίνει «αυτή που κάνει τον άλλο χαρούμενο», η «προσηνής».

Όταν την πρωτοείδε ο Σουλεϊμάν, επιστρέφοντας από την εκστρατεία στο Βελιγράδι, μαγνητίστηκε από το έντονο βλέμμα της και τα υπέροχα ξανθά μαλλιά της. Η θυελλώδης ερωτική σχέση τους κατέληξε στον γάμο, ανατρέποντας μια παράδοση αιώνων, και η Χιουρέμ έγινε θρύλος σε Ανατολή και Δύση γιατί οι λαοί χαιρόνταν να βλέπουν την πρώην σκλάβη να κυβερνά την αυτοκρατορία δίπλα σ' έναν μεγάλο πολέμαρχο.

Την πρώτη φορά που προβλήθηκε στην Τουρκία, το 2011, ο Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής κέρδισε το 1/3 του τηλεοπτικού κοινού της χώρας. Ο ξένος τύπος τον αποκάλεσε «Sex and the City της Οθωμανικής Εποχής» και τον συνέκρινε με ένα πραγματικό Game of Thrones. Το σήριαλ διέθετε πολλούς ιστορικούς συμβούλους και μια ομάδα παραγωγής 130 ατόμων, εκ των οποίων τα 25 ασχολήθηκαν αποκλειστικά με τα κοστούμια.

Ο Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής ήταν τόσο δημοφιλής στην Μέση Ανατολή, που ο αριθμός των τουριστών από τις Αραβικές χώρες στην Κωνσταντινούπολη εκτοξεύθηκε στα ύψη. Μάλιστα, σε αντάλλαγμα, το τουρκικό υπουργείο

κουλτούρας και τουρισμού έφθασε να καταργήσει το τέλος τηλεοπτικής προβολής σε ορισμένες αραβικές χώρες. Η Global Agency εκτιμά ότι, ακόμα και χωρίς να υπολογισθούν οι πιο πρόσφατοι αγοραστές της στην Λατινική Αμερική, τον Σουλεϊμάν τον Μεγαλοπρεπή τον έχουν δει πάνω από 500 εκατομ. άτομα παγκοσμίως. Ήταν το πρώτο dizi που αγοράστηκε από την Ιαπωνία. Από το 2002, σχεδόν 150 τουρκικά dizi έχουν πουληθεί σε πάνω από 100 χώρες, μεταξύ των οποίων η Αλγερία, το Μαρόκο και η Βουλγαρία. Ο Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής ήταν ο πρώτος που άνοιξε τον δρόμο για τα σήριαλ που ακολούθησαν.

Στα βήματα της pop-κουλτούρας

Η διεθνής επιτυχία τέτοιων dizi είναι απλώς ένα σημάδι του τρόπου που νέες μορφές κουλτούρας από την Ανατολή -από το ινδικό Bollywood μέχρι το K-pop (Koreanpop)- εκτοπίζουν την κυριαρχία της αμερικανικής pop κουλτούρας στον 21ο αιώνα. Ο Ergen αισθάνεται ότι η φρενήρης επιτυχία των dizi οφείλεται εν μέρει στο γεγονός ότι η αμερικανική τηλεόραση είναι διασκεδαστική, αλλά δεν προκαλεί συγκίνηση. Σήμερα, τα αμερικανικά σώου δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και δεν απηχούν την πραγματικότητα.

Τα dizi που έσπασαν τα ταμεία παγκοσμίως βασίζονταν σε ιστορίες που αντιπαρέβαλαν τις παραδοσιακές αρχές και αξίες στην συναισθηματική και πνευματική διαφθορά του σύγχρονου κόσμου. Το σήριαλ Φατμαγκιούλ (στα τουρκικά Fatmagül'ün Suçu Ne? – Ποιο Είναι το Λάθος της Φατμαγκιούλ;) επικεντρώνεται στον ομαδικό βιασμό μιας νεαρής γυναίκας, της Φατμαγκιούλ, και το αγώνα της για δικαιοσύνη. Ήταν τεράστια επιτυχία στην Αργεντινή, ενώ στην Ισπανία έφθανε το ένα εκατομ. θεατές σε κάθε επεισόδιο. Η Φατμαγκιούλ σύντομα θα γίνει τηλεσειρά (διασκευή) για την ισπανική τηλεόραση, με καθημερινά ημίωρα επεισόδια στην απογευματινή ζώνη.

Το Söz (Ο Όρκος) είναι ένα στρατιωτικό dizi-μια νέα υποκατηγορία που σαρώνει την Τουρκία. Παρ' όλο που είναι πολύ νωρίς να αντιληφθεί κανείς τι αίσθηση μπορεί να κάνει παγκοσμίως, το Söz έχει ήδη δεχθεί αιτήματα για διασκευές από μακρινές αγορές, όπως το Μεξικό. Η εταιρεία TimsProductions, που είναι παραγωγός του Söz και του Σουλεϊμάν του Μεγαλοπρεπούς, είχε πάντα, όπως λένε, διεθνές προφίλ.

Και τα πέντε μεγαλύτερα κανάλια της Τουρκίας προβάλλουν ένα από αυτά τα σήριαλ-ύμνους στους στρατιώτες, σημειώνει ο Eset, και όλα τα προγράμματα «συμβαδίζουν με το πνεύμα της εποχής». Οι «κακοί» είναι είτε «εσωτερικοί εχθροί» (όπως οι δαιμονοποιημένοι Κούρδοι) ή ξένοι παλιάνθρωποι. Το Söz διαδραματίζεται σε μια Τουρκία περικυκλωμένη από βία και απειλές για την ύπαρξή της. Στρατιώτες βρίσκονται παντού, περνώντας μέσα από τα ερείπια των βομβιστών αυτοκτονίας σε εμπορικά κέντρα και κυνηγώντας τρομοκράτες που απαγάγουν έγκυες γυναίκες.

Όποιοι κι αν είναι οι τρομοκράτες, το Söz έχει μεγάλη επιτυχία. «Είναι το πρώτο τουρκικό σήριαλ που έχει ξεπεράσει το ένα εκατομμύριο συνδρομητές στο YouTube, σημειώνει με υπερηφάνεια συντελεστής της σειράς.

Τα τουρκικά τηλεοπτικά σήριαλ που έχουν πλημμυρίσει τις οθόνες στην Μέση Ανατολή, και όχι μόνο, είναι καταφανώς προσαρμοσμένα στην στρατηγική επικοινωνίας του δόγματος του «στρατηγικού βάθους» και την Ευρασιατική

πολιτική του καθεστώτος Ερντογάν. Το σήριαλ Diriliş ξεκινά με τις πρώτες ημέρες της Οθωμανικής δόξας επί Σουλτάνου Ερτογρούλ και με το μότο της «Αφύπνισης ενός Έθνους».

Δύο πιο πρόσφατες παραγωγές για την TRT, την τουρκική κρατική τηλεόραση, έχουν την πλήρη υποστήριξη της κυβέρνησης, αν όχι την καθοδήγησή της. Το πρώτο, Diriliş: Ertuğrul (Ανάσταση: Ερτογρούλ), ξεκινά με την έναρξη της περιόδου της Οθωμανικής δόξας, με τον Ertuğrul Ghazi (Ερτογρούλ Γαζί), τον πατέρα του Σουλτάνου Οζμάν, ιδρυτή της αυτοκρατορίας. Η «γραμμή» του dizi αυτού είναι «Η αφύπνιση ενός έθνους» και για πέντε περιόδους οι θεατές παρακολουθούν τον Ερτογρούλ να πολεμά Σταυροφόρους, Μογγόλους, Βυζαντινούς και άλλους. Πρόκειται για την πιο δημοφιλή σειρά που προβλήθηκε στην κρατική τηλεόραση της Τουρκίας.

Μια άλλη σειρά, ο Payitaht Abdülhamid (Ο Τελευταίος Αυτοκράτορας), ενισχύει την οθωμανική εμμονή: βασίζεται στον τελευταίο ισχυρό Οθωμανό Σουλτάνο, τον Αμπντούλ Χαμίντ Β'. Προβλήθηκε για πρώτη φορά το 2017, σημειώνοντας μεγάλο αριθμό τηλεθέασης. Κάθε Παρασκευή, ο ένας στους δέκα τηλεθεατές καθηλώνονταν, καθώς ο Σουλτάνος απέτρεπε εξεγέρσεις από τους Νεότουρκους (που τελικά θα τον εκθρόνιζαν) και τις μηχανορραφίες των ευρωπαϊκών δυνάμεων. Τόσο οι υποστηρικτές, όσο και οι επικριτές του dizi συμφωνούσαν ότι ο τρόπος που παρουσιαζόταν ο Σουλτάνος παρέπεμπε απευθείας στον Τούρκο πρόεδρο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν...

Η περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής θεωρείτο η μεγαλύτερη διεθνής αγορά κατανάλωσης των dizi. Ο Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής διαφημίστηκε μαζί με το Game of Thrones, ενώ από τον Ece Yörenç -σεναριογράφο της Φατμαγκιούλ- ζήτησε η Σαουδική Αραβία να γράψει τηλεοπτικές σειρές για τα τοπικά κανάλια της, την ώρα που κυκλοφορούσαν φήμες για πρίγκιπες και πολιτικούς που αναζητούσαν πλοκές και σενάρια κατά τις επίσημες επισκέψεις τους στην Τουρκία.

Μέχρι το 2023, η τουρκική κυβέρνηση ελπίζει τα dizi να αποφέρουν 1 δισεκατομ. δολάρια από τις εξαγωγές τους. Στο γυάλινο γραφείο του στην Κων/πολη, ο Izzet Pinto, ιδρυτής της εταιρείας διανομής diziGlobal Agency, λέει ότι πιο ρεαλιστικό είναι το ποσό των 500 εκατομ. δολλαρίων, αλλά προβλέπει ότι τα δικαιώματα από τις διασκευές, η επέκταση στην Λατινική Αμερική και το άνοιγμα της Δυτικής Ευρώπης -κυρίως Ιταλίας και Ισπανίας- θα βοηθήσουν σημαντικά στο να ισοφαρισθεί το ποσόν.

Εν κατακλείδι, αυτό που ισχύει είναι ότι είναι αδύνατον να διαχωρίσεις την τουρκική πολιτική -εσωτερική ή γεωπολιτική- από την ανοδική πορεία και αποδοχή των τουρκικών dizi. Κι' αυτό πρέπει να το λάβουμε σοβαρά υπ' όψιν, αν θέλουμε να έχουμε αποτελεσματική αποτρεπτική πολιτική απέναντι στους τυχοδιωκτισμούς της Τουρκίας στην κρίσιμη δεκαετία (2020-2030) που είναι μπροστά μας. Δυστυχώς έχουμε δραματικά καθυστερήσει στην σωστή πρόσληψη των μηνυμάτων και την διαμόρφωση μιας ανάλογης στρατηγικής.

*Από το Hellenic NEXUS 147

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα από 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 2020 έως 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 2020

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΟΡΩΝΟΪΟΥ

Η πανδημία του κορωνοϊού είχε σοβαρές επιπτώσεις σε όλο τον κόσμο μερικές από τις οποίες θα παραμείνουν και μετά τη λήξη της. Κατά κύριο λόγο:

α. Επιτάχυνε τον ανταγωνισμό, για την παγκόσμια ηγεμονία, μεταξύ Κίνας και ΗΠΑ, που κυοφορείτο από καιρό. Ο κ. Τραμπ, κατηγορώντας την Κίνα ως υπεύθυνη για την εξάπλωση του κορωνοϊού και ως επιδιώκουσα τη δημιουργία κατασκοπευτικών δικτύων στη Δύση, με την προώθηση της τεχνολογίας G5 της Huawei, απαιτεί από την ΕΕ να στραφεί εναντίον της και να μην εισαγάγει την τεχνολογία της Huawei. Σύμμαχος του κ. Τραμπ σε αυτή την προσπάθεια είναι ο πρωθυπουργός της Αγγλίας κ. Τζόνσον, ο οποίος επιδιώκει τη δημιουργία μιας ομάδας δέκα (10) κρατών την D10, όπως την ονομάζει, αποτελούμενη από τα κράτη της G7, την Αυστραλία, τη Ν.Κορέα και την Ινδία, η οποία θα απαγορεύσει την τεχνολογία G5 της Huawei.

Η Κίνα από την πλευρά της κατηγορεί τις ΗΠΑ για ολιγωρία και προωθεί την επέκτασή της στον κόσμο, απαιτώντας γεωπολιτικά ανταλλάγματα

για να διευκολύνει τις χώρες, που δεν έχουν τη δυνατότητα να αποπληρώσουν τα δάνειά τους.

Η ΕΕ βρίσκεται προ δилήματος, γιατί χρειάζεται και τους δύο. Την Κίνα, που θέλει τα χρήματά της χωρίς εξάρτηση και τις ΗΠΑ που θέλει την προστασία τους χωρίς τους εκβιασμούς του κ. Τραμπ.

Γενικά, όλος ο κόσμος καλείται να χωριστεί στα δύο, αφού και οι δύο θέτουν το δίλημμα «με εμάς ή με αυτούς» και ο κόσμος, σύμφωνα με πολλούς έγκυρους αναλυτές, θα μοιάζει με αυτόν του ψυχρού πολέμου μεταξύ Δύσεως και Ανατολής.

β. Προκάλεσε τσουνάμι μίσους και ξενοφοβίας και παγκόσμια κοινωνική κατάρρευση, κατά τον ΓΓ/ΟΗΕ κ. Γκουτιέρρες.

γ. Κατέδειξε την έλλειψη αλληλεγγύης μεταξύ των χωρών Νότου και Βορρά στην ΕΕ, η οποία καλείται να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση που προκάλεσε ο κορωνοϊός κυρίως στις χώρες του Νότου, έχοντας απέναντί της αυτές του Βορρά, που προβάλλουν προσκόμματα.

δ. Προκάλεσε σοβαρά οικονομικά προβλήματα στις πετρελαιογαγωγούς χώρες, λόγω της καταρρεύσεως των

τιμών των υδρογονανθράκων, οι οποίες θα αναγκαστούν να αναστείλουν την ανάμειξή τους στα εσωτερικά των πτωχότερων χωρών της περιοχής.

ε. Αποκάλυψε την αναληψία των λαϊκιστών ηγετών, όπως των ΗΠΑ, της Ρωσίας, της Τουρκίας, της Βρετανίας, της Βραζιλίας και άλλων, οι οποίοι έθεσαν την οικονομία πάνω από τον άνθρωπο και προκάλεσε απέχθεια προς το λαϊκισμό.

στ. Έθεσε σε δεύτερη μοίρα τους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς στη Μεσόγειο, όπου όλοι ανέστειλαν τα προγράμματά τους, πλην της Τουρκίας η οποία παρά και την οικονομική κρίση που αντιμετωπίζει, συνεχίζει την επεκτατική της πολιτική.

ζ. Ανέκοψε τις πολιτικές εξελίξεις σε πολλές χώρες, που αναγκάστηκαν να αναβάλουν τις προγραμματισμένες εκλογές και επηρέασε τον προεκλογικό αγώνα σε κάποιες άλλες και κυρίως στις ΗΠΑ, όπου ο κ. Τραμπ, από σχεδόν βέβαιος νικητής στις προεδρικές εκλογές του Νοεμβρίου, κινδυνεύει να τις χάσει, εξ αιτίας της κακής και μέχρι γελοιότητας διαχειρίσεως της πανδημίας.

η. Έφερε στην επιφάνεια κρυμμένα εσωτερικά προβλήματα χωρών

στα συστήματα διακυβερνήσεως, οικονομικής διαχειρίσεως και υγείας, καθώς και στις διεθνείς σχέσεις τους και αποτέλεσε πειρασμό για αυταρχικά καθεστώτα, όπως της Ρωσίας, της Τουρκίας, της Ουγγαρίας και άλλων χωρών να ενισχύσουν τις εξουσίες τους, προκαλώντας λαϊκή δυσανεμία και διεθνείς αντιδράσεις.

θ.Μείωσε την αξιοπιστία του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ), ο οποίος ανεξαρτήτως της ορθότητας ή μη των κατηγοριών του κ. Τραμπ, ότι εκβιάστηκε από την Κίνα, δεν κατάφερε να αντιμετωπίσει έγκαιρα και αποτελεσματικά την πανδημία.

ι.Έδωσε την ευκαιρία στον κ. Ερντογάν να κάνει ανοίγματα φιλίας σε πολλές χώρες, μεταξύ των οποίων τις ΗΠΑ και τη Γερμανία, με την λεγόμενη «πολιτική της μάσκας», δηλαδή την αποστολή υγειονομικής βοήθειας, αποκρύπτοντας τα κρούσματα που είχε προκαλέσει η πανδημία στη χώρα του.

ια. Έφερε, λόγω της αποτελεσματικής αντιμετώπισης της πανδημίας, αισιοδοξία στους Έλληνες και μετέτρεψε το διεθνές κλίμα που ήταν σε βάρος της Ελλάδας σε παγκόσμιο θαυμασμό.

Οι επιπτώσεις θα αυξάνονται και θα επιτείνονται όσο η πανδημία συνεχίζεται και δεν θα εξαφανιστούν όλες μετά την παρασκευή φαρμάκων και εμβολίων για την αντιμετώπιση του κορωνοϊού. Ο κόσμος θα έχει αλλάξει και οι λαοί θα πρέπει να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα.

2. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

(1)Συνομιλίες

Ουδεμία κινητικότητα υπήρξε, ούτε και θα υπάρξει, μέχρι τις προεδρικές εκλογές στο «ψευδοκράτος», που ήταν προγραμματισμένες για τον Απρίλιο και ανεβλήθησαν για τον Οκτώβριο λόγω κορωνοϊού.

Ως γνωστόν η Τουρκία αναμένει την νίκη του εκλεκτού της κ. Τατάρ

για την επανέναρξη των συνομιλιών, γιατί ο κ. Ακιντζί δεν συμφωνεί στη λύση των δύο κρατών, που προκρίνει ο κ. Ερντογάν.

(2)Ενεργειακό

Στις 7 Απριλίου η EXON MOBIL και η QATAR PETROLEUM και στις 12 Απριλίου η ENI και η TOTAL ενημέρωσαν την κυπριακή κυβέρνηση ότι διακόπτουν τις εργασίες τους λόγω της πανδημίας και της πτώσεως της τιμής του πετρελαίου, που τις ανάγκασαν να μειώσουν τις επενδύσεις τους.

Στις 20 Απριλίου επανήλθε στην κυπριακή ΑΟΖ, το γεωτρήπανο «Γιαβούζ», που είχε αποχωρήσει στις 7 Απριλίου.

Η Τουρκία, παρά την πανδημία και τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει, εκμεταλλεύτηκε τη διακοπή των εργασιών των ξένων εταιρειών και την απομάκρυνση των πολεμικών σκαφών που τις προστάτευαν και επανέφερε το «Γιαβούζ», το οποίο είχε αποσύρει χωρίς να έχει επιτύχει κάποιο θετικό αποτέλεσμα, με στόχο να αναγκάσει την Κύπρο να διακόψει οριστικά και μέχρι να λυθεί το κυπριακό, το ενεργειακό της πρόγραμμα.

(3)Λοιπά

Από 7-30 Απριλίου διεξήχθησαν αεροναυτικές ασκήσεις ρωσικών δυνάμεων στις περιοχές μεταξύ Κύπρου – Συρίας και νοτίως Κύπρου στην οποία βρίσκονται τα οικοπέδα 8 και 10. Η Τουρκία αντέδρασε μόνο με αντί NAVTEX σε αυτές που εξέδωσε η Κύπρος, στις οποίες ανέφερε ότι οι περιοχές αυτές ανήκουν στη δική της ευθύνη, χωρίς να τολμήσει να παρενοχλήσει τις ρωσικές δυνάμεις.

Η ενέργεια αυτή της Ρωσίας αποτελεί αντιπερισπασμό στις ενέργειες της Τουρκίας στη Συρία και κρίνεται ως πολύ θετική για την Κύπρο.

Στις 12, 16 και 19 Μαΐου γαλ-

λικές ναυτικές δυνάμεις πραγματοποιήσαν αεροναυτικές ασκήσεις ΝΑ της Κύπρου σε περιοχή που είχε δεσμευτεί από την Τουρκία για έρευνες από το BARBAROS από 28-2-2020 μέχρι 31-5-2020. Η Τουρκία αναγκάστηκε να αποσύρει το BARBAROS στην Αλεξανδρέττα και αντέδρασε με αντί NAVTEX, όπως και στις ρωσικές ασκήσεις.

β.Ε/Τ Σχέσεις

(1)Προκλήσεις και απειλές

Συνεχίστηκαν και αναβαθμίστηκαν με υπερπτήσεις πάνω από μεγάλα νησιά, οι προκλήσεις στο Αιγαίο.

Συντηρήθηκε η ένταση στον Έβρο με δηλώσεις για επαναπροώθηση μεταναστών και προσπάθειες παρεμπόδισης της κατασκευής του φράκτη, με τον ισχυρισμό ότι τα σύνορα δεν είναι καθορισμένα, παρόλο που αυτά είναι αποτυπωμένα σε χάρτες με γεωγραφικές συντεταγμένες και επισημασμένα από την μικτή ελληνοτουρκική επιτροπή, που τα χάραξε το 1826, μετά τη Συνθήκη της Λωζάννης.

Εργαλειοποιήθηκε ο εορτασμός της επετείου της αλώσεως στις 29 Μαΐου με φαντασμαγορικές εκδηλώσεις έξω από την Αγία Σοφία και την ανάγνωση του κορανίου εντός αυτής από ιμάμη που ευλόγησε τον κ. Ερντογάν σε απευθείας τηλεοπτική μετάδοση. Στις 4 Ιουνίου η Huriet δημοσίευσε ότι ο κ. Ερντογάν έχει δώσει εντολή να βρεθεί «φόρμουλα» για μετατροπή της Αγίας Σοφίας σε τζαμί, ενώ στις 9 Ιουνίου άλλα δημοσιεύματα ανέφεραν ότι στις 2 Ιουλίου το Συμβούλιο της Επικρατείας θα εξετάσει αίτηση ΜΚΟ για ακύρωση του διατάγματος του 1934, που μετέτρεψε την Αγία Σοφία από τζαμί σε μουσείο. Κάποιοι υποστηρίζουν ότι πίσω από τη ΜΚΟ βρίσκεται ο κ. Ερντογάν.

2)Τουρκικές ενέργειες στην Ανατολική Μεσόγειο

Στο όνομα της «Γαλάζιας Πατρίδας» και του τουρκολιβικού μνη-

μονίου γίνονται, επί καθημερινής σχεδόν βάσεως, δηλώσεις από τον κ. Ερντογάν και τους υπουργούς του για πραγματοποίηση ερευνών εντός του θέρους στην περιοχή, που καθορίζεται από αυτό, αλλά και γεωτρήσεων εντός της λιβυκής ΑΟΖ.

Στις 30 Μαΐου έγινε γνωστό ότι η τουρκική εταιρεία πετρελαίων ζήτησε από την κυβέρνηση άδεια για την πραγματοποίηση ερευνών στην υφαλοκρηπίδα των νήσων Ρόδου, Κάσου, Καρπάθου και Κρήτης, προκαλώντας ελληνικές και διεθνείς αντιδράσεις.

(3) Μεταναστευτικό

Παρόλο που συνεχίζεται η προπαγάνδα και τα fake news για δήθεν κακομεταχείριση και καταπάτηση των δικαιωμάτων των μεταναστών από την Ελλάδα, οι ροές προς τα νησιά έχουν ελαχιστοποιηθεί. Αυτό οφείλεται στον κορωνοϊό, στην αναστολή της χορηγήσεως ασύλου στους μετανάστες και την επιδίωξη της Τουρκίας να εξασφαλίσει μεγαλύτερη χρηματοδότηση από την ΕΕ και την χορήγηση VISA στους τούρκους πολίτες.

(4) Αντιδράσεις Ελλά-

δος

Η Ελλάδα με μαραθώνια διπλωματική προσπάθεια σε όλα τα φόρα έπεισε τους πάντες για την προκλητικότητα της Τουρκίας και προκάλεσε δηλώσεις των ΗΠΑ, της Ρωσίας, της ΕΕ με τις οποίες χαρακτηρίζεται παράνομη και προκλητική η τουρκολιβυκή συμφωνία, αναγνωρίζεται ότι τα νησιά έχουν ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα και καλείται η Τουρκία να σεβαστεί το διεθνές δίκαιο.

Σίγουρα όλα αυτά βοηθούν την Ελλάδα, αλλά δεν φτάνουν, γιατί η Τουρκία δεν φαίνεται να επηρεάζεται, όσο αυτές δεν συνοδεύονται με μέτρα και πιέσεις και κυρίως από τον κ. Τραμπ, που τηρεί αμφήσημη στάση.

Παράλληλα κατάφερε να υπογραφεί με την Ιταλία στις 9 Ιουνίου συμφωνία για την οριοθέτηση ΑΟΖ και κινείται δραστήρια να πράξει το ίδιο με την Αλβανία και κυρίως με την Αίγυπτο, που αν επιτευχθεί θα ακυρώσει στην πράξη την τουρκολιβυκή συμφωνία. Για το λόγο αυτό ο ΥΠΕΞ κ. Δένδιας θα επισκεφθεί το Κάιρο στις 19 Ιουνίου.

Στις 14 Ιουνίου ο κ. Δένδιας επισκέφθηκε το Παρίσι και συμμετείχε, έχοντας στο πλευρό του τον Γάλλο ΥΠΕΞ κ. Ντριάν, στην τηλεσυνδιάσκεψη των ΥΠΕΞ της ΕΕ με τον ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Πομπέο, στην οποία κατηγγέλθη η Τουρκία τόσο για τις προκλήσεις στην Αν. Μεσόγειο, όσο και την επέμβασή της στη Λιβύη.

Στις 15 Ιουνίου ο κ. Μητσοτάκης επισκέφθηκε το Ισραήλ, όπου συζήτησε με τον πρωθυπουργό κ. Νετανιάχου για την ενδυνάμωση της στρατηγικής συνεργασίας των δύο χωρών σε θέματα άμυνας και ασφάλειας, στην κυβερνοασφάλεια, στον τουρισμό και για την κατασκευή του αγωγού East Med. Ο κ. Νετανιάχου με τις δηλώσεις του επαναβεβαίωσε τη στήριξη της Ελλάδος σε θέματα άμυνας και ασφάλειας και κατήγγειλε την τουρκολιβυκή συμφωνία καθώς και τις προκλήσεις της Τουρκίας σε βάρος της Ελλάδος.

Η Τουρκία θα εντείνει όλο και περισσότερο τις προκλήσεις, γιατί είναι πλέον εμφανές ότι επιδιώκει την επιβολή τετελεσμένων και την πρόκληση της Ελλάδας να αντιδράσει δυναμικά, για να την σύρει σε διαπραγματεύσεις, χρεώνοντάς της την ευθύνη της κρίσεως. Αυτό κατά πάσαν πιθανότητα θα το επιχειρήσει προ των αμερικανικών προεδρικών εκλογών το Νοέμβριο, εάν καταφανεί ότι ο κ. Τραμπ θα τις χάσει, γιατί είναι βέβαιο ότι εάν εκλεγεί ο κ. Μπάϊντεν δεν θα της το επιτρέψει.

Η επεκτατική πολιτική της Τουρκίας δεν εντάσσεται στην προσπάθεια αποπροσανατολισμού της τουρκικής κοινής γνώμης, όπως ισχυ-

ρίζονται πολλοί. Αυτή είναι η διαχρονική στρατηγική της και είναι σταθερή. Όποιος και αν ηγείται, υποχρεούται να την εφαρμόζει, αναπροσαρμόζοντάς την κατά περίπτωση.

Γι' αυτό η Ελλάδα πρέπει:

- *Να αποφύγει την παγίδα μιας ανεξέλεγκτης έντασης, τηρώντας τις κόκκινες γραμμές και καθιστώντας σε όλους γνωστό, ότι αν η Τουρκία υπερβεί τα εσκαμμένα θα αντιδράσει δυναμικά. Όλοι οι Έλληνες, κόμματα και λαός, πρέπει να αναγνωρίσουν την απειλή και να ομονοήσουν για την αντιμετώπισή της.*

- *Να καταστήσει αξιόπιστη τη θέση της ενισχύοντας τις Ένοπλες Δυνάμεις, όπως έχει αναφερθεί στα προηγούμενα τεύχη του περιοδικού «ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ» και*

- *Να ζητήσει από τους δυτικούς να μην αφήνουν την Τουρκία, στην προσπάθειά τους να την επαναπροσεγγίσουν, να συνεχίζει την επιθετικότητά της και την παραβίαση της διεθνούς νομιμότητας, περιοριζόμενοι μόνο σε συστάσεις ή τηρώντας ίσες αποστάσεις όπως το ΝΑΤΟ. Ειδικά δε να παρέμβει στην ΕΕ, με την ευκαιρία των συζητήσεων για το προσφυγικό και τις σχέσεις με την Τουρκία για τα επόμενα χρόνια και να απαιτήσει, οι όποιες συμφωνίες να γίνουν με όρους και προϋποθέσεις, πως η Τουρκία θα σέβεται τη διεθνή νομιμότητα.*

(4) Αεροναυτικές

Ασκήσεις

Η Ελλάδα στις 19 Απριλίου απέρριψε δια του ΥΕΘΑ, αίτημα του Τούρκου ομολόγου του κ. Ακάρ για αναβολή των ασκήσεων «Γαλάζια Πατρίδα 2020» της Τουρκίας και «Καταίγίδα 2020» της Ελλάδας και ανακοίνωσε στις 21 Απριλίου την πραγματοποίησή της σε τρεις φάσεις με λιγότερες δυνάμεις, σε ένδειξη καλής θελήσεως προς την Τουρκία, που είχε ανακοινώσει μονομερώς την ακύρωση της δικής της, εκδίδοντας και τις σχετικές NAVTEX. Η Τουρκία αντιδρώντας εξέδωσε αντί NAVTEX με τις οποίες απαγόρευε στο ελληνικό ναυτικό την

πραγματοποίηση ασκήσεων στα νησιά Σαμοθράκη, Λήμνο, Αγ. Ευστράτιο, Λέσβο και Ψαρρά, γιατί σύμφωνα με τη Συνθήκη της Λωζάννης, είναι αποστρατικοποιημένα, με την Ελλάδα να απαντά ότι η άσκηση θα πραγματοποιηθεί.

Στις 9 Μαΐου το ελληνικό ΥΕΘΑ ανακοίνωσε ότι, λόγω του κορωνοϊού, ανεβλήθησαν οι δύο πρώτες φάσεις και τελικά πραγματοποιήθηκε μόνο η τρίτη φάση από 20 έως 23 Μαΐου στο Μυρτών Πέλαγος.

Η αναβολή της ασκήσεως μετά τα όσα είχαν προηγηθεί ήταν λάθος. Πρώτον γιατί το βάρος του ενδιαφέροντός μας πρέπει να είναι η εθνική ασφάλεια έναντι οιασδήποτε κρίσεως και δεν επιτρέπεται κανένα γεγονός να παραμερίζει την ολοένα αυξανόμενη προκλητικότητα της Τουρκίας και δεύτερον γιατί έδωσε την εντύπωση ότι η Ελλάδα μπορεί να εκβιάζεται από την Τουρκία κατά το δοκούν.

Η άσκηση έπρεπε να εκτελεστεί, ανεξαρτήτως των επιπτώσεων στο προσωπικό και την οικονομία για να καταδείξει την αδυναμία της Τουρκίας να εκτελέσει τη δική της, λόγω της πανδημίας που έπληττε το ναυτικό της και την κακή οικονομική της κατάσταση. Η Τουρκία δεν επηρεάζεται από χειρονομίες καλής θελήσεως. Το μόνο που υπολογίζει είναι η δύναμη του αντιπάλου και γι' αυτό η αποτροπή μας πρέπει να είναι αξιόπιστη.

3. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Στις 8 Μαΐου η ρουμανική Γερουσία ενέκρινε την απόκτηση της ρουμανικής υπηκοότητας από τους Βλάχους της Αλβανίας, στην οποία η Αλβανία έχει αναγνωρίσει ρουμανοβλαχική μειονότητα, προκειμένου να αποδυναμώσει την ελληνική.

Στις 29 Μαΐου η αλβανική Βουλή ενέκρινε την αλβανοτουρκική συμφωνία, που υπεγράφη στις 15 Απρι-

λίου, για παροχή στρατιωτικής βοήθειας ύψους 100.000 τουρκικών λιρών με αντάλλαγμα την παραχώρηση στην Τουρκία του Ναυστάθμου Πασά Λιμάνι στον Αυλώνα με σκοπό να μετατραπεί σε Τουρκική Βάση.

Σύμφωνα με δημοσιεύματα αλβανικών ΜΜΕ στις 5 Απριλίου οι κ.κ. Ερντογάν και Ράμα συμφώνησαν για εγκατάσταση 30.000 μεταναστών από την Τουρκία στη Β. Ήπειρο, με στόχο την πληθυσμιακή αλλοίωση της περιοχής και τη χρησιμοποίησή τους για προβοκάτσες κατά της Ελλάδος σε περιόδους κρίσεων.

Ύστερα από τις παραπάνω ενέργειες της Αλβανίας, αλλά και την καταπάτηση των δικαιωμάτων της ελληνικής μειονότητας στη Β. Ήπειρο, η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να αναθεωρήσει τη στάση της, ως προς την ένταξη της Αλβανίας στην ΕΕ και να ενημερώσει τους ευρωπαίους ότι, αν συνεχίσει την ανθελληνική πολιτική της, θα θέσει βέτο. Η άποψη ότι η τουρκική επέμβαση στην Αλβανία θα σταματήσει με την ένταξη της στην ΕΕ είναι λάθος, γιατί η Τουρκία έχει δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για να την ελέγχει στο διηνεκές.

β. Βουλγαρία

Στις 9 Μαΐου η ΥΠΕΞ κ. Ζαχαρίεβα δήλωσε ότι η Βουλγαρία δεν αναγνωρίζει «μακεδονική μειονότητα» στο έδαφός της, ούτε «μακεδονική γλώσσα» γιατί αυτή που ομιλούν οι σκοπιανοί είναι «μια δυτική Βουλγαρική διάλεκτος» από την οποία άλλαξαν μόνο κάποια γράμματα και προσέθεσαν και άλλα στοιχεία.

γ. Σκόπια

Στις 30 Μαρτίου το ΝΑΤΟ ενέκρινε την ένταξη της χώρας στη συμμαχία.

Στις 17 Μαρτίου απεφασίσθη η αναβολή των εκλογών, που θα διεξήγοντο στις 12 Απριλίου για τις 15 Ιουλίου.

4. ΤΟΥΡΚΙΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Ο κ. Ερντογάν αντιμετωπίζει σοβαρή εσωτερική αμφισβήτηση, λόγω της κακής οικονομικής κατάστασης της χώρας, που βρίσκεται στα πρόθυρα της χρεωκοπίας και της αποτυχημένης διαχείρισεως της πανδημίας.

Σύμφωνα με τις τελευταίες δημοσκοπήσεις, σε περίπτωση προεδρικών εκλογών αυτή την περίοδο, θα έχανε από τον δήμαρχο της Κωνσταντινούπολης κ. Ιμάμογλου και γι αυτό έχει αποδωθεί σε μια τιτάνια προσπάθεια, για να συσπειρώσει τους εθνικιστές γύρω του.

Η πανδημία έδωσε την ευκαιρία στον κ. Ερντογάν να αυξήσει την αυταρχικότητά του. Το μήνα Απρίλιο η αστυνομία συνέλαβε 400 άτομα για προκλητικές αναρτήσεις στο διαδίκτυο και πέρασε νόμο για έλεγχο και λογοκρισία των Media, προκαλώντας την αντίδραση της Διεθνούς Επιτροπής Προασπίσεως Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Στις 18 Μαΐου παραιτήθηκε ο πατέρας της «Γαλάζιας Πατρίδας» Υποναύαρχος κ. Γκαϊτζί λόγω μεταθέσεώς του σε υποβαθμισμένη θέση.

Η άποψη ότι η υποβάθμιση του σημαίνει και αλλαγή πολιτικής του κ. Ερντογάν απέναντι στις δοξασίες του Γκαϊτζί είναι λανθασμένη, γιατί η «Γαλάζια Πατρίδα» ήλθε για να παραμείνει, ανεξάρτητα από την τύχη του πατρός της, όπως έχει γίνει και με άλλες διεκδικήσεις της χωρίς κανείς να θυμάται τους εμπνευστές τους. Στην Τουρκία τα πρόσωπα έρχονται και παρέρχονται, αλλά η στρατηγική της παραμένει σταθερή.

β. Εξωτερική Πολιτική

Ο κ. Ερντογάν, μετά τη δυσμενή αντιμετώπισή του από τον κ. Πούτιν στο Συριακό, προσπάθησε να αποκαταστήσει τις σχέσεις με τις ΗΠΑ με την «πολιτική της μάσκας» δηλαδή την

αποστολή υγειονομικού υλικού, την ώρα που η χώρα του επλήττετο από την πανδημία, με την καθυστέρηση στην ενεργοποίηση των ρωσικών πυραύλων S-400 και με την κάλυψη του 1/3 των αναγκών της χώρας σε φυσικό αέριο με LNG από τις ΗΠΑ, μειώνοντας ισοπώς τις εισαγωγές του ρωσικού.

Οι κινήσεις αυτές του κ. Ερντογάν γίνονται σε συνεργασία με τον κ. Τραμπ, με τον οποίο έχει και επιχειρηματικές σχέσεις, προκειμένου να αντιστραφεί η στάση του αμερικανικού κατεστημένου, που είναι αντίθετο στη χορήγηση οικονομικής βοήθειας και στην επανένταξη της Τουρκίας στο πρόγραμμα κατασκευής των α/φ F-35 και για να μην προκληθούν προβλήματα στον κ. Τραμπ μέχρι τις προεδρικές εκλογές του Νοεμβρίου.

Οι σχέσεις με την ΕΕ είναι ψυχρές. Η Κομισιόν και οι δυτικοί ηγέτες, εκμεταλλευόμενοι την αποτυχία του κ. Ερντογάν στο μεταναστευτικό λόγω της σθεναρής αντίστασής της Ελλάδας, απέρριψαν το αίτημά του για έγκριση και παροχή οικονομικής βοήθειας με σκοπό την κατασκευή οικισμών στην περιοχή Ιντλίμ της Συρίας για την εγκατάσταση Σύρων προσφύγων. Μόνο η κ. Μέρκελ, κατά την τηλεδιάσκεψη που είχε στις 18 Μαρτίου με αυτόν και τους κ.κ. Μακρόν και Τζόνσον, συμφώνησε με την κατασκευή τους, αλλά σε τουρκικό και όχι συριακό έδαφος. Επί του παρόντος συνεχίζονται οι συνομιλίες μεταξύ του Επιτρόπου κ. Μπορέλ και του ΥΠΕΞ της Τουρκίας κ. Τσαβούσογλου για την επικαιροποίηση της συμφωνίας για το προσφυγικό-μεταναστευτικό του 2016, αλλά και των μελλοντικών σχέσεων ΕΕ-Τουρκίας.

Οι σχέσεις Ερντογάν και Πούτιν έχουν ψυχρανθεί λόγω του Συριακού και της αναβολής ενεργοποίησής των S-400, αλλά φαίνεται ότι θα υπάρξει συνεργασία στο Λιβυκό, ύστερα από την επιτυχή αντεπίθεση των δυνάμεων του Σαράτζ με την υποστήριξη της Τουρκίας και την υποχώρηση των

δυνάμεων του Στρατάρχη Χαφτάρ που υποστηρίζεται από τη Ρωσία (λεπτομέρειες στην παρ. 9 Λιβύη).

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες η Τουρκία προσπαθεί να προσεγγίσει το Ισραήλ με στόχο μια συμφωνία για χάραξη της μεταξύ τους ΑΟΖ ανάλογη του τουρκολιβυκού μνημονίου και την προώθηση του Ισραηλινού αερίου στην Ευρώπη, μέσω Συρίας, που είναι και η πιο οικονομική λύση έναντι του αγωγού East Med. Στην προσπάθεια αυτή εντάσσεται και η χορήγηση αδείας, ύστερα από 10 χρόνια, για προσγείωση πτήσεως της Ισραηλινής El Al στο αεροδρόμιο της Κων/πόλεως στις 24 Μαΐου, την οποία ο ισραηλινός πρέσβης στην Τουρκία χαρακτήρισε ως κίνηση που θα βοηθήσει την αποκατάσταση των εμπορικών σχέσεων των δύο χωρών. Εντύπωση έχει προκαλέσει και η απουσία του Ισραήλ από την κοινή δήλωση Ελλάδας, Κύπρου, Γαλλίας, Αιγύπτου και Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, με την οποία καταδικάζουν την Τουρκία για παραβίαση της διεθνούς νομιμότητας στην Αν.Μεσόγειο.

Το θέμα του East Med δεν φαίνεται να ισχύει, μετά τη συνάντηση Μητσοτάκη – Νετανιάχου στις 15 Ιουνίου. Επίσης δεν φαίνεται εφικτή μια συνεργασία των δύο χωρών όσο, ηγούνται οι κ.κ. Ερντογάν και Νετανιάχου.

5. Ε.Ε.

α. Γενικά

Στις 4 Μαΐου ο Επίτροπος κ. Μπορέλ ανακοίνωσε την έναρξη της επιχειρήσεως «ΕΙΡΗΝΗ» για την επιτήρηση του εμπάρκο όπλων που έχει επιβάλει ο ΟΗΕ στη Λιβύη. Η Ελλάδα συμμετέχει με τη φρεγάτα «ΛΗΜΝΟΣ». Παρά ταύτα στις 10 Ιουνίου τουρκικό εμπορικό πλοίο που μετέφερε, συνοδευόμενο από δύο τουρκικές φρεγάτες, άγνωστο υλικό στην Τρίπολη, ηρνήθη τον έλεγχο, που του ζητήθηκε από τη φρεγάτα

«ΛΗΜΝΟΣ». Η ΕΕ περιορίστηκε στο να καταγγείλει μόνο το γεγονός στον ΟΗΕ και να δηλώνει ότι δεν μπορεί σε ανάλογα περιστατικά να επέμβει δυναμικά.

Στις 28 Μαΐου οι ηγέτες της ΕΕ συμφώνησαν για τη δημιουργία Ταμείου Ανάκαμψης με το ποσό των 750 δις ευρώ, του οποίου το μεγαλύτερο μέρος θα δοθεί ως επιχορήγηση και το υπόλοιπο ως δάνειο, χωρίς όρους, στις χώρες των οποίων οι οικονομίες επλήγησαν από την πανδημία. Αντιρρήσεις εκφράζουν η Αυστρία, η Δανία, η Σουηδία και Ολλανδία οι οποίες προτείνουν μόνο δανεισμό και με όρους. Τελικές αποφάσεις θα ληφθούν στη Σύνοδο Κορυφής στο τέλος Ιουνίου.

β. Γερμανία

Στις 5 Μαΐου το Συνταγματικό Δικαστήριο της Κολορνούης με απόφασή του αμφισβήτησε τη νομιμότητα της ΕΚΤ για την ποσοτική χαλάρωση, προκαλώντας την αντίδραση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου το οποίο προειδοποίησε ότι το Ευρωπαϊκό Δίκαιο υπερτερεί των εθνικών. Προβλήματα θα προκληθούν και στη Γερμανία, αν το δικαστήριο επιμείνει στην απόφασή του μετά τις εξηγήσεις που του δοθούν, γιατί η ΕΕ θα κινηθεί εναντίον της ποινικά.

γ. Γαλλία

Στις 19 Μαΐου συνομίλησαν τηλεφωνικά οι ΥΕΘΑ της Γαλλίας κ. Παολί και Ελλάδος κ. Παναγιωτόπουλος για την αγορά δύο φρεγατών Beihara, που έχει εκδηλώσει ενδιαφέρον η Ελλάδα και τον καθορισμό πλαισίου για την υλοποίηση της αμυντικής συνεργασίας, που αποφάσισαν οι κ.κ. Μακρόν και Μητσοτάκης στην αρχή του χρόνου.

δ. Βρετανία

Στις 13 Ιουνίου ΕΕ και Βρετανία συμφώνησαν να εντείνουν

τις προσπάθειες για συμφωνία σε σχέση με το brexit εντός του Ιουλίου, παρόλο που μέχρι σήμερα δεν έχει σημειωθεί καμία πρόοδος.

Ο κορωνοϊός που προσέβαλε και τον κ. Τζόνσον, προκάλεσε εκατόμβη νεκρών στη χώρα εξ αιτίας της αποτυχίας της λεγομένης μεθόδου «ανοσία αγέλης» που επέλεξε αρχικά και της λήψης μέτρων πολύ αργά.

6. ΗΠΑ

Η αλλοπρόσαλλη διαχείριση της πανδημίας, από τον κ. Τραμπ, προκάλεσε εκατόμβη νεκρών, πάνω από 115.000 μέχρι σήμερα και τον κατέστησε περίγelo διεθνώς.

Η προκλητική στάση του και η εφαρμογή της αρχής «Νόμος και Τάξη» για την καταστολή των εκδηλώσεων διαμαρτυρίας, που ξέσπασαν στις 25 Μαΐου και συνεχίζονται ακόμη λόγω της δολοφονίας του αфроαμερικανού Τζορτζ Φλόιντ στη Μινεάπολη από αστυνομικό, εξήψε τα πνεύματα και προκάλεσε χάος σε όλες τις πολιτείες. Η απειλή του για χρησιμοποίηση του στρατού τον έφερε σε αντίθεση και με τον ΥΕΘΑ κ. Εσπερ, που δήλωσε ότι αυτό δεν προβλέπεται από το Σύνταγμα.

Ο κ. Τραμπ προσπαθώντας να αποποιηθεί των ευθυνών του για τον κακό χειρισμό της πανδημίας, κατηγορεί την Κίνα ως υπεύθυνη γιατί καθυστέρησε σκόπιμα την ενημέρωση της διεθνούς κοινότητας και γιατί εξέβιασε τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ) να μην κηρύξει έγκαιρα την πανδημία. Για το λόγο αυτό εστράφη και κατά του ΠΟΥ από τον οποίο απέσυρε τις ΗΠΑ στις 25 Μαΐου. Στο πλαίσιο δε του ανταγωνισμού για παγκόσμια κυριαρχία επέβαλε κυρώσεις στην Κίνα, λόγω της ψηφίσεως νόμου με τον οποίο αναιρείται το αυτοδιοίκητο της επαρχίας Χονγκ Κονγκ και απαγόρευσε την εισαγωγή στις ΗΠΑ της τεχνογνωσίας της κινεζικής εταιρίας κινητής

τηλεφωνίας Huawei, την οποία κατηγορεί για κατασκοπία.

Στις 21 Απριλίου 2020 το State Department σχολιάζοντας τη δήλωση του Τούρκου ΥΕΘΑ ότι οι S-400 θα ενεργοποιηθούν με καθυστέρηση λόγω κορωνοϊού υπενθύμισε την απόφαση των ΗΠΑ για επιβολή κυρώσεων σε περίπτωση ενεργοποίησής του.

Σύμφωνα όμως με διπλωματικές πηγές αυτό δεν οφείλεται στον κορωνοϊό αλλά στο γεγονός ότι ο κ. Τραμπ ζήτησε από τον κ. Ερντογάν, κατά τη συνάντηση που είχαν στο Λευκό Οίκο στις 13 Νοεμβρίου 2019, να μην ενεργοποιήσει τους S-400 μέχρι τις προεδρικές εκλογές με αντάλλαγμα την επανένταξη της Τουρκίας στο πρόγραμμα κατασκευής των α/φ F-35, εφόσον επανεκλεγεί.

Στις 24 Μαΐου η Washington Post αποκάλυψε ότι η κυβέρνηση συζήτησε την πραγματοποίηση μιας πυρηνικής δοκιμής, της πρώτης μετά το 1992, λόγω της διεξαγωγής από Ρωσία και Κίνα χαμηλής εντάσεως πυρηνικών δοκιμών, αλλά τελικά προκρίθηκε να αντιδράσει με άλλα μέσα.

Στις 31 Μαΐου ο κ. Τραμπ ανέβαλε μονομερώς τη Σύνοδο των G7, που είχε προγραμματιστεί για το τέλος Ιουνίου στην Ουάσιγκτον, ύστερα από την άρνηση της Μέρκελ να παραστεί λόγω κορωνοϊού, δηλώνοντας ότι θα προσκαλέσει και άλλες χώρες, μεταξύ των οποίων και τη Ρωσία, που έχει αποβληθεί από το 2015, λόγω της προσαρτήσεως της Κριμαίας.

7. ΡΩΣΙΑ

Στις 10 Μαρτίου ενεκρίθη από τη Δούμα νομοσχέδιο που δίνει τη δυνατότητα στον κ. Πούτιν να παραμείνει στην προεδρία μέχρι το 2036, σε περίπτωση που κερδίσει στις

εκλογές του 2024 και το 2030.

Σύμφωνα με αμερικανικό Think Tank, αλλά και κινήσεις που εντοπίστηκαν από τις αμερικανικές υπηρεσίες πληροφοριών του ΝΑΤΟ, η Ρωσία σχεδιάζει την εγκατάσταση δύο νέων Βάσεων στην Αν.Μεσόγειο. Μιας αεροπορικής στην Αν.Λιβύη, που ελέγχει ο Στρατάρχης Χαφτάρ και μιας ναυτικής στην Αίγυπτο, σε θέση που υπήρχε και παλαιά Βάση του σοβιετικού ναυτικού

Στις 21 Μαΐου οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν την πρόθεσή τους να αποσυρθούν από τη συμφωνία «Ανοικτοί Ουρανοί» βάσει της οποίας επιτρέπεται ο έλεγχος μιας χώρας από την άλλη, με άοπλες υπερπτήσεις, για το πόσο τηρεί τις συμφωνίες ειρηνεύσεως. Η Ρωσία απάντησε αμέσως ότι θα πράξει το ίδιο σε περίπτωση που οι ΗΠΑ πραγματοποιήσουν την απειλή τους.

Η τυχόν αποχώρηση της Ρωσίας θα πλήξει κυρίως τις Βαλτικές χώρες, γιατί δεν θα μπορούν να εντοπίσουν τυχόν κινήσεις ρωσικών στρατευμάτων προς τα σύνορά τους.

8. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Συρία

Στις 18 Μαΐου ο ειδικός απεσταλμένος του ΟΗΕ κ. Πέτερσεν δήλωσε ότι, μόλις το επιτρέψει ο κορωνοϊός θα επαναληφθούν οι διαπραγματεύσεις για την ειρήνευση της χώρας στη Γενεύη.

Συνεχίζεται η εκκενοποίηση στην περιοχή Ιντλίμπ, που άρχισε στις 13 Μαρτίου, κατόπιν της συμφωνίας των κ.κ. Πούτιν και Ερντογάν και την επιβλέπουν κοινές ρωσοτουρκικές περιπολίες. Στις 4 Ιουνίου όμως ρωσικά α/φ προσέβαλαν φάλαγγα που μετέφερε ενισχύσεις.

Σε όλο αυτό το διάστημα η Τουρκία επιδιώκει να ενοποιήσει τις τρομοκρατικές ομάδες, που δρουν στην περιοχή σε οργανωμένο στρατό

υπό τον έλεγχό της, αλλά συναντά σοβαρές δυσκολίες και γι' αυτό προσπαθεί να κερδίσει χρόνο.

Η Ρωσία, παρόλο που γνωρίζει τις προθέσεις της Τουρκίας, δεν επεμβαίνει για τη διάλυσή τους, όπως προβλέπεται από τη συμφωνία, γιατί είναι βεβαία ότι τελικά θα διαλυθούν όλες οι φατρίες και θα περιέλθει ο έλεγχος της περιοχής στον κ. Άσαντ.

β. Ιράν

Στις 22 Απριλίου ο κ. Τραμπ έδωσε εντολή στο Ναυτικό, να βυθίζεται όποιο ιρανικό σκάφος παρενοχλεί πολεμικό πλοίο των ΗΠΑ στον Περσικό.

Στις 23 Απριλίου το Ιράν εκτόξευσε τον πρώτο στρατιωτικό δορυφόρο που έχει κατασκευαστεί στη χώρα, γεγονός που προκάλεσε την έντονη αντίδραση του αμερικανού ΥΠΕΞ κ. Πομπέο.

Στις 7 Μαΐου το Ιράν προειδοποίησε την ΕΕ, Ρωσία και Κίνα ότι θα υπάρξουν σοβαρές συνέπειες αν επιτρέψουν στον κ. Τραμπ να επιτύχει απόφαση του ΣΑ/ΟΗΕ για παράταση του εμπάργκο όπλων που λήγει τον Οκτώβριο 2020 με βάση τη Διεθνή Συμφωνία, την οποία το ίδιο τηρεί αλλά παραβιάζουν οι ΗΠΑ.

9. ΛΙΒΥΗ

Στις 29 Μαΐου τα στρατεύματα του Στρατάρχη Χαφτάρ, κατόπιν επιτυχούς αντεπιθέσεως των δυνάμεων του κ. Σαράτζ, αποχώρησαν από την περιοχή της Τρίπολης καθώς και από τις περιοχές της δυτι-

κής Λιβύης που είχαν καταλάβει, αλλά στις 8 Ιουνίου ανέκτησαν τον έλεγχο των πετρελαϊκών πηγών και διέκοψαν την παραγωγή πετρελαίου που είχε αρχίσει την προηγούμενη. Αυτό αποτελεί το μεγάλο διαπραγματευτικό χαρτί του κ. Χαφτάρ.

Την 1 Ιουνίου ο ΟΗΕ ανακοίνωσε ότι οι κ.κ. Χαφτάρ και Σαράτζ συμφώνησαν για έναρξη συνομιλιών για σύναψη εκεχειρίας.

Στις 6 Ιουνίου ο Αιγύπτιος πρόεδρος κ. Σίσι ανακοίνωσε πρωτοβουλία για εκεχειρία από 8 Ιουνίου και έναρξη συνομιλιών στη Γενεύη για πολιτική λύση αλλά την απέρριψαν οι κ.κ. Ερντογάν και Σαράτζ, παρόλο που την υποστήριξαν ΕΕ και Ρωσία.

Ο κ.Ερντογάν εκμεταλλευόμενος τη νίκη του κ. Σαράτζ, που ενισχύει, προωθεί τη λύση της διχοτόμησης της Λιβύης με την Τουρκία να ελέγχει το δυτικό τμήμα και τη Ρωσία το ανατολικό, υποσχόμενος στις ΗΠΑ ότι θα διασφαλίσει τα συμφέροντά τους. Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές ο κ. Τραμπ έχει συμφωνήσει όχι όμως και ο κ. Πούτιν.

Η διάσταση απόψεων μεταξύ των δύο ηγετών κατεφάνη και από την αιφνιδία αναβολή στις 14 Ιουνίου, χωρίς καμία εξήγηση, της συνάντησης που επρόκειτο να γίνει το μεσημέρι στην Κων/πολη των ΥΠΕΞ και ΥΕΘΑ της Ρωσίας και Τουρκίας με αντικείμενο τις εξελίξεις στη Λιβύη. Σε αυτό συνέβαλε και η συνέντευξη του Ρώσου πρέσβη στην Αθήνα την προηγούμενη, που δηλώνοντας ότι τα νησιά έχουν υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ και αφήνοντας υπαινιγμούς για μεταφορά

Σύρων τρομοκρατών στη Λιβύη από την Τουρκία, έδωσε το μήνυμα για τη θέση της Ρωσίας στο θέμα, που είναι αντίθετη από αυτή της Τουρκίας.

10.ΑΣΙΑ

α. Κίνα

Στις 28 Μαΐου η Ετήσια Γενική Συνέλευση ενέκρινε νόμο με τον οποίο δίνεται η δυνατότητα στην κρατική αστυνομία να επεμβαίνει στην επαρχία Χονγκ Κονγκ χωρίς την άδεια της τοπικής κυβέρνησης, ακυρώνοντας έτσι την αυτονομία της.

Η Κίνα βρίσκεται σε δύσκολη θέση, λόγω της δημοσιεύσεως πολλών στοιχείων με τα οποία αποδεικνύεται η σκόπιμη ολιγωρία της για την ενημέρωση της διεθνούς κοινότητας για τον κορωνοϊό. Για το λόγο αυτό αρνήθηκε την πραγματοποίηση έρευνας από τον ΟΗΕ, θέτοντας στις 28 Μαΐου veto για έκτακτη σύγκλιση του ΣΑ/ΟΗΕ. Επίσης επιτίθεται με κάθε ευκαιρία εναντίον των ΗΠΑ, στα πλαίσια του ανταγωνισμού τους για την παγκόσμια ηγεμονία, όπως για την περίπτωση της δολοφονίας του αφροαμερικανού Τζορτζ Φλόιντ, που τις κατηγορήσε ότι πάσχουν από χρόνια ασθένεια ρατσισμού.

β. Β. Κορέα

Στις 2 Μαΐου έκανε την εμφάνισή του ο κ. Κιμ, ύστερα από εξαφάνιση δύο εβδομάδων διαψεύδοντας τα σενάρια που τον ήθελαν βαριά άρρωστο.

Αγαπητοί Συνδρομητές του Περιοδικού μας
Σας παραθέτουμε τις διάφορες δραστηριότητες του Ινστιτούτου ταξινομημένες στους παρακάτω τομείς, όπως ακριβώς ενημερώνονται κάθε εβδομάδα τα μέλη μας και αφορούν το χρονικό διάστημα από 1 Ιαν έως 10 Ιουνίου 2020.

ΝΕΑ ΜΕΛΗ

23/1 Γαβαλάς Ηλίας, Συνταξιούχος Γυμνασιάρχης.

20/2 Λοΐζου Ανδρέας, Στρατιωτικός ε. α., Στεφούλη Μαριάνθη, Γεωλόγος, Λάιος Βασίλειος, Καθηγητής ΑΕΙ., Μαστρογιάννης Κων/νος, Συνταξιούχος του Δημοσίου και Βλάχος Γεώργιος, Μηχανικός της Ericsson.

5/3 Γενετζάκη Αικατερίνη, Διεθνολόγος.

19/3 Κασελίμη Ελένη, Δικηγόρος.

9/4 Σωτηρόπουλος Ιωάννης, Καθηγητής ΕΚΠΑ.

23/4 Παντελεμίδης Γεώργιος, Σύμβουλος Επιχειρήσεων.

4/6 Κυθραιώτης Σταμάτης, Βοηθός Λογιστού στην Γεν. Δνση Προϋπο-λογισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και Πάσχος Κωνσταντίνος, Δντης Πωλήσεων.

ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΜΕΛΩΝ

Τα μέλη μας Πετρίδου Γιολ., Κοψαχείλης Βασ., Παναγούλη Ιω., Δαϊλλίδης Χρ. και Γαλανούλη Ιω. ζήτησαν τη διαγραφή τους για προσωπικούς λόγους.

Οι Σπουδαστές Φίλης Χρήστος, Αντωνίου Μαργαρίτα, Φραγκάκης Χρήστος και Καλτσάτος Αθανάσιος ανανέωσαν την εγγραφή τους και λογίζονται ως τακτικά μέλη πλέον.

Οι Σπουδαστές του Σεμιναρίου Σ 19 Α «μέλη 1 έτους» Αντουνίδης Ελ., Μανεράκης Ιάσ., Γραφά Σοφ., Δάλλα Κων., Κακαργιά Θεοδ., Παπαδόπουλος Νέσ., Κουτσιαύτης Δημ., Τσιρβούλης Αντ., Λυμπεροπούλου Στυλ., Μαυρεπής Ευστ., Δελημάρκου Ουρ., Οικονομόπουλος Νικ., Ξουράφης Παν., Ζαρκάδας Α., Ματσούκα-Τσόλη Χρ., δεν ανανέωσαν τη συνδρομή τους και διαγράφονται με την 31-4-2020.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

-- Επικαιροποιήθηκε την 5/3, η από 17-3-2016 απόφαση του ΔΣ για διαβίβαση των Πρακτικών του ΔΣ μόνο στα μέλη του, ενώ για την ενημέρωση των μελών του ΕΛΙΣΜΕ θα αποστέλλεται Περίληψη Πρακτικών, ως μέχρι τούδε.

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 9/4, η επικαιροποίηση του απογραφικού δελτίου και η στη συνέχεια κατάρτιση του πίνακα δεξιοτήτων, με βάση τα νέα στοιχεία που θα διαβιβασθούν από τα μέλη.

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 9/4, η χρήση του συστήματος webex για την πραγματοποίηση των προσεχών διαδικτυακών διαλέξεων.

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 23/4, η δημιουργία ερευνητικής ομάδας για το Μεταναστευτικό-Προσφυγικό με Επικεφαλής αυτής το μέλος μας κ. Τάσο Κανελλόπουλο και Συντονιστή τον ΔΜ κ. Δασκαλάκη Ιπ..

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 21/5, η σύνταξη Πίνακα Ατομικών Στοιχείων Μελών (ΠΑΣΜ) και ο νέος τύπος εντύπου, του ΑΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ.

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 21/5, η υποχρέωση το κάθε μέλος να δηλώσει τη θέση του σχετικά με τον ΓΚΠΔ της Ευρωπαϊκής Ένωσης (679/2016, περί των προσωπικών του δεδομένων).

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 28/5, η τελευταία συνεδρίαση του ΔΣ για την τρέχουσα χρονική περίοδο να πραγματοποιηθεί την 2 Ιουλίου.

ΔΩΡΕΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

-- Το μέλος ΔΣ κ. Δουδούμης Γ. δώρισε στο ΕΛΙΣΜΕ δύο αντίτυπα του βιβλίου των κ. Pecinaρ και Δουδούμη «Ελλάς και Σερβία ως παράγοντες σταθερότητας στο παρελθόν και στη βαλκανική προοπτική».

-- Το μέλος κ. Κύπριος Κωνσταντίνος δώρισε στο ΕΛΙΣΜΕ ένα αντίτυπο του βιβλίου του «Οι Λατινικές Ηγεμονίες της Μεσαιωνικής Ελλάδος».

-- Το μέλος ΔΣ κ. Δουδούμης Γ. και συγγραφέας του βιβλίου «Η Βαλκανική Σκακίερα», θα διαθέσει αριθμό αντιτύπων στο ΕΛΙΣΜΕ, για κάλυψη των λειτουργικών του αναγκών.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 19/3, η προετοιμασία Βαλκανικού Σεμιναρίου για το δεύτερο εξάμηνο του έτους, με αντίστοιχη θεματολογία, υπό την εποπτεία του μέλους ΔΣ, κ. Δουδούμη Γ..

ΜΕΛΕΤΕΣ

-- Η Μελέτη με τίτλο «Μεταναστευτικό-Προσφυγικό» διαβιβάστηκε την 24 Απριλίου στο ΥΕΘΑ.

-- Διαβιβάστηκε σε μεγάλο αριθμό αποδεκτών και αναρτήθηκε στην Ιστοσελίδα του Ινστιτούτου, την 21/5, η ομαδική εργασία «Τουρκικές Υπερπτήσεις».

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 28/5, η συγγραφή πονήματος που θα αναφέρεται σε στρατηγικό πλαίσιο, στις θέσεις του Ινστιτούτου επί των Εθνικών μας Θεμάτων, υπό την καθοδήγηση του μέλους ΔΣ, κ. Μπασαρά Αν..

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 19/3, η πρακτική άσκηση της φοιτήτριας Κρούστη Ιφιγένειας, υπό την εποπτεία του κ. Δουδούμη Γ..

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 30/4, η πρακτική άσκηση στα πλαίσια του Ινστιτούτου της σπουδάστριας Λαμπρινής Ζήσης του τμήματος Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πειραιώς, διάρκειας δύο μηνών.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 14/5, τη διαβίβαση άρθρων του ΕΛΙΣΜΕ κατόπιν ελέγχου τους, στο Περιοδικό Middle East Quarterly.

-- Εγκρίθηκε από το ΔΣ, την 14/5, η σύνταξη συνοπτικού κειμένου αρχών με θέμα «Στρατηγική Επικοινωνία του Ινστιτούτου», το οποίο θα τεθεί για έγκριση από το ΔΣ, μέχρι το μήνα Οκτώβριο.

ΟΜΙΛΙΕΣ

-- 3/2, ο κ. Μαρτζούκος Βασ., Πρόεδρος του ΕΛΙΣΜΕ, με θέμα «Προτάσεις Αποτροπής για την Ανατ. Μεσόγειο».

-- 27/2, ο κ. Τσόγκας Γ., αναπληρωματικό μέλος, με θέμα «Οι Σχέσεις ΙΕυρωπ. Ένωσης και ΝΑΤΟ».

-- 19/5, ο κ. Μπαλτζώης Ι., Πρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ, πραγματοποίησε διαδικτυακή ομιλία με θέμα «Οι Ε-Τ σχέσεις και η Έναντι της Ελλάδος Απειλή».

-- 26/5, ο κ. Πορτοκαλάκης Λ., Μηχανικός ΕΜΠ, πραγματοποίησε διαδικτυακή ομιλία με θέμα «Κορονοϊός και Νέο Ενεργειακό Περιβάλλον».

-- 4/6, ο κ. Μπασαράς Α., μέλος ΔΣ, και ο καθηγητής κ. Λυκοκάκης Γ. με Συντονίστρια την κα Τσαροπούλου Εύα, υπό μορφή panel, με θέμα «Η Επόμενη Ημέρα μετά τον Κορονοϊό»

Σημεία των καιρών

του Νικολάου Ιωάννου Παπαγεωργίου

Ο σύγχρονος του **Ιωάννου Καποδίστρια** κερκυραίος ιστορικός **Δημήτριος Αρλιώτης** έγραψε στα ιταλικά μία από τις παλαιότερες βιογραφίες του.

Χαρακτηριστική η περιγραφή της προσωπικότητάς του:

«Η γλυκιά και τίμια φυσιογνωμία του, τα μεγάλα μελαχρινά μάτια του στα οποία αντανακλούσε το πνεύμα του, η καλοσύνη, η ευγένεια και η ταπεινοφροσύνη, το πλατύ και ελαφρά ρυτιδωμένο μέτωπό του όπου διακρινόταν το ύψος και το βάθος της σκέψης του, η επιδερμίδα του η ελαφρά χρωματισμένη από ευγενική χλομάδα που έδειχνε ψυχή ευαίσθητη και βαθειά μελαγχολική, το κανονικό του στόμα που άνοιγε συχνά σ' ένα συγκρατημένο ουράνιο χαμόγελο, όλος αυτός ο σπάνιος και ευτυχής συνδυασμός φυσικών και πνευματικών προτερημάτων, ενωμένων με όλες τις ηθικές αρετές τον έκαναν εξαιρετικά αγαπητό και ταυτοχρόνως σεβαστό. Μονάχα με την παρουσία του κατακτούσε όλων τις καρδιές».

Σε άλλο σημείο ο βιογράφος, δύο χρόνια μετά την τραγική δολοφονία του Ιωαν. Καποδίστρια, «του δικτάτορα», αναφέρει:

«Κάποτε η φύση, με εξαιρετική μαεστρία, δημιουργεί ανθρώπους που η κυριότερη σκέψη και οι αγώνες του, είναι η ευτυχία των συνανθρώπων τους. Οι σπάνιοι και ανώτεροι αυτοί άνθρωποι βάζουν σκοπό της ζωής τους να ανορθώσουν, να εκπολιτίσουν και να δοξάσουν την κοινωνία. Δυστυχώς όμως σπανίζουν. Είναι αυτοί που μάχονται αντιμετωπίζοντας αντιξοότητες και εχθρότητα. Είναι αυτοί που αδιαφορούν για την προσωπική τους ευτυχία και γίνονται θύματα των εχθρών τους..... Και αν ακόμη δεν τους αφήσουν να ολοκληρώσουν το έργο τους, της ιερής προσπάθειάς τους και των έργων που επετέλεσαν για να βοηθήσουν την πατρίδα τους και την ανθρωπότητα, υποδείγματα άφθαστης αρετής, συγκεντρώνουν γύρω από τους τάφους τους την ευγνωμοσύνη των γενεών που θα ακολουθήσουν. Η ευγνωμοσύνη αυτή στήνει μνημεία στο έργο τους, στεφανώνει τη δόξα τους και θεμελιώνει την αθανασία τους. Άνθρωπος του ηθικού αυτού μεγαλείου, τραγικό θύμα των θυσιών και της σπάνιας ανωτερότητάς του υπήρξε ο Κόμης ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ».

Εμείς σήμερα, μετά την προσβολή της τιμημένης στολής του τσολιά μας, ξαναδολοφονούμε τον Ιωάννη Καποδίστρια Ήμαρτον Θεέ μου!!!